

ရန်ကင်း

ကျွန်တော်နှင့်

မြို့ပြဒီဇိုင်းယာရီ

စုစည်းမှု

- ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
- ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်
- အုပ်ချုပ်ရေး - ၁၀၀၀
- မျက်နှာဖုံးဓာတ်ပုံ - အောင်သော်တာ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - ကိုလတ် (၀၉၂၅၃၅၃၇၆၈၇)
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သီမိသူစိုး (၀၁၂၈၅)
- ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်သီရိနိုင်
- (ငါတို့စာပေပုံနှိပ်တိုက်၊ ၀၀၇၀၇)
- ဖြန့်ချိရေး - မဟာစာပေ
- ဖုန်း - ၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၈၃
- ၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၈၄
- တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

နေနော်

ကျွန်တော်နှင့် မြို့ပြတမ်းချင်းဝတ္ထုများ(၁)/နေနော်
 ရန်ကင်း၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၁၅
 စာမျက်နှာ ၂၄၀ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ
 (၁) ကျွန်တော်နှင့် မြို့ပြဒိုင်ယာရီ

ကျွန်တော်နှင့်
 မြို့ပြဒိုင်ယာရီ
 စုစည်းမှု

မာတိကာ

၁	ပုံပြင်	၉
၂	အိမ်မက်တွေကို ဗြူချထားတဲ့ကောင်းကင်	၂၁
၃	မာယာများတဲ့ည	၃၅
၄	ဘူတာရုံ(၁)	၅၁
၅	အလှည့်	၆၅
၆	ကျိန်စာ	၇၉
၇	ဘုရားသခင် ပါဝင်ခွင့်မရပိုက်တဲ့ဇာတ်လမ်း	၉၁
၈	ဆံပင်တွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ	၁၀၇
၉	လူနာစောင့်	၁၂၁
၁၀	ဇကားလုံးတွေ တပ်ဆင်ထားတဲ့ထောင်ခြောက်	၁၃၅
၁၁	ဘူတာရုံ(၂)	၁၅၁
၁၂	ဟန်များတဲ့ညနေခင်းဝတ္ထု	၁၆၃
၁၃	ဂျီးချို	၁၇၅
၁၄	အသားဟင်း	၁၉၁
၁၅	ရောင်နီမျှော်တဲ့ည	၂၀၁
၁၆	ကိန္နရာအလွမ်း	၂၁၅
၁၇	ကျောင်းကြီးပေါ်မှာ မောင်မဆော့နဲ့	၂၂၅
	ဘုန်းကြီးအော့လို့ ရိုက်လိမ့်မယ်	

မြို့ပြဒိုင်ယာရီ

ဒီစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးနေ့အမှတ်တရ ကဗျာစာအုပ်လေးမှာပါဖူးတဲ့စာသားတွေကို ပဲပြန်ရေး ပြရလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ကိုလိုနီခေတ် လူထူးလူဆန်းတွေရဲ့ စွန့်စားခန်းတွေ မပါသလို . .

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဗဟုသုတရစရာ အချက်အလက်တွေလည်း မပါဘူး။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက်တွေမပါသလို . . .

ကံစမ်းမဲနဲ့အရောင်းမြှင့်တင်ရေး ကြားဖြတ်ကြော်ငြာတွေလည်းမပါဘူး။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ သံဝေဂရဖိုနဲ့ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်တရားတွေရဖို့ မရည်ရွယ်သလို

နည်းပညာအချက်အလက်တွေ ဝေငှဖို့လည်း မရည်ရွယ်ပါဘူး။
ဒီစာအုပ်ထဲမှာ သာမန်မြို့ပြလူသားတွေရဲ့ ဘဝအကြောင်းတွေပဲပါပါတယ်။

မြို့ပြကို နှိမ့်တွယ်ကပ်ရင်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ မြို့ပြလူသားတွေအကြောင်းပေါ့။

သူတို့ရဲ့ နေ့စဉ်ဖြစ်သန်းမှုတွေကို ဒိုင်ယာရီလေးတစ်အုပ်လို ရိုးရိုးလေး မှတ်တမ်းတင်ထားတာပါ။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အိမ်မငှားနိုင်လို့ ခေတ္တခဏခွဲခွာနေကြရတဲ့ မိသားစုတွေအကြောင်းပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပရိယေသနအတွက် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ရောင်းစားနေရသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်မေတ္တာအကြောင်းပါတယ်။

၇၄၄

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ သူငယ်ပြန်နေသူအဖိုးကြီးတစ်ယောက်ကို သူ့အကြိုက်လိုက်ပြောပြီး စိတ်တော်သီ ဖောင်းတော်ညီတ် လုပ်နေရသူတွေအကြောင်းပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အသားဟင်းမှန်မှန်မစားနိုင်သူတွေရဲ့ ရသတကာ အပေါ်တက်မက်မှုအကြောင်းတွေပါတယ်။

ပြောရရင်တော့ သာမန်မြို့ပြလူသားတွေရဲ့ နိစ္စဒူဝ ဘဝအမောတွေပါ။

မြို့ပြကိုဖက်တွယ်ပြီး ဘဝကိုကျောင်းနေရသူ လူသားတွေအတွက် အဓိကလိုအပ်ချက်က သစ်ခုတ်ခွင့်ပါမစ်တွေမဟုတ်ဘူး။ ကျောက်စိမ်းတူးဖော်ခွင့်မဟုတ်သလို ဖော်တော်ကားတင်သွင်းခွင့်လိုင်စင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်လာဈေးအတက်အကျကို သူတို့ စိတ်မဝင်စားသလို၊ ရန်ကုန်မြို့သစ် စီမံကိန်းအကြောင်းကိုလည်း သူတို့နားမလည်ပါဘူး။

သူတို့တွေ အမြဲတမ်းမျှော်လင့်တက်မက်လာကြတဲ့ တအံ့နွေးနွေး အိမ်မက်ကတော့ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်ဖို့။ အလုပ်အကိုင်တည်မြဲဖို့နဲ့ လူမှုဘဝလုံခြုံဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်တွေဟာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး၊ အခန်း လေး တစ်ခန်းသော်မှ မပိုင်ခဲ့ကြဘူး။ သူတို့ဟာ ကျောတစ်နေရာစာအတွက် အမြဲတမ်းတထင့်ထင့် ဖြစ်ကြရသလို။ ပရိယေသနဝမ်းစာအတွက်လည်း ကြုံရာကျပန်းတွေ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြရတယ်။

သူတို့ဟာ ဘယ်သူတွေလဲလို့မေးရင် ကျွန်တော်ဖြေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ မိတ်ဆွေတို့ဖြစ်နိုင်သလို၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်း
နေကောင်းထိုင်သာရှိကြပါစေ။

၇၄၄

'လောကကြီးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းအလုပ်တွေ

အများကြီးရှိနိုင်ပေမယ့်

ကျွန်တော်လက်ခံရရှိတဲ့အလုပ်လောက်

အဆန်းတကြယ်နိုင်ပြီး ရယ်စရာကောင်းလှတဲ့အလုပ်မျိုး

ရှိလိမ့်မယ်မထင်ဘူး'

မှတ်သုံဟာ မီးခိုးရင့်ရောင်ဝတ်စုံထူထူ ဝတ်ဆင်လို့ အနောက်
တောင်ထောင့်ကနေ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့လုံးပက်ကြားအက်တွေ အရစ်ရစ်ထနေခဲ့တဲ့ မြို့သစ်လေးရဲ့
မြေနှီလမ်ဆတွေမှာ ရွံ့ငွက်တွေဟာ နေ့ချင်းညချင်း အလျှိုအလျှို ပေါ်ပေါက်
လာတော့တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မိုးရေထဲမှာချမ်းတုန်နေရာထဲ မြို့သစ်ကလေးရဲ့
ရေစီးရေလာကောင်းမွန်ရေး၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေးအန္တရာယ်ကာကွယ်ရေးတို့
ထက် အိမ်ခေါင်မိုးအပေါက်တွေက ယိုစီးကျဆင်းလာမယ့် မိုးစက်တွေ
အတွက်သာ စိုးရိမ်စိတ်မော နေမိတော့တယ်။

အခုတလော ကျွန်တော့်ဆီကို ငွေစက္ကူတစ်ပြား တစ်ချပ်မှ

အလည်အပတ် ရောက်ရှိမလာခဲ့တာ အတော်ကြာပါပြီ။ မီးဖိုချောင်ထဲက ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေတဲ့ ကြောင်အိမ်၊ သတင်းစာဖိုးနဲ့ ဓါတ်အားပေး တောင်းခံလွှာတွေက ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုထုလုပ်ဖို့ မျက်စပစ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ပြီးခဲ့တဲ့ လကတည်းက အားကြီးမာန်တက် တွန်းရေးခဲ့ပေမယ့် ထစ်ငွေလောတဲ့ အတွေးစီးကြောင်းတွေ ကြောင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ရတယ်။ ခုချိန်မှာ ဝါးရင်းတုတ်တစ် ချောင်းရှာပြီး စားထွက်ရိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားလာမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်တော်ရဲ့ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့မှုဟာ . . .

စားပွဲညင်းနဲ့ စားစားကိုတောင် မခွဲခြားတတ်ခဲ့တာမို့ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့ စားအော်သံတွေကို နားထောင်ရင်း ဒီတိုင်းဆက်ထိုင်နေခဲ့ရတယ်။

တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ ကျေးလက်တောရွာတစ်ခုမှာ မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာသူသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဟော့ဒီ မိုးရာသီနေ့ရက်တွေမှာ ကျွန်တော့် ဝမ်းဓရေးအတွက် တစ်စုံတစ်ရာစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့မှာ အမှန်ပဲ။

ငါးများဟာ ဖားရိုက်တာအပြင် ဟော့ဒီမြို့သစ်လေးရဲ့ ရေမြောင်း တွေထဲမှာ ငါးရှဉ့်တွေဟာ လူးလူးလွန်းလွန်းနဲ့ ရှင်သန်ကြီးထွားနေကြလေရဲ့။ တကယ်လို့ ငါးရှဉ့် မထောင်တတ်ရင်တောင် ရေထဲဆင်းရဲမယ်ဆိုရင် ကန်စွန်း ညွန့်စိမ်းစိမ်းစိုစိုတွေကို ဖောဖောသီသီခူးလို့ရနိုင်ပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ မွေးဖွားကြီးပြင်း လာသူဖြစ်တဲ့အပြင် ကျွတ်တွယ်မှာကိုလည်း ကြောက်တတ်သူမို့ မိုးရာသီ နေ့ ရက်တွေကို စာရေးတာထက် ပိုပြီးအကျိုးရှိအောင် အသုံးမချနိုင်ခဲ့ဘူး။

ဖားရိုက်ဖို့ဝေးလို့ ဧရမြောင်းထဲက ခုန်တက်လာတဲ့ ငါးရဲ့တစ်ကောင် ကိုတောင်အဖြစ်ရှိအောင် မဖမ်းနိုင်သူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အမဲလိုက်စွန့်စား ခန်းဝတ္ထုမျိုးတွေကို ကျွန်တော်ရေးလေ့မရှိတာပေါ့။

ကိုယ့်ရဲ့ ဆာလောင်မှုနဲ့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုအတွက် သားကောင်တစ် ကောင်ရဲ့ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေမှုကို အဆုံးစီရင်ပစ်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အတော်ကို မစွယ်မရာနိုင်လှတဲ့ကိစ္စပါ။

ကျွန်တော်ရဲ့ လေ့လာသင်ယူခဲ့မှုတွေထဲမှာ အဲဒီလိုအသက်မွေးမှု မျိုးကို နည်းနည်းလေးတောင် စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ဘဝရဲ့ လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့

မှုတွေအရ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်တစားနဲ့ အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်နိုင်တာဆိုလို့ ဆေးလိပ်တစ်တိုနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ ထိုင်တွေးတာမျိုး စာတိုပေစတွေ ထိုင်ရေးတာမျိုး ပဲရှိတယ်။

ဒါတွေဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးပြုမယ့် ကိစ္စတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။ ပညာရွှေအိုးလူမခိုး၊ အလိမ္မာစာမှာရှိ စတဲ့ စကားတွေဟာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝတ္ထုရေးလို့မရဘဲ ငေါတောင်တောင်ဖြစ်နေတဲ့ အခုလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဟာ ကောင်းနိုးရာရာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူပြီး မိုးသံတွေကို နားထောင်ရင်း စာထိုင်ဖတ်နေလိုက်တယ်။

စာဖတ်တာဟာ ဝဟုသုတတိုးပွားစေတဲ့အပြင် ဆာလောင်မှုကို လည်း ခေတ္တမေ့လျော့ထားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ဘာသာဗေဒစာအုပ် တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုနေတုန်းမှာပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲကို ဝင်ရောက် လာပါတယ်။

“ဘယ်လိုလဲစာရေးဆရာရဲ့ ဒီလောက် မိုးတွေရွေနေတဲ့နေ့မျိုးမှာ ဝီစကီပုလင်းမရှိ ဘာမရှိနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်တွင်းအောင်းနေရတာလဲ”

ဝင်လာသူဟာ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်းကို ငါ့ငန်းတွေ အဆင်ပြေချိန်ကစလို့ သူ့ကို မမြင်ခဲ့ရတာ အတော်ကြာပါပြီ။

“ဝီစကီဝေးလို့ ဘီအီးဆိုတာ ဘယ်လိုအရောင်းမှန်း မမှတ်မိတာ တောင် ကြာပါပြီကွာ”

“အင်း . . . ငါထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား မင်းဘိုင်ကျနေမယ်ဆို တာတွေ့မိလို့ လမ်းကနေ ပုလင်းတစ်ပြားနဲ့ ဘဲကင်တစ်ခြမ်း ဝင်ဝယ်လာခဲ့ တယ်။ ရော့ . . . ထည့်ကွာ”

လက်ထဲက ကြွပ်ကြပ်အိတ်ကြီး လှမ်းပေးလာလို့ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ပစ်ချပြီး ကမန်းကတန်းလှမ်း ယူလိုက်ရတယ်။ အင်း . . . ဒီလိုဆိုတော့ လည်း သကောင့်သား ရောက်လာတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဆင်ဖြူတော် ဝင်တာပါပဲ။

သူဝယ်လာတဲ့ဘဲကင်က အကောင်းကြီးမဟုတ်သလို ပုလင်းပြားက

လည်း ပြည်တွင်းဖြစ်မျှသာဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အရသာရှိ လှပါတယ်။ ပိုပြီးအရသာရှိလှတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် နည်းနည်းသွေးပူလာချိန်မှာ သူပြောလာတဲ့စကားပါ။

“မင်း . . . တစ်နေ့ကို ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲစာလောက် အချိန်ပေးရုံနဲ့ ငါးထောင်မျိုး ခြောက်ထောင်မျိုး ပက်ခနဲ မဝင်ချင်ဘူးလားကိုယ့်လူ”

“ဘာ . . . ငါးထောင်ခြောက်ထောင် . . . ဟုတ်လား။ မင်းမှူးနေပြီလား”

“ငါက . . . ဘယ်လောက်သောက်သောက် မမှူးတတ်ဘူးဆိုတာ မင်း သိပါတယ်ကွာ။ ခုကိစ္စက ငါအတည်ပြောနေတာ။ တစ်ရက်ကို ငါးထောင်နှုန်း လောက်နဲ့ တစ်ပတ်မှာသုံးရက်လောက် လုပ်ရတယ်။ ဘာမှ မဟုတ်တရုတ် ထွေလီကာလီတွေ မပါဘူး”

သူငယ်ချင်းရဲ့ အတည်ပေါက်အပြောကြောင့် ကျွန်တော် မျှော်လင့် တကြီး ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ပုံပြောရမယ်”

“ဟေ့ . . .”

“ဟုတ်တယ် ငါ့ဘကြီးကို တစ်ပတ်မှာ သုံးလေးရက် ပုံလာပြောပြရုံပဲ တစ်ခါလာပြောတိုင်း မင်းကို ဉာဏ်ပူဖော်ခ ငွေငါးထောင်ချီးမြှင့်မယ် ဘယ်နှယ် လဲ မနှိပ်ဘူးလား”

လောကကြီးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းအလုပ်တွေ အများကြီးရှိနိုင်ပေ မယ့် ကျွန်တော်လက်ခံရရှိတဲ့ အလုပ်လောက် အဆန်းတကြယ်နိုင်ပြီး ရယ် စရာကောင်း လှတဲ့အလုပ်မျိုး ရှိလိမ့်မယ်ထင်ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ပုံပြင်ပြောပြရမယ့်အလုပ်အတွက် စင်စစ် တစ်သောင်း လက်ခံရရှိလိုက်တယ်။ ဒါဟာ ဟောဒီ မိုးဦးကျကာလမှာ ကျွန်တော့်အတွက် လာဘ်ဦးလာဘ်ဈားလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ လပေါင်းများစွာ

အတွင်း စိမ်းစိမ်းစိုစို ငွေစက္ကူတွေကို ပထမဦးဆုံး ခပ်များများကိုင်ဖူးတာပါ။ အဲဒီငွေကြေးအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမယ့် လုပ်အားကတော့ နည်းနည်းရယ်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။

“ငါ့ဘကြီးက (အင်ဇိုင်းမား)ရပြီး သူငယ်ပြန်ချင်သလို ဖြစ်နေတယ် သတိတွေလည်း မကောင်းတော့ဘူး။ သူ့အတိတ်ကိုလည်း အသက်သုံးဆယ် သုံးဆယ်ငါးနှစ်လောက်အထိပဲ မှတ်မိပြီး နောက်ပိုင်းကာလတွေကို မမှတ်မိ တော့ဘူး။ ပြောရရင် ရှေးခေတ်လူသားကြီးတစ်ယောက်လိုပေါ့ကွာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်က လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ဆံနေရသလိုပေါ့။ အဲဒါ တစ်ခုကလွဲရင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ”

“အင်း . . . ကျန်းမာရေးကတော့ တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေလို ပြောရမယ်။ အသက်အရွယ်အရ အမှည့်ကြွေ ကြွေဖို့အချိန်က နီးနေပြီ မဟုတ်လား။ ငါလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ပါတယ်။ အခုတလော သူချဉ်ခြင်း တပ်နေတာက ပုံပြင်ပဲ။ ပုံပြင်နားထောင်ချင်သတဲ့။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါက စာဖတ် ဝါသနာမပါတော့ ဘယ်မှာပုံပြင်ပြောပြတတ်ပါ့မလဲ။ ဒါနဲ့မင်းကို သတိရပြီး ခုလို အကူအညီလာတောင်းရတာ”

“မင်းတို့စာရေးဆရာတွေဆိုတာက အတွေးနဲ့သရုပ်ဆောင်နိုင်ကြတဲ့ လူတွေမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ပုံပြင်ဆရာအဖြစ် လိုက်ပြီးသရုပ်ဆောင်ပေး စမ်းပါကွာ။ မင်းကျေးဇူးကို ငါမမေ့ပါဘူး”

ဘာအလုပ်ကိုလုပ်လုပ် ဆင်ကြံကြံပြီး လုပ်လေ့ရှိတာမို့ ‘ဆင်ပေါက်’ လို့ နာမည်ပြောင်ရထားတဲ့ သူငယ်ချင်းက အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်း သွားလေရဲ့။

ပုံပြောတယ်ဆိုတာ စာရေးတဲ့အလုပ်နဲ့ နီးစပ်တာမို့ ကျွန်တော် အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဆည်းပူးထားတဲ့ အတတ်ပညာတွေနဲ့ မနီးစပ်ရင်တော့ ငွေကြေးဘယ်စောက်ရရ ငြင်းဆန် ရမှာပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ပုံပြောသူအဖြစ် အကောင်းဆုံးလုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ လက်လှမ်းမီရာ ပုံပြင်စာအုပ်တွေကို ရှာဖွေဖတ်ရှုခဲ့ရတယ်။ ဆင်ပေါက်ရဲ့ ဘကြီးဟာ ပုံပြင်ဝါသနာပါသူမို့ ပုံပြင်စာအုပ်အတော်များများ ဖတ်ရှုခဲ့ဖူး

မရိပ်မိရဘူး။

- (၂) လက်တွေ့ဘဝမှာ မဖြစ်နိုင်တာတွေကိုဘဲ တန်ဆာဆင်ရမယ်။ ယုတ္တိမရှိလေ ပုံပြင်ကောင်းဖြစ်နိုင်လေပဲ။
- (၃) နားထောင်သူက ပုံပြောသူဟာ လိမ်ညာပြောနေမှန်းလည်း ရိပ်မိရမယ်။ အစစ်အမှန်တွေ ပြောနေတာပါလားလို့ ထင်လိုက်ရင် ပုံပြင်က အသက်မပါတော့ဘူးကွ။ အဲဒီတော့ အားလုံးကို အနှစ်ချုပ်ရရင် မဖြစ်နိုင်တာတွေကို တကယ်ဖြစ်နေသယောင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင် ပြောနိုင်ရန် ပုံပြင်ပဲ”

အဖိုးအိုထောက်ပြတဲ့ အချက်အလက်တွေဟာ ပုံပြောရာမှာတင် မဟုတ်ဘဲ စာရေးတဲ့နေရာမှာပါ အသုံးဝင်လှတာမို့ ကျွန်တော်သူ့ကို ကျေးဇူး တင်ရပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ အဖိုးကြီးလက်လှမ်း မမီနိုင်တဲ့ အထူး အဆန်းပုံပြင်စာအုပ်လေးတွေရလိုရငြား စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ လိုက်ရှာရပါတယ်။

တစ်ရက်မြို့ထဲကစာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ အချိန်ဖြုန်းပြီး တော်တော် နောက်ကျမှ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ အဖိုးကြီးက .. “မင်း.. ဒီနေ့ဘာဖြစ် လို့ နောက်ကျနေတာလဲ” လို့မေးတယ်။ ကျွန်တော်က “ဘကြီးအတွက် ပုံပြင်စာအုပ်တွေ လိုက်ရှာနေလို့ပါ” .. လို့ပြောတော့ အဖိုးကြီးက စိတ်အား ထက်သန်စွာနဲ့ ...

“မတွေ့ခဲ့ဘူးလားကွ”

“တစ်အုပ်တော့တွေ့တယ်။ ဈေးကြီးလို့ ဝယ်မလာခဲ့ဘူး”

“မင်းနယ့်ကွာ .. ဘယ်လောက်ဈေးကြီးကြီး စိုက်ဝယ်လာခဲ့ ရောပေါ့

ကွာ။ ငါပြန်ပေးမှာပေါ့”

“စိုက်ဝယ်ဖို့ကို ငွေမလောက်လို့ ဘကြီးရဲ့”

“ဘယ်လောက်တောင်မို့လို့လဲကွ”

“လေးထောင့်ငါးရာ”

“ဘာ .. မြန်မာငွေ လေးထောင့်ငါးရာလား”

“ဟုတ်တယ် မြန်မာကျပ်ငွေ လေးထောင့်ငါးရာ”

အဖိုးကြီးက အံ့ဩသလိုတစ်ချက်တွေ့သွားပြီး ခဏနေတော့ ဟက်

ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါတယ်။

“ဘာလဲကွ။ မင်းငါ့ကို ပုံပြောနေတာလား”

“ဗျာ .. မဟုတ်ပါဘူး ဘကြီးရဲ့။ တကယ်ပါ”

“တော်စမ်းပါကွာ။ စာအုပ်တစ်အုပ် ငါးမတ်တစ်ကျပ်ခွဲ။ အလွန်ဆုံး နှစ်ကျပ်ပေါ့ကွ။ ငါ့ကို လာပြီးမနေစမ်းပါနဲ့”

ဒီတော့မှ အဖိုးကြီးရဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေး ဆယ်ကျော်လောက်မှာ ရပ်တန့်နေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဆင်ပေါက်ရဲ့စကားကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက်သတိရလိုက်မိတယ်။ အဖိုးကြီးဟာ ယနေ့ခေတ်ရဲ့ ဈေးနှုန်းတွေ အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှမသိတော့တာ သိပ်ကို သေချာပါတယ်။ သူ့အသိဉာဏ်ထဲမှာ တယ်လီဗေးရှင်းနဲ့ အပေါ်စက်အောက်စက် မရှိသလို၊ ကွန်ပျူတာအင်တာနက်လည်း မရှိဘူး။ စတိုရီဝက်ဘ်ဆိုက်ဆိုတာလည်း သူ မကြားဖူးပါဘူး။

ကျွန်တော်က စာအုပ်တန်ဖိုးဟာ အမှန်တကယ်ကို လေးထောင့် ငါးရာကျပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ စာအုပ်ဆိုင်ကအထွက် လွှက်ရည်ဝင်သောက်တာ ခုနှစ်ရာကျော် ရှင်းခဲ့ရကြောင်း ပြောပြတော့ အဖိုးအိုဟာ မျက်လုံးအစုံ ပြုံး ကျယ်ပြီး တအံ့တဩ နားထောင်နေပါတယ်။ ဒီမှာတင် အဖိုးကြီး စိတ်ဝင်စား မယ့် အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော် ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်ပါတော့တယ်။

အဲဒီ နောက်ပိုင်းနေ့ရက်တွေကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ပုံပြောသူ ဘဝမှာ အအောင်မြင်ဆုံးနေ့ရက်လို့ ဆိုရမှာပါ။ အစက တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်သာ ကျွန်တော်ပုံပြင်ပြောခဲ့ရပေမယ့် အဲဒီနောက်ပိုင်း တော့ အဖိုးကြီးက နေ့တိုင်း နားထောင်ချင်နေလို့ တစ်ပတ်ကို ငါးရက်အထိ တိုးမြှင့် သတ်မှတ်ခဲ့ရတယ်။ နေ့တိုင်း သွားပြောရင်ဖြစ်ပေမယ့် ပုံပြောခပေးရ သူ ဆင်ပေါက်ကို အားနာတာမို့ တစ်ပတ်ကိုနှစ်ရက် နားခဲ့ရတာပါ။

အဖိုးကြီးဟာ ကျွန်တော်ပြောသမျှ အကြောင်းအရာတွေကို ပါးစပ် လေးဟာလိုက် မျက်လုံးလေးမှေးလိုက် သူပေါင်ကို လက်ဖဝါးနဲ့ ဖြန်းခနဲမြည်

အောင်ရှိက်လိုက်နဲ့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပါတယ်။ နားထောင်ပြီး တိုင်းလည်း...

“ဒါမှပေါ့ကွ။ ပုံပြင်ဆိုတာ အဲဒီလိုဖြစ်နေရမယ်။ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို တကယ်ဖြစ်သယောင် ထင်မြင်ယူဆနေရမယ်”

တကယ်တော့ . . . အဖိုးကြီးက ပုံပြင်လို့ထင်ပြီး နားထောင်နေတာ တွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နေ့စဉ်လူနေမှု ဘဝထဲက ကြားဖူးနားဝအကြောင်း အရာတွေနဲ့ သတင်းစာဂျာနယ်တွေမှာပါတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း သတင်းလေး တွေပါ။

တကယ်ဖြစ်ရပ်လေးတွေကို စီကာစဉ်ကာ ပြောပြတာဖြစ်ပေမယ့် မျက်မှောက်ခေတ်ထက် အနှစ်လေးဆယ်ကျော် နောက်ကျနေသူ အတွက် တော့ ကြားရသမျှဟာ ပုံပြင်သဖွယ် အထူးအဆန်းကြီးဖြစ်နေပါတော့တယ်။

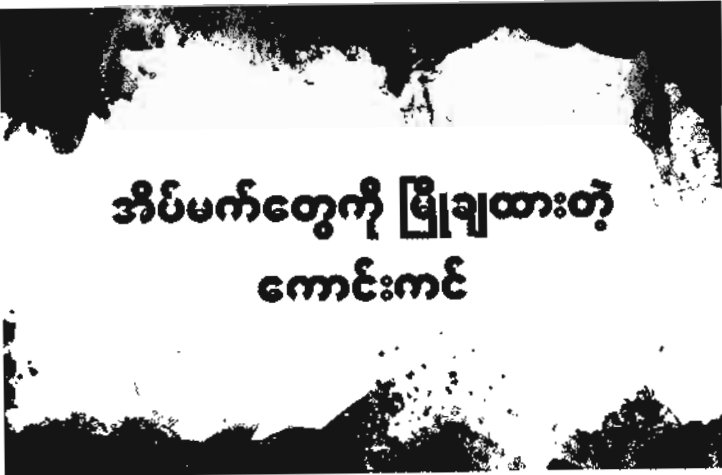
ကျွန်တော်ရဲ့ ပုံပြင်လေးတွေကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ရင်းဆောင်း ကာလရဲ့ တစ်ခုသောညနေခင်းမှာ အဖိုးအိုဟာ ညင်ညင်သာသာပဲ... အသက် ထွက်သွားပါတယ်။

ခုဆို . . . အဖိုးအိုကွယ်လွန်သွားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြစ် အပျက်လေးတွေမြင်တိုင်း အဖိုးအိုကို တမ်းတမ်းတတ သတိရမိပါရဲ့။ ခုနေ အဖိုးအိုသာရှိသေးရင် ကောင်းမှာပဲလို့လည်း တွေးမိပါတယ်။ ကျွန်တော် နေ့စဉ်တွေ ကြုံကြားသိရသမျှ အကြောင်းအရာတွေကို သွားပြောပြရင် ပုံပြင် အမှတ်နဲ့ နားထောင်နေဦးမယ့် အဖိုးအိုရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း ပြုံးမိပါ သေးတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးရွေတဲ့နေ့ရက်မျိုးတွေမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို ပုံပြင်တွေ ပြောပြချင်နေမိတာအမှန်ပါ။

အထူးသဖြင့် . . . ခုလိုမိုးရာသီမျိုးမှာပေါ့ . . .

အိပ်မက်တွေကို မြို့ချထားတဲ့ ကောင်းကင်

‘ကျွန်တော့်အသံတွေက အေးဆေးတည်ငြိမ်နေလို့

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အံ့ဩရပါသေးတယ်။

တကယ်တော့ အံ့ဩစကားတွေကို

ပြောနိုင်ဖို့ အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မာနကို

တစ်စစီဖြစ်အောင် ချနင်းလိုက်ရတာပါ’

၁

သူ့ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်ရေးလက်စ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် ကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခြံကျယ်ကျယ်နဲ့တိုက်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို အပူတပြင်း လိုက်လံရှာဖွေနေချိန်ပါ။

တကယ်တော့ ကောင်မလေး လက်ရှိနေထိုင်တဲ့လုံးချင်းတိုက်က သိပ်မသေးလှသလို ကျွန်တော့်အိမ်ကလည်း သိပ်မကျဉ်းလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေထက် နှစ်ဆကျယ်ဝန်းတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စလုံး အလိုရှိနေခဲ့ကြတယ်။ အကြောင်းကတော့ သူမနဲ့ ကျွန်တော်လက်ထပ် ပြီးတဲ့အခါ နှစ်ဖက်မိဘတွေကို ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ တစ်လှည့်စီခေါ်ထားချင် လို့ပါပဲ။

ကျွန်တော်ရော သူမပါ မိဘတွေကို ခင်တွယ်သူတွေအဖြစ် ဝတ္ထုရဲ့ အစဉ်းမှာ ကျွန်တော်ဖော်ပြထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လက်ထပ်ခါနီး

အိမ်လိုက်ရာတဲ့အခန်းကို ဆက်လက်ရေးဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

တကယ်လို့ သူသာရောက်ရှိ မလာခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့လိုချင်နေတဲ့ မြန်တိုက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့အထိ ဖော်ပြနိုင်မှာဖြစ်ပေမယ့် မထင်မှတ်ဘဲ သူ ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ရဲ့ဝတ္ထုရေးခြင်း အလုပ်ကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရ တယ်။

တကယ်တော့ သူဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ကို တိုက်ရိုက်ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘဲ နှစ်လမ်းကျော်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်လာတာဖြစ်ပြီး သူရောက်နေကြောင်း ကွမ်းယာဆိုင်ကကောင်လေးကို အကြောင်းကြားခိုင်း လိုက်တာပါ။

“အစ်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အစ်မရောက်နေတယ်”

မှန်ဖိုးယူပြီး အကြောင်းကြားပေးနေကျ ကောင်လေးရဲ့စကားက စာရေးနေဆဲ ကျွန်တော့်လက်တွေ့ကို တိခန့်ရပ်ဆိုင်းသွားစေတဲ့ အပြင် ကျွန်တော့်ရင်ကိုလည်း တလှုပ်လှုပ်လိုက်ဖို့လာစေတယ်။

တကယ်ဆို ဒီနေ့ဟာ သူ့နဲ့ ကျွန်တော် တွေ ဆုံဖို့ကြိုတင် ချိန်းဆိုထား တဲ့နေ့ မဟုတ်ဘူး။ သူ .. ဘာအတွက်များ ရောက်လာတာပါလိမ့်။ မမျှော်လင့် တဲ့ပြဿနာတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့ရလို့များလာ။ အတွေးနဲ့တင် ကျွန်တော် စိုးရိမ် ပူပန်သွားမိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူရောက်နေပြီဆိုတော့ အမြန်ဆုံးသွားတွေ့ လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

လက်ထဲက ဘောလ်ပင်ကိုချ၊ ရေးလက်စ စာမူတွေကိုသိမ်း၊ အဲဒီ နောက်ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်လောက်ဝတ်ပြီး သူ့ရှိရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ကို ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။

မြေနီလမ်းကျဉ်းလေးထဲကနေ လမ်းမပေါ်ကို ချိုးကွေ့တက်လိုက် တယ်ဆိုရင်ပဲ လူရှင်းလှတဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးက ကျွန်တော့် အမြင်အာရုံထဲကို တိုးဝင်ရောက်ရှိလာတယ်။ ဆိုင်အဝင်ဝ စားဖွဲ့ တစ်လုံးမှာတော့ တစ်ဝိုက်တစ်ဝိုက်သာသောက်ရသေးတဲ့ အအေးပုလင်းကိုရှေ့ချပြီး အဝေးကို မျှော်ငေးနေတဲ့ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့ဘာတွေများ တွေးနေပါ လိမ့်။

မြင်ကွင်းအနေအထားအရ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းကို ဘေးတိုက်ခပ်စောင်းစောင်းအတိုင်း ကျွန်တော် တွေ့မြင်နေရတယ်။

သူ .. သိပ်ပိန်တာပဲ။ ပါးလေးတွေက ဝင်းဝါနဲ့ညက်နေဆဲဖြစ်ပေမယ့် အရင်ကလို မိမိဖောင်းဖောင်းလေးမဟုတ်တော့မှန်း ကျွန်တော်သတိပြုလိုက်မိ တယ်။

တကယ်တော့ သူဟာ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အပျိုတုန်းကတော့ အတော့်ကိုကြည့်ကောင်းခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ခါးလယ်ထိအောင် ရှည်လျားသန်စွမ်းလှတဲ့ သူ့ဆံပင်တွေဟာ တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်အိမ်မက်တွေကို ကမောက်ကမဖြစ်စေခဲ့ဖူးသလို ကျွန်တော့်ကဗျာတွေကိုလည်း ချို့မြန်လှပစေခဲ့ဖူးတယ်။

ညနေရောက်ပြီဆိုရင် သူတို့လမ်းထဲသွားပြီး သူ့ရှိမယ့်ဝရန်တာ မြင့်မြင့်ကြီးကို မော့မော့ကြည့်ခဲ့ရတာ အမောပါပဲ။ သူ့ရဲ့ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေ အပြင် ကျွန်တော့်ကို ညှို့ငင်ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့တဲ့ နောက်ထပ်အရာတစ်ခုကတော့ ကြည်လင်တောက်ပလွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံပါပဲ။

သူ့မျက်ဝန်းတွေရဲ့ ကြည်လင်မှုကို ငေးမောရင်း တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော် တအံ့တဩ အသက်ရှူမှားခဲ့ဖူးတယ်။ ဘာအရိပ်အယောင်၊ ဘာ

အငွေအသက်မှ ယုတ်သန်းမနေတဲ့ ကြည်လင်မှုမျိုးကို သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော် ပထမဆုံးတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးတာပါ။ ခုတော့ သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းတွေဟာအရင် ကလောက် မကြည်လင်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ဘဝနဲ့ လောကဝံ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေဟာ သူ့မျက်ဝန်းထဲက အကြည်တတ်ကိုရော၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်က နုပျို လှပမှုတွေကိုပါ မှေးမှိန်စေခဲ့ပြီး ဖြစ်နေမှာပါ။

ကျွန်တော်ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်ပြီး သူ့ရှိရာစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူ ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ ဝမ်းမန်းတသာ ပြုံးပြ လေရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အပြုံးနဲ့ သူ့အကြည့်တွေမှာ တောက်ပမှုတွေက လျော့ ရဲရဲနိုင်လွန်းလှပါတယ်။ အနားရောက်လာတဲ့ စားပွဲထိုးလေးကို ကျွန်တော့် အတွက် ပေါ့ဆိမ့်တစ်ခွက် သူလှမ်းမှာလိုက်တယ်။

“အစ်ကို့သမီး ဒီနေ့ကျောင်းသွားရဲ့လား”

ကျွန်တော့်အတွက် ရေခဲခွက်ကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးရင်း သူလှမ်းမေး တယ်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့နွယ်ရယ်။ မသွားချင်ဘူးဆိုပြီး ကျီကျနေလို့ ကိုယ်နဲ့ သူ့အသွား ချောမော့ပြီး လိုက်ပို့လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ နွယ်သားလေးရော မူကြို အပ်ဖြစ်လား”

“တစ်နေ့ကပဲ အပ်လိုက်ပြီ။ မူကြိုက ရှေ့အပတ်မှ ပို့ရမှာလေ။ ဒီနေ့ တော့ သူ့ဒေါ်လေးနဲ့ပဲ ထားခဲ့လိုက်တယ်”

“နွယ်ညီမက ကလေးကို ဂရုစိုက်ရဲ့လား”

ကျွန်တော့်စကားထဲက စိတ်မချသံကို သူ့သတိပြုမိသွားပုံပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းကို တွန့်ပြီးပြုံးရင်း “ညီမလေးက ကလေးအဖေကိုသာ ကြည့်မရရင် နေမယ်။ ကလေးကိုတော့ ချစ်ရှာပါတယ် အစ်ကိုရယ်...” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ သားလေးတစ်ယောက်နဲ့ နွယ်ရဲ့နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှုတွေက အဆင်မှ ပြေရဲ့လားလို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ မမေးဖို့

ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။

အဲဒီမေးခွန်းအစား တခြားသိချင်နေတာတစ်ခုကိုပဲ ကျွန်တော် ပြောင်းမေးလိုက်တယ်။

“နွယ် ကိုယ့်ဆီလာတာ အကြောင်းထူးတစ်ခုရှိလား။ ကိုယ်တို့ချင်း ချိန်းမထားဘဲ ရုတ်တရက်ရောက်လာလို့ မေးတာ”

သူ ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီးခနဲသလိုမျိုး မချိုမချင်ပြုံးတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကိုပြန်မေးတယ်။ ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ရက်နေ့လဲတဲ့။ ဆယ်ရက်နေ့ပေါ့လို့ ကျွန်တော်ဖြေတော့ ဒါဖြင့်မနက်ဖြန်ကောတဲ့။

မနက်ဖြန်ဆယ့်တစ်ရက်နေ့လေလို့ လွှတ်ခနဲဖြေပြီးမှ သူ့ရဲ့ဦးတည် ချက်ကို ကျွန်တော်ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် ဂရု တစိုက်ရှိမှုအတွက် ရင်ထဲမှာ ခန္ဓာခနဲခံစားလိုက်ရတယ်။ မနက်ဖြန် ဆယ့်တစ် ရက်နေ့ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်မြောက် မွေးနေ့ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မေ့လျော့နေခဲ့ပီပေမယ့် နွယ်ကတော့ မှတ်မှတ်သား သားရှိနေပုံပါ။

“နွယ်ထင်တယ်။ ကိုယ့်မွေးနေ့ကိုယ် မေ့နေလိမ့်မယ် ဆိုတာ။ ဒါကြောင့်မို့ သတိပေးရအောင် နွယ်ရောက်လာတာသိလား။ ပြီးတော့ မွေးနေ့ လက်ဆောင်လည်း ပေးချင်လို့”

သူ့ပေါင်ပေါ်ကို အထုပ်တစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးလို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့ အသင့်ချုပ်ပြီးသား လုံချည်တစ်ထည် ဖြစ်နေတယ်။ အဆင်အသွေးက ကျွန်တော် ကြိုက်တတ်တဲ့ ရင်ရင်ခိုင်းမှိုင်း အဆင်မျိုးပါ။

“လက်ဆောင်တွေဘာတွေ တကူးတက ပေးရလောက်အောင် သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာဘဲနွယ်ရယ်”

“ဘာဆိုလဲအစ်ကိုရဲ့၊ မွေးနေ့ဆိုတာ အမှတ်တရတော့ ရှိစေချင် တာပေါ့။ ဘာလဲ အစ်ကိုက အားနာလို့လား။ ဒါဖြင့်လည်း နွယ်ကိုလက်ဆောင် တစ်ခုခု ပြန်ပေးလေ”

“နွယ် ဘာလိုချင်လဲပြော”

“ကတိတွေ”

“ဘာရယ်”

“ဟိုးအရင်တုန်းက အစ်ကိုပေးခဲ့ဖူးတဲ့ ကတိတွေလေး၊ အဲလို ကတိမျိုးတွေ နွယ်ပြန်လိုချင်တယ်”

သူ့စကားက ကျွန်တော့်ရင်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ခါသွားစေတယ်။ ကတိတွေ ...တဲ့။

မှတ်မှတ်ရရ သူ့နဲ့ကျွန်တော် သမီးရည်းစားဖြစ်ခဲ့တုန်းက ကျွန်တော် သူ့ကို လွန်လွန်ကျူးကျူးကတိတွေ ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဆိုပါစို့ နွယ်မွေးနေ့ကစပြီး ကျွန်တော် သီယာမေသာကတော့တူး ဆိုတာမျိုး၊ နွယ်ကလွဲပြီး တခြားမိန်းကလေး မငမ်းတော့ ဘူးဆိုတာမျိုး၊ ဘယ်တုန်းကမှ မတည်ခဲ့ဖူးတဲ့ကတိမျိုးတွေပါ။

အဲဒီထဲက ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် မှတ်မိနေတဲ့ကတိ တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်မိတယ်။

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ပြီးရင် နွယ်နဲ့တူတဲ့ သမီးလေးရယ်၊ ကိုယ်နဲ့တူတဲ့ သားလေးရယ် ကလေးနှစ်ယောက်မွေးမယ်ကွာ။ နွယ်ရယ်၊ ကိုယ်ရယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရယ် ပြီးတော့ နွယ်မိဘနဲ့ ကိုယ့်မိဘတွေနေဖို့ မြဲအကျယ် ကြီးနဲ့ အိမ်အကြီးကြီးတစ်လုံးဝယ်မယ်။ အဲဒီခြံထဲမှာ ကလေးတွေကူးဖို့ ရေကူး ကန်တစ်ခုရယ်၊ နွယ်နဲ့ကိုယ် ညနေတိုင်းလမ်းလျှောက်ဖို့ ပန်းခြံတစ်ခုရယ် ပါစေရမယ်”

“သိပ်မကြီးကျယ်လွန်းဘူးလား အစ်ကိုရယ်”

“အို ... ကြီးကျယ်စမ်းပါစေ။ ကိုယ်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားမှာပေါ့ နွယ်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် နွယ်က သိပ်ခမ်းခမ်းနားနားကြီး မနေတတ် လို့ပါ။ နည်းနည်းတော့ လျှော့ပါဦးအစ်ကိုရယ်”

“အို ... မလျှော့နိုင်ဘူးကွာ”

အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်မက်ကိုယ်စီ

နဲ့ တကယ့်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်ခုချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကတိဟာ လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ဘယ်လောက်များ ဝေးကွာလိုက် ပါသလဲ။

“အစ်ကို ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ငေးဝိုင်းငြိမ်သက်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရနဲ့ သူ လှမ်းမေးတယ်။

“ဪ ... နွယ်ကို ဘယ်လိုကတိမျိုးပေးရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေ တာပါ”

“ဒါများအစ်ကိုရယ် ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်လို့”

“ကဲ ... နွယ်ပဲပြောပါဦး။ ကိုယ်ဘယ်လိုကတိမျိုးပေးသင့်သလဲ။

သူ့ကျွန်တော့်ကို ခပ်ငေးငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သင်ပြင်းတစ်ချက်ချ တယ်။ ပြီးမှ ခေါင်းငုံ့ပြီး တစ်လုံးချင်းအဖြေပေး တယ်။

“နွယ်နဲ့အစ်ကို မြန်မြန်နီးအောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ကတိမျိုးပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် ပင့်သက်တစ်ခုကို ကျွန်တော်အမောတကော ရှိုက် သွင်းလိုက်မိတယ်။

သူ့ကိုခြောက်ဆယ်တစ်ဘတ်စ် ကားပေါ်တင်ပေးလိုက်ပြီးဖြစ် ပေမယ့် ကျွန်တော်အိမ်မပြန်သေးဘဲ ကားဂိတ်မှာ ဆက်ရပ်နေမိတယ်။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်တန်းကျောင်းသူသမီးလေးကို ကျောင်းဝင်ကြို သွားချင်လို့ အချိန်ဖြုန်းတဲ့သဘောနဲ့ ရပ်နေမိတာပါ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်ကို ဦးတည်လာတဲ့စကားသံတစ်ခုကို ကြား လိုက်ရတယ်။

“နောင်ကြီးတို့ နှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတော်ချစ်ကြပုံပဲ”

အသံလာရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
စောစောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာထိုင်တိုင်း မကြာခင်ဆိုဖြစ်လို့
မျက်မှန်းတန်းမိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အခုလည်း နွယ်
ကို ဘတ်စ် ကားပေါ်တင်ပေးတာ အဲဒီလူက အစအဆုံး မြင်တွေ့သွားပုံပါပဲ။

ကျွန်တော်နားလျှောက်လာရင်း စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်ပြီး တစ်လိပ်
ကမ်းပေးလို့ လူမှုရေးအရ လှမ်းယူလိုက်ရတယ်။

“ကျွန်တော်နောင်ကြီးတို့နှစ်ယောက်ကို သတိထားမိနေတာ ကြာပြီ
ဗျာ။ နောင်ကြီးနဲ့ နောင်ကြီးရဲ့ အမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က အားကျ
နေတာ။ အသက်တွေလည်း ငယ်မှမငယ်ကြတော့ပဲဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့မယူကြ
သေးတာလဲ။ အဲ ဘာကြောင့် လက်မထပ်ကြသေးတာလဲ” လို့ မေးတာပါ

“သူရောကျွန်တော်ပါ လက်ထပ်ထားပြီးသားပါ”

စီးကရက်ကိုမိညိုရင်း ကျွန်တော်ပြောလိုက်တော့ စောစောကလူက
ကျွန်တော်မျက်နှာကို ခပ်ကြောင်ကြောင် လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာ
ကို သဘောပေါက်သွားပုံနဲ့ “ဆောရီးဗျာ” လို့ ရေရွတ်ရင်း ထိုးဆိုက်လာတဲ့
ဘတ်စ်ကားဆီကို ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခွာသွားတယ်။

ကြည့်ရတာဖြင့် ကျွန်တော်စကားပေါ်မှာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့
သွားပုံပါပဲ။ လှမ်းခေါ်ပြီးရှင်းပြလိုရပေမယ့် ခုလောလောဆယ် ရှင်းချင်စိတ်မရှိ
လို့ ကျွန်တော် အသာပဲ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

နွယ်နဲ့ကျွန်တော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနှစ်နှစ်လောက်
ကတည်းက လက်ထပ်ထားခဲ့ကြတဲ့ လင်မယားတွေမှန်းသာသိရင် စောစော
ကလူ အခုထက်ပိုပြီး အံ့ဩသွားနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီကိစ္စကို မအံ့ဩ
ဘူးဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝေးကွာသွားကြရတဲ့ အကြောင်း
ရင်းကို သိရင်တော့ အံ့ဩမှာ အသေအချာပါပဲ။

ကျွန်တော်နဲ့သူ လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ပထမဦးဆုံး ရင်ဆိုင်ရတဲ့
ပြဿနာက လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်မှာနေကြမလဲဆိုတာပါ။

ကျွန်တော်အိမ်က ကျဉ်းတဲ့အပြင် မိသားစုကလည်း များလှတာမို့
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကပ်နေနိုင်လောက်အောင် အခွင့်အရေးမရခဲ့ပါဘူး။
သူနေတဲ့ သူ့အိမ်တိုက်ခန်းက အတော်အသင့် ကျယ်ဝန်းပေမယ့် အဆင်
မပြေတာတစ်ခုက သူ့ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ကျွန်တော်အပေါ်သဘောထားပါ။ သူ
ဆွေမျိုးတွေက သူနဲ့ကျွန်တော်လက်ထပ်မှာကို မကန့်ကွက်ပေမယ့်
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သဘောတူတာမျိုးတော့လည်း မရှိကြဘူး။

ပြောရရင်တော့ မဖြစ်ညစ်ကျယ် စာရေးဆရာကျွန်တော်အပေါ်
အထင်သေးပုံပါ။ တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ သူညီမတစ်ယောက်ဆိုရင် ဘယ်
ဘဝက ရေစက်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ လမ်းတွေ ရင် မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့
တစ်ဖက်လှည့်သွားတတ်သလို ဖုန်းဆက်လို့ ကျွန်တော်အသံကြားရင်လည်း
ဝှပ်ခနဲဖုန်းချပစ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီကလေးမရဲ့ မောက်မာမှုကို တွေ့မြင်နေ
လျက်နဲ့ ဘယ်သူမှ ဝင်မဆိုးမကတည်းက သူ့ဆွေမျိုးတွေရဲ့ သဘောထားကို
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ နှစ်ဖက်အသိုက်အဝန်းရဲ့ ကူညီဖေးမမှုကို မမျှော်
လင့်နိုင်မှန်း သေချာသွားချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နှစ်ဦး သဘော
တူလက်ထပ်ပြီး အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေး တစ်ခန်းငှားလို့ ဘဝကို ကိုယ်ထု
ကိုယ်ထစတင် လိုက်ကြတယ်။

အိမ်ထောင်ဦးကာလရဲ့ အစောပိုင်းနှစ်တွေမှာ အခက်အခဲ အတော်
များများ ကြုံတွေ့ခဲ့ပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ငှား
ခ နှစ်ချုပ်စရိတ်တွေ တစ်ရပ်ရပ်တိုးမြှင့်လာလို့ အသက်ရှုမရင်အောင် တောင့်ခံ
နိုင်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်ဒုတိယမြောက်သားလေး ဇွေးလှာချိန်မှာတော့
ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီး တောင့်မခံနိုင်တော့ဘူး။

ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ နို့မှန်စရိတ်၊ ကျန်းမာရေးစရိတ်တွေက အိမ်
ဆက်ငှားဖို့ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေတွေကို အခိုးအငွေ့တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲ
သွားစေခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြတ်ပြတ်

သားသား ဆုံးဖြတ်ရပါတော့တယ်။ မှတ်မှတ်ရရ သားလေးနှစ်နှစ်ပြည့်ဖို့ နှစ်လအလိုညာမှာပါ။

“အစ်ကို ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲဟင်”

စိုးရွဲ့အားငယ်မှုကြောင့် အဲဒီညကသူ့အသံတွေက သီသီသာသာကို တုန်ခါနေခဲ့တယ်။ ခုလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံလာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို အစောကြီးကတည်းက စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်ပေမယ့် ဖွင့်ပြောဖို့ကို တော့ ကျွန်တော်နှုတ်က ဆွံ့အနေမိတယ်။

“ပြောပါဦးအစ်ကိုရဲ့။ နွယ်တို့ ဘက်ဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်”

အားကိုးတာကြီးနဲ့ တတွတ်တွတ်မေးနေတဲ့သူ့ကို နောက်ဆုံးတော့ အားနာနာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်အဖြေပေးလိုက်ရတယ်။

“နွယ်နဲ့ကိုယ် ဂေတဖြုတ် ခွဲနေကြတာပေါ့”

“ရှင်”

“နွယ်ကသားလေးကိုခေါ်ပြီး နွယ်အစ်မဆီမှာ ဂေသွားနေလေ။ ကိုယ်ကတော့ သမီးလေးနဲ့ အမေတို့အိမ်မှာ သွားဆနမယ်။ သမီးလေးကဒီနှစ် ကျောင်းစတင်မှာဆိုတော့ ကိုယ်ခေါ်ထားမှ အဆင်ပြေမှာနွယ်ရဲ့။”

ကျွန်တော့်အသံတွေက အေးဆေးတည်ငြိမ်နေလို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုတောင် အံ့ဩရပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီစကားတွေကို ပြောနိုင် ဖို့ အိမ်ထောင်ဦးစီးယောကျိားတစ်ယောက်ရဲ့မာနကို တစ်စစဖြစ်အောင် ချနင်းလိုက်ရတာပါ။

“ကောင်မဲ့မလားအစ်ကိုရယ်။ လူကဲ့ရဲ့စရာများ ဖြစ်နေမလား”

“အခိုက်အတန့်ပါနွယ်ရဲ့။ အိမ်ငှားနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေ ကောင်းတဲ့အခါကျတော့ စုစုစည်းစည်း ပြန်နေကြတာပေါ့။ နွယ်အစ်မတွေ ကဲ့ရဲ့မှာစိုးရင် စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ဂေခွဲနေတာလို့ ပြော ပေါ့။ နွယ်တို့ သားအမိရဲ့စားစရိတ်နဲ့ အသုံးစရိတ်အတွက် ကိုယ်လစဉ် ထောက်ပံ့မှာပါ”

“အစ်ကိုရယ်”

အဲဒီညက နွယ်ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲကို ခေါင်းတိုးဝင်ရင်း ငိုကြွေး ပါတယ်။ ပြီးတော့ “အစ်ကိုနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး” လို့လည်း တတွတ်တွတ်ရှေ့တွတ် လေရဲ့။ သူ မခွဲနိုင်သလို ကျွန်တော်လည်း မခွဲချင်ပေမယ့် ကံကြမ္မာကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ခွဲသွားခဲ့ပါပြီ။

သမီးလေးကို ကျောင်းကြိုပြီး အိမ်ပြန်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်း သမီးက မေးနေကျမေးခွန်းကိုမေးတယ်။

“မေမေ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်” တဲ့။

ကျွန်တော်ကလည်း ဖြေနေကျအတိုင်း “မနက်ဖြန်” လို့ အဖြေပေး လိုက်တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ သမီးကို သူ့အဘွားလက်အပ်ပြီး ရေးလက်စဝတ္ထု ကို အမြန်ဆုံးပြီးအောင် ထိုင်ရေးပါတော့တယ်။ ဒီဝတ္ထုပြီးတဲ့အခါ မြို့ကျယ် ကျယ်နဲ့ အိမ်ကြီးကြီးတစ်လုံးမဝယ်နိုင်တောင် အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေး တစ်ခန်းငှားနိုင်ကောင်းရဲ့ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပေါ့။

ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ကောင်မလေးနွယ်နဲ့ ဇာတ်ကောင်ကျွန်တော် တို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ လက်ထပ်လိုက်ကြပါတယ်။ လက်ထပ်ပွဲမှာ နှစ်ဖက် မိဘတွေက တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး လက်ခွဲကြပါသတဲ့။

မာယာများတို့သည်

‘ ‘ အင်း . . . နောက်ဆုံးတော့ ရှင်ရောက်လာပြီပေါ့’

နွေးထွေးတဲ့ လက်တစ်ဖက်က

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ရင်း

အခန်းထဲကို ဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။

(ဘုရားကယ်တော်မူပါ)။

ဘာတွေဖြစ် နေတာပါလိမ့် ’

၁

တရုတ်ပြည် စီချမ်ပြည်နယ်ဖြစ် ပြဒါးတိုင် တစ်ချောင်းရဲ့ ဖော်ပြချက်
အရဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်အပူချိန်ဟာ တစ်ရာသုံး ဒီဂရီတောင်ရှိပါ
သတဲ့။ ဒါဟာ ကျွန်တော်များနေပြီဆိုတာ သိပ်ကိုသေချာစေတဲ့ ကိုယ် အပူချိန်
ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင်နေတဲ့အပြင် အာခေါင်တွေ ဖြောက်
ကပ်ကာ အရိုးအဆစ်တွေထဲကပါ ကိုက်ခဲလို့ လာတယ်။

တကယ်တော့ မနေ့ညနေကမှ ဟောဒီတိုက်ခန်းလေးကို အလည်
ထပ်တရောက်ရှိလာသူ ရပ်ဝေးဧည့်သည် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်များ
ဖို့ မကောင်းတာ အမှန်ပါ။ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးရဲ့ ညနေဆည်းဆာတွေကို
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ လည်ပတ်ခံစားဖို့ အားခဲထားသူ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့
ကျန်းမာရေးကို အခုထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့မိဖို့ကောင်းတယ်။ မန္တလေးလာတုန်း

လမ်းမှာ သရိုးသရီ ဖြစ်လာကတည်းက ဆေးခန်းတစ်ခုခုကို ဝင်ပြဖို့။ ဒါမှ မဟုတ် အဖျားဖြတ်ဆေးတစ်မျိုးမျိုးကို ဝယ်သောက်ဖို့ သတိရခဲ့မိဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ခုတော့ တစ်ရာ့သုံးဒီဂရီဆိုတဲ့ ကိုယ်အပူချိန်ဟာ ကျွန်တော့်ကို လမ်းမပေါ်မှာ စီးပျော့လည်ပတ်ဖို့ ခွင့်မပြုတော့ဘူး။ အလုပ်သမားဆေးရုံ နားက သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖုန်းဆက်ချိန်းဆိုပြီး အသားကင်သွားစားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့သလို စာအုပ်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်နဲ့ ဘီယာသွား သောက်ဖို့လည်း မလွယ်ကူတော့ဘူး။ ဈေးချိုထပ်တံဖို့၊ တရုတ်တန်းဈေး လျှောက်ဖို့၊ ခြေခင်းလက်ခင်းသာယာရင် ဦးပိန်တံတားဘက်သွားဖို့ ဆိုတာ ကတော့ပိုလို့ တောင်ဝေးကွာသွားရပါပြီ။ ဟုပ်ကွေးအဖျားဆိုတာ ကံကောင်းရင် သုံးရက်နဲ့ ကံမကောင်းရင်တော့ တစ်ပတ်လောက်အထိ ကြာမြင့်နိုင်တာ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံးမလှုပ်ချင်လောက်အောင် နှိုးခွေနေပြီ။ ဟောဒီတိုက်ခန်းပိုင်ရှင် ကျွန်တော့်ဘကြီး ပြင်ဆင်ပေးသွားတဲ့ စာပွဲပေါ်က အစားအစာတွေကိုတောင် ထမစားနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့် ဘကြီးကတော့ မိုင်လေးရာကျော်အရပ်ကနေ ကျွန်တော်တကူးတက ရောက် ရှိ လာတာဟာ သူ့ အတွက်တော့ မိုးနတ်မင်းကြီးရဲ့ စောင်မမူပဲဆိုပြီး ကျေနပ် နေလေရဲ့။

“ခု... တစ်ပတ် အင်းဝဘက်မှာ ချိန်းပွဲတစ်ခုရှိလို့ ငါသွားချင်နေတာ ကွ။ မင်းရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ စနေ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက် မင်းအိမ်စောင့် ကွ။ ငါ တနင်္လာနေ့ကျမှ ပြန်လာမယ်”

ခုတော့ ဘကြီးရဲ့ စကားကို မလိုက်နာချင်တောင်မှ ဘယ်မှ မသွားနိုင် တော့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်စောင့်သူသက်သက် ဖြစ်သွားရပါပြီ။ ခြောက် ထပ်တိုက်ကြီးတစ်တိုက်ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး အခန်းတွေငှားစားနေတဲ့ ဘကြီးဟာ ဇနီးသည်ဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်လို သူ့ဝါသနာ ပါရာ ကိစ္စလေးတွေနဲ့သာ ပျော်မွေ့နေပါတော့တယ်။ မနက်ကတော့ တစ် ကိုယ်စာ သားရေအိတ်လေး တစ်အိတ်ကို လွယ်ပြီး အင်းဝဘက်ကို ထွက်ခွာ သွားလေရဲ့။

“ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသားဗူးတွေနဲ့ ဝက်အူချောင်းတွေရှိတယ်။

ဒီနှစ်ရက်တော့ အဆင်ပြေသလိုကြည့်စားလိုက်ကွ။ ငါပြန်လာမှ ကောင်း ကောင်း ပြုစုမယ်။ တို့တူဝရီးနှစ်ယောက် (ဆင်းသင်းစပယ်ရှယ်) တစ်လုံး ဝယ်ပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွားငြိမ်ကြတာပေါ့။ မင်းအပြင်ထွက်ရင် သော့ သေချာခတ်ကွ။ ကိုယ့်အခန်းလည်း ကိုယ်မှတ်ထားဦး။ ခုတစ်ခေါက် ငါနေ တာက လေးလွှာမှာကွ”

ကျွန်တော့်ဘကြီးက အိမ်ငှားတွေ ပြောင်းရွှေ့သွားတိုင်း သူ့ဓာတ် ကျရာ အခန်းမှာ ဝင်နေလေ့ရှိတာမို့ ကျွန်တော်လာတိုင်း ဘကြီးရဲ့ အခန်းက မြေညီထပ်ဖြစ်လိုက်၊ အပေါ်ဆုံးထပ်ဖြစ်လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုးပြောင်းနေတတ် တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဒီဒီဒီတွေ တစ်ကားပြီးတစ်ကား ထိုင်ကြည့်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အဖျားရောဂါကို မေ့လျော့ထားဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါရဲ့။ ဒါပေ ပယ့် မှောင်စပျိုးချိန်မှာ စိချွမ်ပြည်ဖြစ် ပြဒါးတိုင်လေးနဲ့ ထပ်တိုင်းတော့ အဖျား က ကျမသွားတဲ့အပြင် တစ်ရာ့သုံးကိုတောင် ကျော်လွန်စပြုနေပါပြီ။ မြန်မာစာ တန်းထိုး အခွေထဲက ဥရောပ သူတွေကလည်း ကျွန်တော့်အဖျားကို မကယ် နိုင်တော့ဘူးထင်ရဲ့။ ဖီးထွန်းချိန် ရောက်ပြီး ပိုမှောင်လာလေ ကျွန်တော့် အဖျား က ပိုဆိုးဝါးလာလေပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေရင်းနဲ့တောင် တစ်ကိုယ်လုံးနိုက်နိုက်တုန်လာပြီး ကျောရိုးထဲက စိမ့်တက်လာတယ်။ မဖြစ် ဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်တော့မယ်။

ရေခဲသေတ္တာထဲက ဘကြီးရဲ့ လက်ကျန်ပုလင်းကို သတိရလိုက် ပီတယ်။ ဒါပေမယ့် အတွေးထဲမှာတောင် ကျွန်တော့်အာရုံကြောတွေဟာ အရက်သေစာကို လက်မခံချင်ဘဲ ရုတ်တရက် ပျို့တက်လာကြတယ်။ အင်း ဝါဆိုရင်တော့ ခုတစ်ခေါက် တုပ်ကွေးက အတော့်ကို ပြင်းထန်တယ်လို့ ဆိုရမှာ ပါ။ ညဉ့်နက်လာတာနဲ့အမျှ ဝေဒနာက ပိုဆိုးလာတာမို့ နောက်ဆုံးတော့ အနီးဆုံး ဆေးခန်းတစ်ခုကို သွားဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ဖို့ကတော့တယ်။

ပိုက်ဆံအိတ်ယူ၊ အခန်းတံခါးသော့ခတ်ပြီး တိုက်ပေါ်က ကျွန်တော် ယင်းလာတော့ တီဗွီပြီးချိန်တောင် ကျော်လွန်နေခဲ့ပါပြီ။ ကျောင်းဆင်းပြီးစ ပိန်ကပ်ကပ် ဆရာဝန်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ မသေမသပ် ဆေးထိုးစပမူကို စံယူပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည့်မှု အတော်အသင့်

ပြန်ရှိလာတယ်။ အနည်းဆုံး ဒီညအဖို့တော့ ကျွန်တော် မသေနိုင်တော့ဘူး ဝေ့။

မီးရောင်မှိန်မှိန်နဲ့ ဆိုင်တန်းလေးတွေဘက်တောင် စိတ်ပြေ လက်ပြေလမ်းလျှောက်လိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ယုံကြည် မှုနဲ့ ထိုးဆေးတစ်လုံးရဲ့ အာနိသင်က သိပ်ကြာကြာမခံပါဘူး။ လမ်းလျှောက် နေရင်းမှာပဲ ချမ်းတုန်းပြီး အဖျားတွေက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြန်တက်လာတယ်။

တိုက်လေ့ခါးရင်း ပြန်ရောက်ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်အာခေါင် တစ်ခုလုံး ခြောက်ကပ်ပြီး မျက်လုံးတွေပါ ပြာဝေလာတယ်။ နောက်ထပ် ဆေးခန်းတစ်ခုသွားပြချင်သေးပေမယ့် သန်းခေါင်နီးပါးချဉ်းကပ်နေတဲ့ အချိန်က ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ခွင့်မပြုတော့ဘူး။ ပြီးတော့ သွားနိုင်တဲ့အင်အား တွေလည်း ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကုန်ခမ်း နေပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘကြီးရဲ့ တိုက်ခန်းလေးထဲ အမြန်ဆုံးပြန်ရောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာသာ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဓွေခေါက်နေချင်တော့တယ်။

လေ့ခါးထစ်တွေကို တစ်ထစ်ချင်းလေးဘက်ထောက်လှနီးပါး အား ယူတက်လာခဲ့ပေမယ့် ဘယ်နှစ်ထစ်ရှိလို့ ဘယ်နှစ်ထစ်ရောက်နေမှန်း ကျွန်တော်ဝေခွဲ မရနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘကြီးရဲ့ အခန်းဟာလေးထပ်မှာရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် အသေအချာမှတ်သားခဲ့ပေမယ့် ခုကျွန်တော်ရောက်နေတာ ဘယ် နှစ်ထပ်လဲ။ သုံးထပ်လား။ လေးထပ်ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါးထပ်အထိ ရောက် လာခဲ့ပြီလား။ အခန်းတိုင်းရဲ့ တံခါးရွက်က ပေါလစ်ရောင်တွေ ဆင်တူနေပြီး သော့ကလည်း သော့ခလောက်မဟုတ်ဘဲ တံခါးရွက်ထဲဖြှုပ်ထားတဲ့ သော့ အိမ်အမျိုးအစားဖြစ်နေတာက ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်တွေကို ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်စေလှပါတယ်။

ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေပြာလာပြီး ဆက်မတက်နိုင်တော့အောင်ကို ရင်တလုပ်လုပ်ဖြစ်လာတယ်။ မိုးနတ်မင်းကြီး စောင်မတော်မူပါ။ ဘကြီးရဲ့ အခန်းတံခါးဟာ ဘယ်တံခါးပါလိမ့်။ လေ့ခါးလက်ရမ်းကိုကိုင်ပြီး ကျွန်တော် ဟာ အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှုရှုက်အမောဖြေနေရင်း အနီးဆုံးတံခါးကို ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘုရားမလို့... ဘကြီးရဲ့ အခန်းဟာ ဒီအခန်းပဲ ဖြစ်ပါစေ။

ကျွန်တော် ဒယ်ဒယ်လိုင်နဲ့ တံခါးနားကို တိုးကပ်သွားပြီး သော့ကို ထုတ်ယူနေတုန်းမှာပဲ တံခါးက ဖျက်ခနဲ ပွင့်သွားတယ်။

“အင်း... နောက်ဆုံးတော့ ရှင်ရောက်လာပြီပေါ့”
နွေးထွေးတဲ့ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင် ရင်း အခန်းထဲကို ဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။ ဘုရားကယ်တော်မူပါ။ ဘာတွေဖြစ် နေတာပါလိမ့်။ မီးမှိန်မှိန်လေး ထွန်းထားတဲ့ အခန်းထဲ ရောက်ချိန်မှာတော့ ဒီအခန်းဟာ ကျွန်တော့် ဘကြီးရဲ့ အခန်းမဟုတ်မှန်း သေချာသွားတဲ့အပြင် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဖေးကိုင်ထားသူဟာ ကျွန်တော်တစ်ပါး မမြင်စူးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေမှန်း တအံ့တဩသိလိုက်ရတယ်။ အမျိုးသမီး ဟာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင်ဖြစ်ပြီး ဖြူဖြူတဲ့အလှနဲ့ ဝင်းဖန်တဲ့ အသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်တယ်။

ညဝတ်အင်္ကျီလို့ ယူဆရမယ့် ပန်းနုရောင်ပိုးပျော့ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင် ထားပြီး အညိုဘက်ကနေတဲ့ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော်မခန့်မှန်း နိုင်တဲ့ ဝမ်းသာရိပ်တစ်ခု လှမ်းမြို့နေတာကိုလည်း တွေ့လိုက်ရတယ်။

“လေ့ခါးတက်ခဲ့ရလို့ တော်တော်မောနေပြီထင်တယ်။ ကျွန်မ အအေးထူး သွားယူလိုက်မယ်လေ။ ရှင့်ကြည့်ရတာ ဘီယာသောက်ဖို့တော့ မသင့်သေးဘူးတင်တယ်။ ခဏလေးထိုင်နေဦး”

အမျိုးသမီးရဲ့ အက်ရှရှလေသံက တိုးဖွလွန်းလှပြီး စကားကို တမင် တိုးတိုး ပြောနေမှန်း သိသာလှသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ တခြား တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ အဲ့ဒီတစ်ယောက် မကြားနိုင် လောက်အောင် တိုးတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေတွေကို လိုက်မီအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားကြည့်ပေမယ့် ဘာမှနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ လှစ်ခနဲ ပြန်ရောက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ လက်ထဲမှာ ရေခဲစိမ် မထားတဲ့ အအေးတစ်စူးပါလာပေမယ့် ကျွန်တော် အဲ့ဒါကို စိတ်မဝင်စား နိုင်ဘူး။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံ နေရတာလဲ”

နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တိရည်ကြီးရဲ့ ကျွန်တော့်ဘေးက နေရာလွတ်မှာ သူမ ဈေ့ ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ရင်ဖိုဖွယ်အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးလိုက်တယ်။

“ကျွန်မဟာ ... ကျွန်မပဲပေါ့ကွယ်။ ဘာကြောင့် ဧည့်ခံနေသလဲဆို တော့ရှင် ရောက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာလို့ပေါ့။ နေပါဦး၊ ရှင့်ကြည့်ရတာ ဖျားစနသလိုပဲ။ မှန်း ... ကျွန်မစမ်းကြည့်စမ်းမယ်”

အမျိုးသမီးဟာ ကျွန်တော့် နဖူးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လှမ်းကိုင်စမ်းသပ် ပြီး

“အိုး...လက်စသတ်တော့ ရှင်ဖျားနေတာပဲ” လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်ထုန်းကမှ အသိအကျွမ်းမဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူစိမ်းမိန်းကလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်မကြာခင် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုအမျိုးသမီးရဲ့ ဆက်ဆံပုံကတော့ တဆိတ် ရဲတင်းလွန်းလှတယ်။ သူမဟာ ကျွန်တော့် လက်ကောက်ဝတ်ကို တောင် လှမ်းကိုင်ထားပြီး သွေးခနဲ နှုန်းကို စိတ်အေးလက်အေး စမ်းသပ်နေပါ သေးတယ်။

ကျွန်တော့်သွေးခနဲမူတွေဟာ ဗရမ်းဗတာနဲ့ ပျက်ယွင်းနေကြမှာ သိပ်ကို သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဖျားနေတယ်ဆိုပေမယ့် အံ့ဩဖွယ် လွဲချော်မှု (သို့မဟုတ်) ထူးဆန်းသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုရဲ့ ရင်ခနဲဖွယ် အခြေ အနေကို လျစ်လျူရှု နိုင်လောက်အောင်တော့ မရင့်ကျက်သေးတာ အမှန်ပါ။ နီးကပ်လွန်းလှတဲ့ အမျိုးသမီးဆီက ကိုယ်သင်းနဲ့ကြောင့် ရင်တွေတဒိန်းဒိန်း ခုန်နေတုန်းမှာပဲ တိုက်ခန်းအတွင်းဘက်ဆီက ခြေသံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိပြုလိုက်မိတယ်။

အဲဒီအသံကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားချိန်မှာ ပဲ အမျိုးသမီးရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးဟာ ကျွန်တော့်ဘက်ကို ယိမ်းယိုင်ပျော့ ခွေလာ တယ်။ သိုင်းဖက်လာတဲ့ သူမရဲ့လက်တွေကို ဆွဲဖယ်လိုက်ပေမယ့် နောက်ကျ သွားပါပြီ။ ရောက်ခနဲ ခလုတ်ဖွင့်သံနဲ့ အတူ တစ်ခန်းလုံး နီယွန်မီး ချောင်းတွေ လင်းထိန်သွားတော့တယ်။

“ဪ .. လက်စသတ်တော့ မင်းတို့က ဒီလိုပါလား”

ခပ်ဩဩ အသံတစ်ခုက မိုးခြိမ်းသလို ထွက်ပေါ်လာတယ်။ အရက် မိုးဝေနေတဲ့ အိပ်မုန်စုန်ဖွား မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့ တင်းမာခက်ထန်တဲ့ နီစပ်စပ် မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သလို ကျင်ခနဲဖြစ် သွားတယ်။ ဒါဟာ.. ဆိုးဝါးလှတဲ့ လွဲချော်မှုပါပဲ။ ကျွန်တော်ရှင်းပြဖို့ အားယူ ဖန်တုန်းမှာ အမျိုးသားကြီးက အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ပြေးဝင်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ သတ္တုရောင် လက်လက်ထနေတဲ့ သေနတ်တစ်လက်နဲ့အတူ ပြန်ရောက်လာ တယ်။

“နင့်ကို အရှင်မထားဘူး နန်း။ နင်ရော နင့်အကောင်ရော နှစ် ယောက်စလုံး သတ်ပစ်မယ်”

ဘုရား...ဘုရား... ကျွန်တော်ဟာ ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ အခြေအနေတစ်ခု ကြောင့် ဘုမသိဘမသိသေဆုံးရတော့ မှာပါလား။ လှုပ်ရမ်းနေတဲ့ သေနတ် ပြောင်းဝကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ကျွန်တော်တုန်လှုပ်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပန်း ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးက ထိုင်ရာကထဲပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဝင်ရပ်လိုက် တယ်။ ကြည့်တာ သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကို မထိမိုက်အောင် ကာ ကွယ်ပေးတဲ့ သဘောမျိုးပါ။ ဒါပေမယ့်...အမျိုးသမီး မစဉ်းမိတာက သေနတ် ထဲမှာ ကျည်ဆံတစ်ထောင့်မက ရှိနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။

“စိတ်ကိုထိန်ဦးလေ အစ်ကိုကြီး၊ ဒါဟာ ကိုယ့်နယ် မဟုတ်ဘူးနော်”

အမျိုးသမီးရဲ့ အသံက လက်ရှိအခြေအနေတွေနဲ့ မဆက်စပ်နိုင် လောက်အောင်ကို အေးအေးဆေးဆေး ရှိလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမျိုးသား ကြီးကတော့ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်တုန်ခါနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်နားမလည် တဲ့ ဘာသာစကားနဲ့လည်း အမျိုးသမီးကို ဆဲဆိုနေတယ်။ သူ့ရဲ့ခံစားချက်ကို ကျွန်တော်နားလည်နိုင်ပေမယ့် သေနတ်တစ်လက်နဲ့ ဆွဲကိုင်ဖြေရှင်းတာမျိုး ကိုတော့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ သဘောမကျနိုင်ဘူး။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်တဲ့နင့်ကိုတော့ အရှင်မထား ဘူး၊ ပန်း။ ငါနင့်ကို သတ်မယ်။ တောက် ဒီလောက် အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ကြည့်နေရက်နဲ့တောင် နင်ဖောက်ပြန်တယ်။ ဒီနေ့.. နင်သေရမယ်ပန်း”

“ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် အစ်ကိုကြီးရဲ့ အနာဂတ် ကို ထောင်ထဲမှာ ကုန်ဆုံးပစ်တော့မှာလား အစ်ကိုကြီး။ အဲဒါဆိုရင်တော့ တော်တော် နမောစရာကောင်းမှာပဲ”

နန်းရဲ့ စကားကြောင့် အမျိုးသားကြီး နည်းနည်းတွေဝေသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာရှေ့ ဦးတည်စေ့ ရမ်းနေတဲ့ သေနတ်ပြောင်းက အောက်ကို နည်းနည်းစိုက်ဆင်းသွားတယ်။

“စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အစ်ကိုကြီးသာ မရှိတော့ရင် အစ်ကိုကြီး ရှာဖွေခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို နောက်လူတွေက ပျော်ပျော်ပါးပါး သုံးဖြုန်းမစ်ကြတော့မှာပေါ့။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိန်းမတွေ၊ သားသမီးတွေ၊ ကံကောင်းလို့ထောင်က ပြန်လွတ်လာရင်တောင် အစ်ကိုကြီးအတွက် သူတို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ချန်ထားကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

အမျိုးသားကြီးက နာနာကျည်းကျည်း တောက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း သေနတ်ပြောင်းကို အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာဆီ မတင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို ဦးတည်လာပြန်တယ်။ ဘုရားကယ်တော်မူပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပစ်ပြီထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ကြောက်လန့်တကြား မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်မိတယ်။

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတဲ့ အဲဒီတဒင်္ဂဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးလှသလို အခန်းထဲက သက်ရှိသက်မဲ့တွေ အတွက်လည်း အတော့်ကို အရေးကြီးပါတယ်။ တအောင့်ကြာတော့ သက်ပြင်းရည်ကြီး မှုတ်ထုတ် လိုက်သံနဲ့အတူ -

“ကောင်းပြီနန်း၊ နင့်အကောင်ကို မြန်မြန်ပြန်ခိုင်းလိုက်တော့”

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးပါပဲ။

ထိတ်လန့်တကြား အသက်အောင့်ထားမိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပင့်သက် တစ်ချက်ကို အမောတကော ရှိုက်သွင်း လိုက်ပါတယ်။

နေရောင်ခြည်ဟာ ဝရန်တာတံခါးကတစ်ဆင့် အခန်းထဲကို ခုန်ဝင်လာတယ်။ တီဇီရှေ့က တစ်ယောက်အိပ် မွေ့ယာပါးလေးပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်လှဲလျောင်းလို့၊ ခုတော့ . . . အဖျားဝေဒနာဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က စတင်ဆုတ်ခွာစပြုနေပါပြီ။ ဝိုက်ထဲက

ဆာသလိုလိုဖြစ်လာပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ တစ်ခုခုကို ထစားဖို့ စိတ်မဝင်စားနိုင်သေးဘူး။ နာရီပေါင်းလေးဆယ်လောက်ကို ကျွန်တော်ဟာ မွေ့ရာပေါ်မှာပဲ မလှုပ်မယှက် လှဲလျောင်းရင်း ခြတ်သန်းခဲ့တာပါ။

သေအံ့ဆဲဆဲ အဖြစ်အပျက်ကနေ လွတ်မြောက်ပြီး အခန်းထဲကို ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာသလဲ အသေးစိတ် ပြောပြချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မမှတ်မိလောက်အောင် ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အမျိုးသမီးကပဲ တွဲခေါ်ဖို့ဆောင်ပေးခဲ့သလား။ ကျွန်တော့်ဘာသာ လှေခါးထစ်တွေကို နင်းပြီးပြန်လာခဲ့သလား။ ပြီးတော့ . . . တိုက်ခန်းလေးထဲမှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြသေးလဲ။ အဲဒီညက ကျယ်လောင် ပေါက်ကွဲတဲ့ သေနတ်သံတစ်ခုကို ဟော့ဒီ မြောက်ထပ်တိုက်ကြီးထဲက တစ်စုံတစ်ယောက်များ ကြားလိုက်မိကြသေးလား။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသိဉာဏ်တို့က ထုံထုံထိုင်းထိုင်းနဲ့ ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ပြောရရင် နန်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တာတောင် တကယ်ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဝင်ရလောက်အောင် အဖျားရောဂါက နောက်ထပ် နာရီ အတော် ကြာကြာ ကျွန်တော့်ကို ဆိုးဝါးစွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ ကယောင်ကတမ်း အိပ်မက်တွေ။ ဗလုံးဗထွေး ညည်းတွားသံတွေနဲ့ နောက်ထပ် တစ်ရက်လုံးလုံး ကျွန်တော်ဟာ အပြင်းအထန် ဖျားနေခဲ့တာပါ။ အဖျားကျတော့မှသာ ဝိုးတဝါးဆန်လှတဲ့ မှားယွင်းမှုနဲ့ သေလုဆဲဆဲ အခြေအနေကို ပြန်လည်သတိရလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ “နန်း” ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး လူမှားရတဲ့အကြောင်းရင်းကို မေးမြန်းချင်ပေမယ့် နလံထစ ခန္ဓာကိုယ်က ကျွန်တော့်အပေါ် သဘောထားမကြီးခဲ့ဘူး။ အစာမရှိလို့ အားပြတ်နေတာမို့ ကျွန်တော်ဟာ ဘကြီးပြန်လာချိန်အထိ အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လှဲလျောင်းနေခဲ့ရတယ်။ တနင်္လာနေ့မနက် ဘကြီးပြန်ရောက်လာပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ အပြင်ပြန်ထွက်သွားတာမို့ ပန်းအကြောင်း ဖီမေးမြန်းဖို့ အခွင့်မသာခဲ့ဘူး။ တစ်နေ့လုံး ဘကြီးဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေခဲ့ပြီး ညနေ ဝီစကီပုလင်းနဲ့ အနားယူချိန်ကျမှာသာ ကျွန်တော်ဘကြီးနားကပ်နိုင်ခဲ့တယ်။

“ဘကြီး ဒီတိုက်မှာ နန်းဆိုတာရှိတယ်မဟုတ်လား”

“နန်းဒေဝီကို ပြောတာလား။ သုံးထပ်ကလေ”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ သူက ဘယ်လိုအမျိုးသမီးလဲဘကြီး။ သူ့အကြောင်း နည်းနည်းပြောပြပါလား။”

ဘကြီးက မျက်စိနက်ပင့်ပြီး တအံ့တဩ ရူးစမ်းဟန်နဲ့ ကြည့်တယ်။ ဘာသဘောနဲ့ သိချင်တာလဲလို့ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပုံပါ။

“ရန်ကုန်အပြန် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ယူသွားချင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ချင်တာလား။ အေးအေးအေးအေးနုပါ ငါ့တူရယ်။ အင်း... နန်းဒေဝီက သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

ဝီစကီကြောင့် မှိုင်းဆဝနေတဲ့ ဘကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ နန်းဒေဝီ နာမည် ကို ရေရွတ်ရင်း ပိုမိုလေးလံရီဝေသွားတယ်။ ပြီးမှ ပန်းအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို တဖွဲ့တနွဲ့ ပြောပြတယ်။ ပန်းဒေဝီရဲ့ ဘဝဟာ မြို့ကြီးနဲ့ ဝေးလံတဲ့ တောင်ပေါ်ရွာ တစ်ရွာမှာ စတင်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ မိဘနှစ်ပါးဟာ မြူးခိုးတွေဝေနေတဲ့ ယခင်ခေတ်တွေကို အားကိုးအား ထားပြုခဲ့ရတဲ့ တောင်သူတွေပါ။

ဒါပေမယ့် အပြောင်းအလဲတစ်ခုမှာတော့ နန်းဒေဝီရဲ့ ဖခင်ဟာ သူဌေးတစ်ယောက်ဦးစီးတဲ့ စီးပွားရေးယန္တရားကြီး တစ်ခုမှာ ပါဝင်ခွင့်ရတဲ့ ခွေးသွားစိတ်လေးတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တောရွာလေးကနေမြို့ပေါ်တက်ပြီး လူလူ သူသူနေနိုင်လာခဲ့တယ်။ နန်းဒေဝီဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာတော့ ဖခင်ရဲ့ ဆန္ဒအရ မချစ်ဘဲနဲ့ သူဌေးကို လက်ထပ်လိုက်ရသတဲ့။

“အဲဒီနည်းနဲ့ နန်းဒေဝီဟာ သူဌေးရဲ့ ဘယ်နှယောက် ဖြောက်မုန်း မသိတဲ့ ဇနီးဖြစ်လာရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တရားဝင် လက်ထပ်ယူထားတာနော်။ ပြည်နယ်ကနေ မန္တလေးပြောင်းလာတော့ ငါ့တိုက်ခန်းမှာ လာငှားနေတယ်။ သူဌေးကတော့ သူ့လုပ်ငန်းတွေရှိရာမှာ နေတာပေါ့။ တစ်လတစ်ခါ နှစ်လ တစ်ခါလောက် မန္တလေးဆင်းလာပြီး ပန်းဒေဝီနဲ့ လာနေတတ်တယ်။

အသက်အရွယ်က သားအဖလောက်ကွာခြားတဲ့အပြင် စရိုက်ချင်း က မတူညီတာမို့ သူဌေးအပေါ် နန်းဒေဝီက မချစ်နိုင်တာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါ သူ။ ဒါပေမယ့် သူဌေးက ကွာရှင်းခွင့်မပေးသလို တွက်ပြေးခွင့်လည်းမရ။ ရွယ်တူ အမျိုးသားတွေနဲ့ တွဲပြီး သူဌေးစိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ဖို့ကျတော့လည်း အခွင့်မသာခဲ့ဘူး။

“ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ သူဌေးရဲ့ လူယုံတစ်ယောက်မဟုတ် တစ်

ယောက် အမြဲရှိတယ်။ နန်းဒေဝီကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် အဲဒီကောင်လေးကို ပြဿနာရှာတော့ တာပဲ။ ကြာတော့ ဘယ်သကောင့်သားကမှ မပတ်သက်ရဲတော့ဘူး။ စကား ပြောဖို့ ဝေးလို့ စေ့စေ့တောင် မကြည့်ရဲတော့ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အချိန် ပြည့် မျက်လုံးဒေါက်ထောက် အကြည့်ခံနေရတာဆိုတော့ အပြင်မထွက်ချင် တော့ဘူး။ မထွက်ရဲတော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ နန်းဒေဝီဘဝက တိုက်ခန်းလေးထဲမှာပဲ နေရတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်လည်လို့လည်းမရနဲ့ စိတ္တဇဆန် လာတာပေါ့ကွာ။ တစ်ခါတစ်ခါ ငါနဲ့တွေ့ရင် သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြီးငိုတယ်။ သူ့ကို ခုလို အခြေအနေက လွတ်အောင် မကူညီနိုင်ဘူးလား မေးတယ်။ ငါ့လို ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးကလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ငါ့တူရဲ့။”

ခုတော့ နန်းဒေဝီရဲ့ နားလည်ရခက်ခဲတဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်စပြုလာခဲ့ပါပြီ။ သူမဟာ လက်ရှိအခြေအနေက လွတ်မြောက် နိုင်မယ့် ဘယ်လို ကောက်ရိုးမျှင်မျိုးကိုမဆို လှမ်းဆွဲဖို့ ဝန်လေးခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း သူမအခန်းရှေ့ သွားရပ်ခဲ့မိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူမ က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အသုံးချခဲ့တာပါ။ နေမကောင်း ဖြစ်ပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ် ဖားနည်းနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အသုံးချသွားတဲ့အတွက် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက် ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါသမဖြစ်နိုင်ဘဲ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူ နေမိ သလို အသံထွက်ပြီး ရယ်မောချင်နေမိတယ်။

“ဒါနဲ့... နန်းဒေဝီရဲ့ အခန်းက သုံးထပ်မှာလားဘကြီး။ မနက်ကျရင် ကျွန်တော်သွားတွေ့ဦးမှပဲ”

“ဘာကွ သွားတွေ့မယ် ဟုတ်လား။ အေးအေးအေးစမ်းပါ ငါ့တူရယ်။ နောက်ပြီးမင်းတွေ့ ချင်ပေမယ့် နန်းဒေဝီက မရှိတော့ဘူး။ ဒီနေ့ပဲ ပြောင်းသွား ပြီကွ”

“ဗျာ... ပြောင်းသွားပြီ။ ဘယ်ကိုပြောင်းသွားတာလဲ ဘကြီး”

“ဟ.. ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ပြည်နယ်တစ်ခုခု မဟုတ်ရင် ရန်ကုန်။ ဒါမှမဟုတ် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်.. ဘယ်နေရာမဆို ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဟိုလူက သူ့ကို ကွာရှင်းသွားပြီလေ”

“ဟင်”

ဘကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေ ပြုံးကျယ်ပြီး အိပ်ရာက လန့်နိုးလာသူတစ်ယောက်လို ကမူးရှူးထိုး ဖြစ်သွားရပါသေးတယ်။ ဘကြီးကတော့ အမြည်းတစ်ဖက်ကို ဝီစကီနဲ့ မျောချရင်း...

“ငါတော့ အလွယ်တကူ ကွာရှင်းပေးလိုက်တာကို အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး။ အဲဒီလူက သူ့အဝတ်အစားတွေ ဟောင်းသွားရင်တောင် တပည့်ငယ်သားတွေကို မပေးဘဲ မီးရှို့ပစ်တတ်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့လူကွ။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသုံးစေချင်တဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် စိတ်ထားမျိုးရှိတဲ့ ငနဲကွ။ အဲဒီလိုငနဲက ကွာရှင်းခွင့်ပေးလိုက် တယ်ဆိုတော့ မယုံနိုင်စရာပဲ”

“ဘကြီးပြောတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်စိတ်ထားကပဲ ကွာရှင်းဖြစ်အောင် တွန်းပို့လိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်စကားကို ဘကြီး နားလည်ပုံမရဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြေညီထပ်က အိမ်ငှားတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နန်းဒေဝီပေးသွားတာဆိုတဲ့ အထုတ်တစ်ထုပ်ကို လာပေးတယ်။ ဖွင့်ကြည့်တော့ ကြေးဝါရောင် ကျည်ဆံတစ်ထောင့်နဲ့ စာတစ်စောင်ဖြစ်နေတယ်။ စာကိုဖတ်ပြီး ဘကြီးက

“ငါတော့ နားမလည်ဘူးကွ။ မင်းဖတ်ကြည့်”

လိုပြောပြီး လှမ်းပေးမယ်။ စာက ဘယ်သူဘယ်ဝါအတွက်ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တစ်မထားဘူး။ စာထဲမှာ-

“သေနတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ကျည်ဆံခွံလေးပဲ တွေ့တယ်။ ဘယ်သူ့အတွက် ရည်ရွယ်ခဲ့မှန်းမသိပေမယ့် ရှင့်ကိုပဲပေးခဲ့ပါတယ်။ မန္တလေးမြို့က ညတစ်ညအကြောင်း သတိရတဲ့အခါ အဲဒီကျည်ဆံခွံကို ထုတ်ကြည့်နိုင်တာပေါ့”

စာဆုံးတဲ့အခါ ကျွန်တော် အားရပါးရရယ်လိုက်လို့ ဘကြီးက တအံ့တဩ လှမ်းမေးပါတယ်။

“ဟကောင် ... ဘာတွေလဲကွ။ ငါ့ကိုလည်း ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ရှင်းပြမှာပါ ဘကြီးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ... လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ကိုလည်း တစ်ခွက်လောက်ပေးပါဦး”

အဲဒီညက နာလံထတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွန်တော် တစ်ခွက် တစ်လား ဝင်အားပေးလိုက်တယ်။ အတော်ညဉ့်နက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့

တူဝရီး နစ်ယောက် သီချင်းတွေအော်ဆိုကြလေရဲ့။ (လူတစ်ချို့က သူ့ကြောင့် ဖာရက်ဆိုင်ကို သွားသလို ... လူတစ်ချို့က ဘိန်းဖြတ်ဆေးရုံမှာ ...) စာသားပါတဲ့ မာယာ ... သီချင်းကို ဆိုတာပါ။ သီချင်းဆိုနေရင်း ရန်ကုန်က မထွက်ခွာခင် ဇနီးသည် ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိပါသေးတယ်။

“ရှင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဦးနှောက်ကြီးသူကြီးတွေလို ထင်တတ်ကြတယ်။ အမှန်က ပေါ်လာတဲ့ အခွင့်အရေးကို ဖျတ်ခနဲ အသုံးပြုတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မတို့ထက် ခြေတစ်လှမ်းစာလောက် နောက်ကျနေတုန်းပဲ”

အဲဒီစကားကစလို့ ကျွန်တော်တို့နစ်ယောက် အချီအချ စကားများခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီလိုစကားများခဲ့ကြလို့လည်း ဘကြီးရှိရာ မန္တလေးကို ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့တာပေါ့။ ဒီကအပြန် ရန်ကုန်ရောက်ရင်တော့ ...

“မင်းမှန်တယ်”

ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ကျွန်တော် သူမကို တောင်းပန်ရပါဦးမယ်။ ပြီးတော့ သူမ ကျေနပ်အောင်လည်း ချော့မော့ရပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ ကိုယ့်နံရိုးတစ်ချောင်း ပေးခဲ့ရတာတောင် အမှတ်မရှိကြတဲ့ ငနဲတွေ မဟုတ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မန္တလေးမြို့ရဲ့ ညတစ်ညမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျည်ဆံခွံလေးတစ်ခုကို လက်ဆောင်ရရှိခဲ့ဖူးပါရဲ့။

ဘုတင်
(၁)

'ဧဒင်ဆရာက သူများအကြောင်းတွေ ဟောပြောပြီး
 အကြံပေးတယ်၊
 ကျွန်မကတော့ ကျွန်မအကြောင်း သူများတွေကို
 ပြောပြပြီးအကြံဉာဏ်ယူတယ်၊
 ဒါ လောလောဆယ် ကျွန်မ လုပ်ဖြစ်နေတဲ့ အလုပ်ပဲ'

၁

အနုပညာကို ငွေကြေးအဖြစ် ပြောင်းလဲဖန်တီးဖို့ ခက်ခဲလာတဲ့
 မာချိန်မျိုးတွေမှာ ကျွန်တော်အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ဖြစ်တော့ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့
 ကတ်လမ်းအကျဉ်းမှာပါဝင်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့လည်း မတွေ့ဖြစ်တော့ဘူး။

လောလောဆယ် ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ဟာ ငွေစကြေးစတွေ
 ကို ဆွဲဆောင်ညှို့ဝင် မထားနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းထဲမှာတော့ ကမ္ဘာ
 ကျပ်မယ့် အနုပညာတွေဟာ ရနံ့သင်းသင်း အမှည့်ဝင်းဝင်း ဝေဆာသီးပွင့်
 မနကြရဲ့။

ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ကို စာမျက်နှာတွေပေါ် စီးဆင်းစေဖို့၊ အခက်
 ဖြစ်နေတာတစ်ခုက အေးဖိုးစက္ကူတစ်ထုပ်ဖိုး မတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့
 မျက်တွေတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ဦးခေါင်းထဲက ယိုစီးပြိုဆင်းလာတဲ့ အတွေး
 တွေဟာတွက် ရှိသမျှစာရွက်တွေကို ဝါးစားသလို အသုံးပြုခဲ့မိတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း နောက်ထပ်အတွေးတွေ ထွက်ပြုလာတဲ့ အချိန်မှာ
 များဝရာ စက္ကူတစ်ရွက်မှ ရှိမနေတော့တာပါ။ ရွက်ဆုတ်ပြကွဲဒိန်။ ဓာတ်အား

တောင်းခံလွှာနဲ့ သတင်းစာစက္ကူနေရာလွတ်တွေမှာလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ ကနဦး အတွေးဦးကြောင်းတွေက နေရာယူခဲ့ပြီးပြီ။ ပြောရရင် အိမ်နံရံတွေပေါ်မှာတောင် မြေဖြူခဲနဲ့ ကဗျာအပိုင်းအစတွေကို ရေးခြစ်ထားခဲ့မိပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ထပ် အတွေးသစ်တွေ ရောက်ရှိလာတဲ့အခါ အန်ချေရာ နေရာလွတ်က ရှာမတွေ့အောင် ဖြစ်ရတော့တာပဲ။

(လက်ရှိ စာပေလောကရဲ့ အခြေအနေဟာ စာတစ်ခုတည်းရေးစား သူတစ်ယောက် ရပ်တည်လို့မရနိုင်လောက်အောင် ခက်ခဲနေပေမယ့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာတော့ ကမ္ဘာကျော်မယ့် အတွေးတွေဟာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ပူးပွင့်နေကြလေရဲ့။)

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ တစ်ခါသုံး ဘောလိပ်ပင်တွေ ကုန်နေပြီ ဖြစ် သလို ရေးစရာစက္ကူလည်း မရှိတော့ဘူး။ အတွေးဦးကြောင်းတွေကို စာမျက်နှာ ပေါ် ပစ်တင်ပြီး အသက်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လို၊ ဓာတ်ခဲကုန်သွားတဲ့ အရုပ်တရုပ်လို ငြိမ်သက်သွားလေ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အနုပညာတွေကို ဖွင့်အန်ဖောက်ခွဲလို့ မရတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာတော့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ခက်ထန်ကြမ်းတမ်း လာလေ့ရှိတယ်။ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဥပမာပေးရရင် မိတ်ဖွန်နေတဲ့ သားရဲတစ်ကောင် လိုမျိုး အသိတရားတွေတောင် ကင်းလွတ်သွားတတ်ပါသေးတယ်။

အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးတကြီး လိုအပ်တာက အရက်ပြင်းပြင်းတစ်ခွက် ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်ပြောသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ပေမယ့် စကားပြောဖော်တစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အနုပညာတွေအတွက် နားထောင်ဖော်၊ ရင်ခွန်ဖော်၊ ဝေမျှခံစားပေးမယ့် အဖော်တစ်ယောက်ဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ တစ်နေရာ ရာမှာတော့ အသေအချာကို ရှိနေမှာပဲ။

(အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ လင်းဆေးလိုဟန် ဖြစ်စေ၊ ဝတ်မှုန်ရွှေ ရည်ဖြစ်စေ၊ သင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ ... ဘယ်သူမဆို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်)

ကျွန်တော်ဟာ အရက်ပြင်းပြင်းတစ်ခွက်အတွက် ငွေကြေး အခက် အခဲ ရှိနေတာမို့ စကားပြောဖော်တစ်ယောက်ကိုသာ အပူတပြင်း လိုက်လံ ရှာဖွေရတော့မှာပဲ။ အိမ်ထဲမှာဆက်နေလည်း ရင်ဘတ်ထဲပြည့်ကျပ်လာတဲ့ စကားလုံးတွေကြောင့် နာကျင်ကိုက်ခဲရမယ့်အတူတူ ကျွန်တော်ဟာ လမ်း

ပေါ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ မြေနီလမ်းလေးက တစ်ဆင့် ကျွန်တော်ဟာ မရပ်မနားလျှောက်သွားရင် မန္တလေးမြို့အထိ ရောက်နိုင် ပေမယ့် အိမ်နဲ့မလှမ်းမကမ်း ဘူတာရုံလေးဆီပဲ ဦးတည်လိုက်ပါတယ်။

ဘူတာရုံမှာ လူစုံနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်မြို့တော် ဆင်ခြေဖုံး မြို့သစ်လေးတစ်ခုရဲ့ ဘူတာရုံလေး ရှိရာကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့တယ်။

သင့်အိတ်ကပ်ထဲမှာ မြန်မာငွေကျပ် တစ်ရာလောက် ရှိရုံနဲ့ "သရီး- ကွာတား" လို့ခေါ်တဲ့ တစ်ဝက်မရှိမရှိ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို သောက်နိုင် မယ့်ဆိုင်မျိုး ဘူတာရုံလေးနားမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းလောက်က ကျွန်တော် ရှာဖွေတွေ့ရှိထားခဲ့တယ်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင် မည်းမည်းဝဝ အမျိုးသမီးကြီးဟာ အဝင်ဝနားကခုံမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို အမြဲတမ်း မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေတတ်ပြီး စားသုံးသူ ဝင်လာရင်တော့ သံပတ်ပေးခံလိုက်ရတဲ့ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖျော်ခုံရှိရာဆီ ဆတ်တောက်တောက်နဲ့ လျှောက်သွားလေ့ရှိတယ်။

"ဘာသောက်မှာလဲ၊ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ အအေး" တစ်ခွန်း

မမေးဘဲ ဖျော်ခုံဆီသွားပြီး သရီးကွာတား တစ်ခွက်ကို သွားဖျော်တာပါ။ သူ့ဆိုင် မှာ ရနိုင်တာဆိုလို့လည်း ဒီတစ်မျိုးပဲရှိတာ မဟုတ်လား။ ကိုယ်က ငွေကြေး ဆူဖြိုးလို့ တစ်ခွက်အပြည့် သောက်ချင်ရင်တော့ 'ပုံမှန်ခွက်ပြည့်နော်' လို့ လှမ်း အော်ရလိမ့်မယ်။ ဒါတောင် စက္ကန့်ပိုင်းလောက် နောက်ကျခဲ့ရင်တော့ သရီးကွာ တားကိုသာ နှစ်ခွက်ဆင့်သောက်ပေတော့။ မိန်းမကြီးက ဖျော်ပြီးသွားပြီ။

အဲဒီဆိုင်ကို ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သုံးခေါက်အတွင်း သူ့ဆီက

ကြားဖူးတဲ့ စကားသံဆိုလို့ တစ်ခွန်းပဲ ရှိဖူးတယ်။ အဲဒါကတော့ "အကြွေပေး" တစ်ထောင်တန်တွေ ဘာတွေများ ပေးလာတဲ့ လူဆိုရင် "စော်ကား တာလား" ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ မျက်လုံး လှန်ကြည့်လေ့ရှိတယ်။

ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲ ပါလာတာက ရတောင့်ရခဲ မည်းစုတ်စုတ်

ငါးဆယ်တန် နှစ်ရွက်မို့ အမျိုးသမီးကြီး ကျေနပ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မည်းညစ်ယိုခံရတဲ့ စားပွဲခုံလေးတစ်လုံးမှာ ခန္ဓာကိုယ်တိုင် ကျောက်ချရပ်နား လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မှောင်ရိပ်ထဲ စားပွဲတစ်လုံးဆီက အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ် လာတယ်။

“စားပွဲမှာ ထိုင်ခါနီး ဘေးဘီဝဲယာကို မရူးစမ်းတဲ့အတွက် ရှင်ဟာ ရဲအရာရှိ တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဝေဠုကြေးကျပ်တည်းပုံ ရပေမယ့်ဌာနဆိုင် ရာ ဝန်ထမ်းလည်း ဟုတ်ပုံမရဘူး။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှင်၊ အိမ်ခြံမြေပွဲစား၊ ရွှေပေါင်ခံသူ ဆိုတာမျိုး ကတော့ ရှင်ပုံစံနဲ့ အဝေးကြီးပဲ”

မြတ်စွာဘုရား။

ကျွန်တော့်ကို ဦးတည် ပြောလာတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံပါလာ။ အသံလာရာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မှောင်ရိပ်ထဲမှာတောင် အသားဖြူဝင်းပုံရတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်မိန်းမ တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဆိုင်ထဲက အမှောင်ထုနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်လုံး တဖြည်းဖြည်းကျင့်သားရလာတာ မို့ အမျိုးသမီးက အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ် ဝန်းကျင်လို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။

“ရှင်ကြည့်ရတာ တစ်ချိန်က တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် နေခဲ့ဖူး ပေမယ့် လောလောဆယ် ကံဇာတာညှိုး မှိန်နေပုံရတယ်။ လူပျိုမဟုတ်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ရှိပုံတော့ မရဘူး။ ကွဲနေတာ ဒါမှမဟုတ် ခွဲနေတာ တစ်ခုခုပေါ့”

“မင်းက ရှေ့ဖြစ်ဟောမယ့် ဝေဒင်ဆရာမများလား”

“ကျွန်မ ပြောတဲ့ အထဲမှာ ရှေ့ဖြစ်မယ့်အကြောင်း တစ်ခုမှ မပါသေး ဘူး။ အင်းပြောရရင် တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဝေဒင်ဆရာမဖြစ်ချင်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ကျွန်မအလုပ်က ဝေဒင်ဆရာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ ဝေဒင်ဆရာ က သူများအကြောင်းတွေ ဟောပြောပြီး အကြံပေးတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မအကြောင်း သူများတွေကို ပြောပြပြီး အကြံဉာဏ်ယူတယ်။ ဒါ လော လောဆယ် ကျွန်မလုပ်ဖြစ်နေတဲ့ အလုပ်ပဲ”

အမျိုးသမီးဟာ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို ကျောဘက်ရောက်အောင် ဆတ်ခနဲခါပြီး တင်လိုက်တယ်။ ဝတ်ထားတဲ့တီရှပ်က အပေါ်စားပေမယ့် သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းအလှကိုတော့ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလောက် အောင် လုံလောက်ပါတယ်။

သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားတဲ့ အပြုံးရဲရဲတွေကို ဝေးကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ဘူတာထဲကို ရထားတစ်စင်း ဝင်လာတယ်။

“ဂျိုး ဂျိုး ဂျက် ဂျက်”

“ကျေးဇူးပြု၍ နားဆက်ပါရင်၊ ရွာသားကြီးကို ထွက်ခွာမယ့် အဆန် လော်ကယ်ရထားဟာ အမှတ် ၁ စကြိုန် ကို ဆိုက်ကပ်မှာမို့...”

“ဂျိုး ဂျိုး ဂျက် ဂျက်”

“ဟိုတလောက ဒီဘူတာရုံမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရထားတိုက် ခံရတာ ရှင်ကြားလိုက်မိသေးလား”

ရထားသံကို ကျော်လွန်ပြီး သူမရဲ့ အက်ရှရှ စကားသံက ဝေခနဲ ကျွန်တော့် ဆီကို လွင့်ယုံ့လာတယ်။

“ရထားတိုက် ခံရတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း အရွယ်ကောင်းလေးရှင်၊ ဘူတာရုံတွေမှာ ကြားရတတ်တဲ့ ကြေကွဲစရာ ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်ပေါ့ရှင်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အဲဒီဇာတ်လမ်း ပြောပြမလို့လား”

“အင်း ရှင် နားထောင်ချင်ရင်ပေါ့လေ၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ဇာတ် လမ်းတွေ ပြောပြရတာ သိပ်အပန်းမကြီးပါဘူး”

ဘုရားကယ်တော်မူပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ရင်ဘတ်ထဲ ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို အန်ထုတ်ဖို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လိုက်လံရှာ ဖွေနေတာပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော်က မပြောရဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြမယ့် လူနဲ့ တည့်တည့် တိုးနေပါမေ့လား။

“ဒီလိုရှင် လောကမှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထက် ပိုပြီးဆန်းကြယ်တဲ့ တကယ့် အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဒီအမျိုးသမီးလေး ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒါဆို ဒီလို လုပ်ရအောင်လေ၊ အမိပြောတို ဇာတ်လမ်းကို ကျုပ် (၁၀) မိနစ် နားထောင်မယ်၊ (၁၀)မိနစ်ပြည့်လို့ ကျုပ်ကို မဆွဲဆောင်နိုင်ရင် ကျုပ်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း အမိပြန်နားထောင်ပေးရမယ်၊ ဘယ်နယ်လဲ”

“စိန်လိုက်လေ၊ ဇာတ်လမ်းမပြောခင် ရှင်ရဲ့မပြည့်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ထဲ က ကျွန်မကို တစ်ဝက်လောက်တိုက်စမ်းပါ”

ကျွန်တော် နှစ်စုံစာလောက်ချန်ပြီး သူမကို ခွဲပေးလိုက်တယ်။ သူမက လက်ဖက်ရည် မစို့မတို့ကို အရသာခံသောက်ရင်း ဇာတ်လမ်းစတယ်။ သူမရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဝန်ထမ်းမိဘနှစ်ပါးက ပေါက်ဖွားလာသူ (၁၀)တန်း ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက် စာမေးပွဲကျလို့ ပြုတ်ပိလာမှာ ဆံပင်ကောက် ပညာသင်ယူရာကနေ စဖွင့်ပါတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေး နေထိုင်ရာဟာ မြေလတ်ဒေသက ရွာမကျ မြို့မကျ နယ်မြို့လေး တစ်မြို့ပါတဲ့။

“တစ်နေ့ မိန်းကလေး အလုပ်သင်တဲ့ ဆံပင်ကောက်ဆိုင်ကို သူ့နဲ့ မတည့်တဲ့ ငွေတိုးချေးစားသူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဆံပင်လာကောက်တယ်။ မိန်းကလေးက မျက်နှာကြောမတည့်ပေမယ့် တာဝန်ကျ ဆံပင်ကောက်ပေး၊ ချုပ်ဆေးပေါင်း ဆေးတွေနဲ့ ပေါင်းအိုးနဲ့ အခြောက်ခံထားပြီး ဆိုင်နောက်ဘက် ခဏထွက်သွားတယ်။ ပြန်လာတော့ အမျိုးသမီးကြီးက အသက်မရှိတော့ဘူး။ လည်ရလုပ် နေရာလောက်က သွေးတွေယိုစီးကျနေပြီး စားပွဲပေါ်က ဆံပင်ဖြတ်တဲ့ ဘရိတ်ခားမှာလည်း သွေး တွေပေကျနေတယ်။ မိန်းကလေး စူးစူးဝါးဝါး အော်လို့လူတွေ အံလာပြီး အဖြစ်မှန်ကို တွေ့မြင်သွားကြတယ်။ အားလုံးတညီတညွတ်တည်း စွပ်စွဲကြတာကတော့ မိန်းမကြီးကို မိန်းကလေးသတ်လိုက်တာပါ...”

မိန်းကလေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ အဲဒီမိန်းမကြီးအပေါ် ငွေအမြောက်အမြားအကြွေးတင်နေတဲ့အပြင် သူတို့ရဲ့ အိမ်ပိုင်းလေးကိုလည်း ကြွေးနဲ့နှိမ်ပြီး ထိုးအပ်ခဲ့တာ မကြာသေးဘူးလေ။ ထင်မယ်ဆိုရင် ထင်လောက်စရာ အာယာတ အညှိုးအတေးတွေက ရှိနေတာကိုး။ မိန်းကလေးဟာ သူမသတ်တဲ့ အကြောင်း အကျောက်အကန် ငြင်းဆန်အော်ဟစ်ပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်ပြေးတယ်။

အသိဉာဏ်နည်းလှတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အိမ်တောင် မပြန်တော့ဘဲ မြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးတာပါ။ သူတာရှုံလေးရောက်လို့ ရထားကြုံတွေ့တော့ ရထားပေါ်ခန့်တက်ပြီး လိုက်ပါခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အိမ်ပြေးဘဝဟာ ရထားတွေပေါ်မှာ စတင်လာတာပါပဲရှင်”

အမျိုးသမီးဟာ လက်ဖက်ရည် အကပ်အသတ်ကို မော့ချလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့ သပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခွက်မှာ တိုက်ချင်

ပေမယ့် အိတ်ကပ်ထဲမှာ ငွေတစ်ရာကျပ် လွှဲပြီး အပိုမပါတာနဲ့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။

“မိန်းမငယ်လေးဟာ ရထားတွေ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပြောင်းစီးခဲ့တယ်။ အရွယ်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမို့ ရထားစီးခွင့်အတွက် အကြံအဖန်လုပ်ရတာ မခက်ပါဘူး။ ခက်နေတာက သူ့ဘယ်သွားမယ် စဉ်းစားမရတာဘဲ ရှင့်၊ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် ရောက်တော့ လှမောင်ဆိုတဲ့ တွဲစောင့်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီးလှမောင်ရဲ့ ပရုတ်ထဲမှာ အိမ်ခံလိုက်ရတယ်။ အစပိုင်းတော့ လှမောင်ဟာ သူ့ကိုတကယ် မြတ်နိုးခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။ သွားနေတဲ့ရထားပေါ်မှာ မင်္ဂလာတွေဘာတွေတောင် ကျကျနနဆောင်လို့ မိန်းကလေးများ နားစရာကိုင်း တစ်ခုတွေ့ခဲ့ပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့ရှင်။ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာက မိန်းကလေးကို သိပ်ကြာကြာတော့ အမောမြေခွင့်မပေးခဲ့ဘူး။ တစ်လလောက်နေတော့ လာဘ်စားမှုနဲ့ လှမောင် အလုပ်ပြတ်တယ်။ ဒီမှာတင် ငွေရှာတဲ့ တာဝန်ဟာ မိန်းကလေးရဲ့ ပခုံးပေါ် ပြုတ်ကျလာတော့တယ်။

မိန်းမငယ်လေးဟာ အရက်ပုန်းလေးသယ်လိုက်၊ ရထားလက်မှတ်လေး အကြံအဖန်လုပ်ရောင်းလိုက်နဲ့ လှမောင်အတွက် အရက်ဖိုးရအောင် ရှာပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အရက်သာမဟုတ်ဘဲ ဘိန်းပါစွဲနေပြီဖြစ်တဲ့ လှမောင်ဟာ တစ်ရက်ဘိန်းဖိုးရအောင် ကောင်မလေးကို ရောင်းစားပါတော့တယ်။ ရထားပေါ်ပါလာတဲ့ ကုန်သည် တစ်ယောက်ဆီ နာရီပိုင်းလောက် ထိုးရောင်းလိုက်တာပါ။

မိန်းကလေးဟာ လှမောင်ရဲ့ အပြုအမူကြောင့် သိပ်ကြေကွဲသွားသလို သိပ်လည်း နာကြည်းသွားတယ်။ ဒီမှာတင် လှမောင်ကို သတ်ဖို့ စဉ်းစားတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုသတ်တယ်လို့ ရှင်ထင်သလဲ။ အင်း ရှင်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အရက်နဲ့ဘိန်း မူးနေသူတစ်ယောက် ရထားပေါ်က ပြုတ်ကျတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးဟာ ရထားတွဲတွေပေါ်မှာ သိပ်မှမဆန်းလှတော့ပဲလေ။ ပြောရရင် လှမောင်မရှိတော့ မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝဟာ လွတ်လပ်သွားတယ်။ နားစရာသစ်ကိုင်းတောင် မရှိတော့အောင်ကို လွှပ်လပ်သွားတာမျိုးပါ။

“ဒါနဲ့ပဲ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ရထားတိုက်ခံရရော ဆိုပါစတာ ...”
ကျွန်တော် စကားထောက်ပေးလိုက်တော့ သူမက ပြုံးတယ်။

ဘူတာရုံလို နေရာမျိုးက မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုမှာ တွေ့ရခဲ့တဲ့ အထက်တန်း ကျကျ အမျိုးမျိုးပါ။

ရှင်ကြည့်ရတာ မြန်မြန် ဇာတ်သိမ်းစေချင်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဇာတ်သိမ်းခန်းက အဲဒီလောက်မမြန်ဘူးရှင်၊ အဲဒီလောက်လည်း မရှိစင်းဘူး။ ကံကြမ္မာရဲ့ သရော်လှောင်ပြောင်မှုတွေ မခိုးမခန့် နိုင်မှုတွေ အများကြီးကျန် သေးတယ်။ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့ရဲ့ တည်းခိုခန်းစိုင်းရှင် သူဌေးကြီးတစ်ယောက် ဆီ တတိယမြောက် သတို့သမီးအဖြစ် ရောက်ရှိသွားတာတွေ၊ ရွှေတူးဖော်ရေး စခန်းတွေဆီ ခန္ဓာကိုယ်အရောင်းအရောင်းသည်အဖြစ် ကျင်လည်ခဲ့တာတွေ ခကာ ထားဦး။ ကံကြမ္မာရဲ့ ပြက်ရယ်မြဲမှု တစ်ကွက်ကို ကျွန်မ ပြောပြမယ်။ တစ်ရက် ကောင်မလေး ရထားတစ်စင်းပေါ်မှာ အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခုံ တည်းကျတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးက သယ်သူလို ရှင်ထင်သလဲ။

သူ့အမေ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ မတွေ့နဲ့လေ၊ ကျွန်မဇာတ်လမ်းက အပျော်ဖတ် စာပေတွေလောက် မရှိစင်းဘူး။ တောင်ပေါ် အပန်းဖြေစခန်း တစ်ခုဆီ တရွေ့ရွေ့ တက်နေတဲ့ ရထားပေါ်မှာ ဘေးချင်းကပ်လျက်လာကြတဲ့ ခရီးသည် မိန်းမကြီးက ဗြူတီပါလာ ဆိုင်လေးမှာ လည်ပင်းစားနဲ့ အလှိုင်းခံရပြီး သေပြီထင်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပဲရှင်၊ ကဲ ရှင် အံ့သြသွားပြီမဟုတ်လား။ ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်ကွက်အပေါ် ရှင် စိတ်မပျက်မိဘူးလား။

အမျိုးသမီးဟာ အာခြောက်ပြေအောင် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့သောက် တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သူမရဲ့ဇာတ်လမ်းအပေါ် သယ်လိုဝေဖန်ရမှန်း မသိတာနဲ့ပဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်မိတယ်။ အမျိုးသမီးရဲ့ အပြောအရတော့ မိန်းမကြီးဟာ ကောင်မလေးကို မမှတ်မိဘူးလို့ ဆိုတယ်။ အချိန်ကာလနဲ့ အမျိုးအကွေ့ များလှတဲ့ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေက ကောင်မလေးကို မမှတ်မိ နိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲ စေခဲ့မှာပါ။

မိန်းမငယ်လေးဟာ အရွယ်လွန်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ အသွားအို မိန်းမ ကြီးကို မသိမသာစုံစမ်းရင်း အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးကြွလာတယ်လို့ သူမက ဆက်ပြောပါတယ်။ အသွားကြီးမှာ သွေးထွက် လွန်တဲ့ ရောဂါရှိပါသတဲ့။ နည်းနည်းလေး ကုတ်ဖို့မိရင်တော့ သွေးတွေဟာ

မြင်မကောင်းအောင် ထွက်လာတတ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။

အဲဒီနေ့က ဆံပင်တွေကို ပေါင်းရင်း စားပွဲပေါ် တင်ထားတဲ့ ဘရိတ် စားကို လှမ်းယူပြီး နားသယ်က ဆံပင်ဖျားကို တိရာကနေ သယ်လိုဖြစ်ပြီး လည် ပင်းကို စားရုံသွားတယ်မသိဘူး။ သွေးတွေဟာ ဒလဟော ယိုစီးကျလာကြ တယ်။ အသွားကြီးဟာ သွေးတွေ ရွှဲခနဲ ထွက်လာတာကို မှန်ထဲမှာ မြန်မြင်ရင်း သတိလစ်သွားခဲ့ပါသတဲ့။

မိန်းမငယ် ကောင်မလေးဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ အနိုင်ကျင့်မှု အပေါ် တစ်စိတ်စိတ် တွေးရင်းခံပြင်းလာသလို ဘေးက အသွားကြီးကိုလည်း စပ်ဆုပ်ရွံရှာ လာတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အရက်မူးနေသူတစ်ယောက် ရထားပေါ်က ပြုတ်ကျ တာ သိပ်မဆန်းလှပေမယ့် အိုကြီးအိုမ အသွားကြီးတစ်ယောက် ပြုတ်ကျရင် တော့ ထူးဆန်းတယ်လို့ သတိမှတ်ရမှာပါ။

ကောင်မလေးဟာ အဲဒီထူးဆန်းမှုကနေ ကိုယ်လွန်ရုန်းပြေးရင်း ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိတဲ့ ဘူတာရုံကလေးဆီ တစ်ရက် မှာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသတဲ့။

“ရှင်လည်း ကြားမိမှာပါလေ၊ အဲဒီနေ့က ကျောင်းလွတ်ချိန်ကြီးပေါ့၊ အဖြူအစိမ်းနဲ့ အထက်တန်းကျောင်းသူ ကလေးတွေ ဘူတာထဲကို တစ် ယောက်စ နစ်ယောက်စ ဝင်လာတာကိုတွေ့ပြီး ကောင်မလေးဟာ သူ့ဘဝကို သူ့ဘာသာ တွေးရင်းစမ်းနည်းသွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ တကယ်လို့ ကံကြမ္မာက သာ ချောက်မတွန်းခဲ့ရင် သူလည်း (၁၀)တန်းတွေသာတွေ့အောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်နေလောက်ပြီလေ၊ ပိုပြီးဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတာက အဲဒီ ကျောင်းသူတွေထဲမှာ သူ့ရဲ့ ညီမလေးကို လှစ်ခနဲ တွေ့မြင်လိုက်တာပဲ။

သူထွက်လာတုန်းက ညီမလေးဟာ မူလတန်းကျောင်းသူပဲ ရှိသေး တာလေး၊ ခုတော့ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ကောင်မလေးဟာ ရင်ထဲမှာ ဆိုနင့်ပြီး တော်တော်ကို ဝမ်းနည်းသွားခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။ အပုပ်ချိန်လို့ လူတွေ မပြောလေ့ရှိတဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာချိန်ရောက်တော့ အုန်းခနဲ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြရတာပဲ။ ထူးဆန်းတာက ကောင်မလေးဟာ အရှိန်နဲ့ဝင်လာတဲ့ ရထားတစ်စင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်မိတာတောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မ သွားဘူးရှင်။ အသားဖြူ ဖြူ ဆံပင် ရှည်ရှည်နဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ

သွေးတစ်စက်မှ ရှာမတွေ့ကြဘူး။ အဲပြောစရာဆိုလို့ လက်သန်းလေးတစ်ဖက် ပြတ်သွားတာပဲရှိတယ်။ ဘယ်ဘက် လက်သန်းလေးပေါ့”

ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်တော့ သူမဟာ ပေါင်ပေါ်တင်ထားတဲ့ ဘယ် ဘက်လက်ကို ကိုယ်လုံးနှောက်ဘက် ဖျတ်ခနဲ ရွှေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဘာကြောင့်မှန်မသိဘဲ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းခနဲဖြစ်သွားပါတယ်။ သူမဟာ မှောင်ရိပ်ကျကျအကွယ်မှာ ထိုင်နေတာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တွေ့ မြင်နေရသလောက်တော့ လူသားစင်စစ်ဇကန် ဖြစ်တာသေချာပါတယ်။ ပြောရရင် စကားပြောကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ၊ အသား ဖြူဖြူဆံပင်ရှည် ရှည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှလှနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ရမှာပါ။

ဒါပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်ဟာ ရင်တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ထိတ်လန့် နေခဲ့မိပါရဲ့။

၃

နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ်အကြာ ကျွန်တော်သူမကို သွားရှာပေ မယ့် မတွေ့ပါဘူး။ သူမ ထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ မှောင်ရိပ်ကျကျစားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း ရောက်လာလို ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်မျှော်နေမိသေးတယ်။ သူမဆီက ဇာတ်လမ်း အသစ်တွေ ကြားချင်တာကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သူမရဲ့ ဘယ်ဘက် လက်သန်းလေးကိုကြည့်ချင်တာ သက်သက်ကြောင့်ပဲ။ လက်သန်းလေး ပြတ် နေတာ ဟုတ်မဟုတ်ပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေတဲ့ ဆိုင်ရှင် မိန်းမဝဝ ကြီးဆီက စကားသံတစ်ခု ထွက်လာတယ်။

“မင်း ဟိုမိန်းမကို လာရှာတာ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျာ ဪ ဟုတ်ကဲ့”

“သူက အဲဒီပုံပြင်တွေ ပြောပြီး လူတိုင်းဆီက လက်ဖက်ရည်ကပ် သောက်နေကျကွ။ မင်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး အကုန်မခံချင်ရင် ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပေ တော့”

“ဪ ဝီလိုကို။ ဟုတ်ကဲ့ ပြန်ပါမယ် အန်တီ၊ ဒါနဲ့ သူ ဘယ်ရက်တွေ ဝီဆိုင်ကို ရောက်လာတတ်သလဲ”

ကျွန်တော်မျှော်လင့်တကြီး မေးလိုက်တော့ စက်ရုပ်ဆန်ဆန် မျက်နှာသေနေ မိန်းမဝဝကြီးက သက်ပြင်းချရင်း စိတ်မသက်မသာ အသံနဲ့ အခု လိုပြန်ပြောတယ်။

“လခိုက်ညာတွေပေါ့။ လကွယ်နေ့ မှောင်ရီဖျိုးဖျ အချိန်လောက် ထိုရင်မျက်လှည့်ပြသလို လှစ်ခနဲ ပေါ်ပေါ် လာတတ်တာပဲ”

'ဟောဒီ မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တာနဲ့

မြားတံဟာ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ပြီး

ခင်ဗျားရင်ဝကို စိုက်ဝင်သွားလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မလုပ်ပါဘူး'

၁

“အဲဒီမောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တာနဲ့ မြားတံဟာ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ပြီး သားကောင်ရဲ့ ရင်ဝကို စိုက်သွားလိမ့်မယ်။ မြားမှန်ပြီး ငါးစက္ကန့်အတွင်း သားကောင်ဟာ မြေပေါ်ကို တုံးခနဲ လဲသွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လောင်းရဲတယ်။ မောင်ရင် မလုပ်ရဲဘူး”

နောက်ဘက်ကထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ တောစပ်က ယုန်တစ်ကောင်ဆီ လှမ်းချိန်ထားတဲ့ ခူးလေးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် အောက်ပြန်ချလိုက်မိတယ်။ တောထဲဝင်ခါစမှာပဲ ရုတ်တရက် ဖိုက်နာလာလို့ လက်ထဲက ခူးလေး ကျွန်တော့်ပေးပြီး အန္တရာယ်ရှင်းဖို့ထွက် သွားတဲ့ ပုဆိုးပြန်ရောက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်မုဆိုးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်သေချာနေရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင်ရင်ဟာ အနုပညာသမားမှန်းကို သိနေလို့ပေါ့”

မုဆိုးဟာ သေချာပေါက်လေသံနဲ့ လှမ်းပြောရင်း၊ ကျွန်တော်လက်ထဲက ခူးလေးကိုဖျက်ခနဲဆွဲယူလိုက်တယ်။ တကယ့်တော့ သူပြောတာလည်း မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ပစ်ခတ်လိုစိတ်ကြောင့် ယုန်ကိုလှမ်းချိန် လိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ ခူးလေးကိုတစ်ခါမှ ကိုင်မကြည့်ဖူးတာကြောင့် သူ့ဆီကယူပြီး ဟိုချိန်ဒီချိန် လှမ်းချိန်လိုက်တာပါ။ စောစောတုန်းက ကျွန်တော်ခူးလေးနဲ့ လှမ်းချိန်တဲ့ ယုန်လေးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကြောင့်ထင်ရဲ့၊ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတယ်။

မုဆိုးဟာ သူ့ခူးလေးကို ပခုံးပေါ်ပြန်ထမ်းရင်း ကျွန်တော်ကို လှမ်းပြောတယ်။

“ကဲ... မောင်ရင်၊ ဝါးဖြူတောင်အကြောင်း လေ့လာချင်ရင် ကျုပ်နောက်သာ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ကျွန်တော်ဟာ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့ ရှေ့က စတင်ထွက်ခွာသွားတဲ့ သူ့နောက်ကို အမြန်ပြေးလိုက်ရတော့တယ်။

ဇာတ်လမ်းကတော့ အစကတည်းက ယဉ်သကိုလိုဆိုရမှာပါ။ စကားပြော အဆင်မပြေတဲ့ ဒီလူ့နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့များ လိုက်လာခဲ့မိပါလိမ့်၊ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ဒေသန္တရပဏာသုတ ရလိုစိတ်က သူ့နောက်လိုက်ဖြစ်အောင် တွန်းပို့လိုက်တာပဲဖြစ်မှာပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နာရီလောက်က ကျွန်တော်စီးလာတဲ့ အဝေးပြေးကား ဝါးဖြူတောင်မှာ ခဏနားနေတုန်း သူ့နဲ့ကျွန်တော် ထမင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲမှာ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ သဘာဝဝန်းကျင်လေ့လာရေးအတွက် ခရီးထွက်လာတဲ့ အနုပညာသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း စကားစလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ (ဆိုင်ထဲဝင်လာကတည်းက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေခဲ့တဲ့) အဲဒီလူဟာ “ဒီဒေသ ကိုလေ့လာချင်ရင် ဝါးဖြူတောင်ကစပြီး လေ့လာသင့်ကြောင်း” တရားမဟာတော့တာပါ။ သူ့အပြောအရ သူဟာ ဝါးဖြူတောင်တစ်ကြောကို ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပြီး တစ်နေကုန် တောလည်မှာမို့ သူ့နဲ့လိုက်ခဲ့

လျှင် ဝါးဖြူတောင်တောနက်ထဲကို လှည့်လည် လေ့လာပြီးသားဖြစ်လိမ့်မယ် လို့ဆိုပါတယ်။

“ညအိပ်ဖို့လည်း မပူနဲ့။ ကျုပ်အိမ်မှာ အိပ်လို့ရတယ်။ နောက်နေ့မှ တခြားမြို့တွေဆီ ခရီးဆက်ပေါ့”

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပါလာတဲ့အိတ်တွေကို ထမင်းဆိုင်လေးထဲ အပ်ပြီး သူ့နောက်ကိုလိုက်ဖို့ ဖြစ်လာတာပါ။ ဒါပေမယ့် တောနက်နက်ထဲ ရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့အမူအရာတွေက တစ်မျိုးဖြစ်လာတာမို့ လိုက်တာမိတာမှားပြီးလို့ ကျွန်တော်စတင်တွေးမိလာတယ်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မောင်ရင်အရပ်က ငါးပေရှစ်လက်မလောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်ခန့်မှန်းတာ နီးစပ်ရဲ့လား”

“အင်း... ခုနှစ်လက်မခွဲဆိုပါတော့။ နီးစပ်ပါတယ်”

“ကိုယ်အလေးချိန်ကတော့ ကျုပ်လောက်ပဲမဟုတ်လား။ ပေါင်တစ်ရာသုံးဆယ်သာသာပေါ့”

မဆီမဆိုင် စူးစမ်းမှုတွေကို နားမလည်ပေမယ့် ကျွန်တော်အတိုက်ခံမလုပ်ဘဲ တစ်ရာသုံးဆယ်ငါးပေါင်ရှိကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို အကဲခတ်သလို လှည့်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လှုပ်နေတာကြောင့်..

“နေပါဦးဗျ။ အဲ့ဒါတွေ ဘာကြောင့်မေးနေတာလဲ”

“အင်း... ကျုပ် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပြောပြမယ်လေ၊ အဲ့ဒါဆို မောင်ရင် သဘောပေါက်လာမှာပါ”

ပုံပြင်ဆိုတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ သူပြောပြမယ့်အကြောင်းအရာကို နားစွင့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာပီပီ ပုံပြင်ဆိုလို့ စိတ်ဝင်စားသွားတာပါ။

သူက လမ်းလျှောက်ရပ်လိုက်ပြီး သစ်ပင်ရိမ်တစ်ခုမှာ ဝင်လိုက်တာမို့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ရှေ့လှမ်းမကမ်း ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်ပင်ထိုင်လိုက်တယ်။ မုဆိုးဟာ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်၊ တစ်လိပ်မီးညှို့ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း တစ်လိပ် ကမ်းပေးသည်။ စီးကရက်ကို အားပါးတရ ဖွာရှိုက်နေတဲ့သူ့ကို အကဲခတ်လိုက်တော့ သူဟာ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံး

ကိုယ်ပေါက်သာမကဘဲ မျက်နှာပုံပန်းပါ ကျွန်တော်နဲ့ အတော်လေး ဆင်တူ နေတာကို သတိထားလိုက်မိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ် အလေးချိန်နဲ့ အရင်အမြင့်ကို သူ့သိချင်တာဖြစ်မယ်လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။

“ဒီလိုမျိုး ကျုပ်ရဲ့ပုံပြင်ကို နားမထောင်ခင် အရင်ဆုံး ကျုပ် အကြောင်းကို ခင်ဗျားသိထားဖို့ တော့လိုလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဝါသနာပါပေ မယ့် တကယ့်မှဆိုး အစစ်တော့မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ တကယ့်အလုပ်က ဒီ ဝါးဖြူတောင်နားက ကျောက်တူးဖော်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ မန်နေဂျာပါ”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်ဟာ ခပ်တုံးတုံးတောသားတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာမဟုတ်ဘဲ ပြီးသားပညာတတ် တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေရ တာပါလားဆိုတာကို သဘောပေါက်လာတော့တယ်။ သူဟာ ဆေးလိပ်ငွေ တွေကို ရှိုက်သွင်းရင်း စကားဆက်လာတယ်။

“အင်း... ကျုပ်ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားအောင်စေရရင် ကျုပ်ထက် ခုနစ်နှစ်ကျော်ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ယူမိတာက စရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကိုယ့်လူလည်း နားလည်မှာပါ။ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးတွေ ရည်းစားရပြီဆိုရင် နာလန့်ထကလေးတစ်ယောက် အသားဟင်းတောင်းသလို အငမ်းမရဖြစ်တော့တာ မဟုတ်လား။ မန္တလေး တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ မြတ်လေးနွယ်က အစပိုင်းက ကျုပ်ကို သိပ်စိတ်မဝင် စားလှဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူ့ မိဘတွေကို ကပ်ပေါင်းပြီး အတင်း တောင်းခဲ့ တာဆိုတော့ တိုတိုပြောရရင် မြလေးနွယ်နဲ့ ကျုပ် အကြောင်းပါခဲ့တယ်ဆို ပါတော့လေ”

သူ့ အပြောအရ မိန်းကလေးဟာ သူ့ ထက်ငယ်တဲ့ အပြင် ပြီးပြီး မဟုတ်ဘဲ ဝါးဖြူတောင်လိုနေရာမျိုးမှာ ခေါ်ထားရတာမို့ မိန်းကလေး ပျော်အောင် အစွမ်းကုန်အလိုလိုက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အပေါ်စက် အောက် စက်လို ဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေအပြင် သူ့မ မွေးချင်တဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေကိုပါ မညည်းမညူဝယ်ပေးခဲ့ပေမယ့် သူ့မဟာကျောက်တူး ဖော်ရေးစခန်းမှာ မပျော်ဘဲ တစ်လတစ်ခါလောက် မိဘတွေရှိရာ မန္တလေးကို သွားချင်ကြောင်း ပူဆာခဲ့ပါသတဲ့။

“ကိုယ်က ချစ်လို့ ယူထားတာဆိုတော့လည်း ခွင့်ပြုရတယ်ပေါ့ဗျာ။

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်မအားလို့ လိုက်မပို့နိုင်တဲ့အခါ သူတစ်ယောက် တည်းသွား တတ်တယ်။ နောက်တော့ အစဉ်အလာလိုဖြစ်ပြီး ကျုပ်ကိုတောင် မခေါ်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်ကလည်း သူ စိတ်ပြေလက်ပျောက်သွားပါစေ၊ စိတ် တိုင်းကျသုံးပါစေဆိုပြီး ငွေကိုသာလုပ်လောက်အောင် ရှာဖွေထည့်ပေးလိုက် တယ်။ သူကလည်းငွေတွေ ဘယ်ကရသလဲ တစ်ခွန်းမမေးဘဲ၊ စိတ်တိုင်းကျ သုံးတော့တာပဲ ကိုယ့်လူရေး။ ကျုပ်က လခစားဝန်ထမ်းမို့ မချမ်းသာပေမယ့် ကုမ္ပဏီပိုင်ငွေကို လှည့်သုံးလို့ ရနေတာဆိုတော့ ဒီလိုပဲစာရင်း လိမ်ရတာပေါ့။ တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်ကနေ လေးငါးဆယ်ခေါက်ဖြစ်လာတဲ့အခါ ငွေကွာတာ က တော်တော်များလာတယ်။ နောက်ဆုံးကျုပ်လည်း မတတ်သာတော့ဘဲ မိန်းမကို ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်ရတော့တာပဲ။ ဒီတော့မှ ကျုပ်ထက် ခုနစ်နှစ်ကျော် ဝယ်တဲ့ မိန်းမခေါ်က မထင်မှတ်ဘဲ အကြံကောင်းညှက်ကောင်းတွေ ထွက်လာ တယ်ဗျာ။ သူက ငွေကွာတဲ့ အတူတူ နောက်ထပ်ရသလောက်ထပ်ယူပြီး မန္တလေးမှာ အခန်းတစ်ခန်းဝယ်၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုထူထောင်၊ ပြီးတာနဲ့ ကုမ္ပဏီ ကနေ ခြေရာဖျောက်ထွက်ပြေးဖို့ အကြံပေးတော့တာပဲ”

သူဟာ ပြောလက်စ စကားကိုရပ်၊ ဖင်ကပ်သာသာစီးကရက်ကို မနာက်ဆုံးတစ်စွာ ဖွာရှိုက်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ပြောဆိုပုံအရ မိန်းမ ရဲ့ အကြံညှက်ကို လက်ခံတော့မယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တဲ့ ယာတိုင်း သူကဆက်ပြောလာတယ်။ သူ့ အပြောအရ သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာ ယဲက ရာဂဏန်းလောက် ထုတ်ယူရတာဟာ သိပ်မခက်ဘူးလို့ ဆိုတယ်။

အခန်းကို မိန်းမနာမည်နဲ့ သူမစိတ်ကြိုက်ဝယ်ယူခိုင်းလိုက်တဲ့အပြင် ကာ၊ တစ်စီးကိုလည်း ဝယ်ယူခဲ့ပါသတဲ့။ ဒါ့အပြင် သူမနာမည်နဲ့ သိန်းငါးဆယ် ဇောက်ကိုလည်း ဘဏ်ထဲထည့်ပေးခဲ့သေးတယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူတိမ်းစရာငင် ဇနီးဟုန်း မိန်းမသုံးစွဲဖို့ လို ယူဆရပါတယ်။ အခုတော့ သူ့နဲ့ သူ့ဇနီးဟာ လက်ရှိ ဇာဝကနေ တိမ်းစရာငင် ထွက်ပြေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဆို ပြောလာပါတယ်။

“နေပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားခြေရာဖျောက်ထွက်ပြေးတာကို ကုမ္ပဏီက ဖီတိုင်း ကြည့်နေမှာလား။ ရဲမတိုင်တော့ဘူးလား။ ခင်ဗျားနောက်ကို မလိုက်ကြ မတော့ဘူးလား။

ကျွန်တော်မေးလိုက်တော့ သူက မပြုံးချင်ပြုံးချင်ပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်

တယ်။

“အင်း... မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ကျုပ်သာ အသက်ရှင် လျက်ထွက်ပြေးနေရင်တော့ ဘယ်လွယ်ပုံမလဲမောင်ရင်ရယ်။ တစ်ရက် မဟုတ်တစ်ရက် အမိခံရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သေသွားရင်တော့ အမှု ပိတ်လိုက်ကြမှာ သေချာပါတယ်။ ကျုပ်မိန်းမကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး မေးစမ်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ကြမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက အသေခံလိုက်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် တအံ့တဩမေးလိုက်တော့ သူက ခေါင်းကို ခပ်လေး လေးညိတ်ပြတယ်။

“ခင်မောင်ရင်ဆိုတဲ့ ကျုပ်သေမှ ဒီဇာတ်လမ်းကအေးမှာဆိုတော့ ကျုပ်သေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် မောင်ရင်ရဲ့။ အင်း... အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် တော့ ကျုပ်မိန်းမရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေပါလေ။ သူ့သုံးသပ်ပြလို သာ ကျုပ်ဒီလို စိတ်ကူးမျိုး စဉ်းစားမိသွားတာပါ”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားစိတ်ကော ကောင်းသေးရဲ့လား”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုယ့်လူရယ်။ ကျုပ်စိတ်ကောင်းပါတယ်။ စိတ် ကောင်းလို့သာ ခင်မောင်ရင် သေဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးတွေမိလာတာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သေသင့်သလဲဆိုတာကိုပါ တွေးထားပြီးပြီး။ ကျုပ်သေ တဲ့အခါ ကျုပ်အလောင်းက လျှို့ဝှက်ခုံထဲကျနေလိမ့်မယ်။ မျက်နှာကို ဝက်ဝံ ကုတ်ထားလို့ ရှုပ်ကမမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပျက်စီးနေလိမ့်မယ်။ ဒါပေ မယ့် ကျုပ်အိတ်ထဲက (အိုင်ဒီ) ကတ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ခူးလေးကြောင့် ကျုပ်ပဲဆိုတာ သိကြလိမ့်မယ်။ မိန်းမကလည်း ကျုပ်အစစ် ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီနောက်တော့ လောကကြီးထဲကနေ ခင်မောင်ရင်ကော သူ့အလွဲသုံးစား။ လုပ်ထားတဲ့ကိုစွဲပါ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ရဲ့အစီအစဉ်မှာ အရေး ကြီးဆုံးအချက်ကတော့ ကျုပ်နဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကော အရပ်အမြင့် ပါတူတဲ့ အလောင်းတစ်လောင်း စရဖို့ပဲ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော်ဟာ သူ့ရှင်းပြနေတဲ့ အစီအစဉ်ကို တဖြည်းဖြည်း သဘော ပေါက်လာသလို ကျွန်တော်ပါဝင်ပတ်သက်ရမယ့် အနေအထားကိုပါ ခန့်မှန်း

မိလာပြီး ဖောရွေးတွေ အလိုလိုပြန်လာတယ်။

သူဟာ ဒါကြောင့် ထမင်းဆိုင်မှာစတွေ့ကတည်းက ကျွန်တော့် တစ် ကိုယ်လုံးကို အကဲခတ်နေခဲ့တာဖြစ်မှာပဲ။ ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ အရပ်အမြင့်ကို မေးကတည်းက ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ မရိပ်မိခဲ့ပါလိမ့်။ သူက မြားဘူးထဲက စတီးရောင် လက်လက်ထနေတဲ့ မြားတစ်စင်းကို ခူးလေးမှာတပ်ဆင်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကို ထိုးချိန်လာတယ်။

“ကဲ ... ကျုပ်ရဲ့ပုံပြင်ကို ခပ်မြန်မြန်အဆုံးသတ်မှပဲ။ ဒီနဲ့ သိပ်မ ဝေးတဲ့ နေရာမှာလျှို့မြင့်မြင့်တစ်ခုရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ အဲဒီကိုသွားကြတာပေါ့။ ကလန်ကဆန်တော့ မလုပ်နဲ့ ကိုယ့်လူရေ၊ ကျုပ်က တကယ်မှဆိုးအစစ် မဟုတ်ပေမယ့် လက်ကသိပ်မြန်တယ်။ နောက်ပြီး ကျုပ်ခူးလေးက ပြင်းလွန်း လို့ တော်ရုံတန်ရုံ အကွာအဝေးလောက်တော့ ဘယ်သားကောင်မှ ပြေးမလွတ် ဘူး။ လူလိုအသားနူးညံ့တဲ့ သတ္တဝါလောက် ကတော့ထုတ်ချင်းခပ်ပဲ”

ခုတော့ သူ့ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာကို မေးစရာမလိုလောက် အောင် ရုပ်လုံးပေါ်လာပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ခူးလေးနဲ့ ချိန်ပြီး သူလမ်းညွှန်တဲ့ နေရာဆီကို အချိန်ဆွဲလို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း ခေါင်းထဲက အချက် ထလက်တွေကို တစ်ခုချင်းစီကြည့်နေမိတယ်။

?

“အင် ... ဗိုက်ထဲကရစ်ပြီးနာလာပြန်ပြီ။ ကဲ ... ခပ်သုတ်သုတ်တော့ လျှောက် ကိုယ့်လူရေ”

သူဟာ ကျွန်တော့်နောက်ကျောက် ခူးလေးနဲ့ လှမ်းထိုးရင်း ပြောလာ တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စကားစပ်ရပြီမို့ ရုတ်တရက် လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်။ ခင်ဗျား ဗိုက်နာတာ ဘယ်နေရက်ရှိပြီလဲဗျ”

“ဘာလဲ မောင်ရင်က မသေခင် ကုသိုလ်ရအောင် ကုပေးသွားချင် လို့ လား။ အင်း ... နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ ထင်ပါရဲ့။ မှီဟင်းစားပြီးကတည်းကပဲ ဆိုပါတော့။ မိန်းမက မချက်စဖူး မှီဟင်းချက်တာနဲ့ ကျုပ်လည်း အားရပါးရစား လိုက်မိတယ်လေ”

“အမှန်တော့ မို့ဟင်းကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဟာ မိန်းမအပေါ် ယုံကြည်မှု လွန်တာကြောင့်ဖြစ်ရတာပါ မန်နေဂျာကြီးရဲ့”

“ဘာ ...ဘာပြောတယ်၊ မိန်းမကိုယုံလို့ ဟုတ်လား၊ ဒါ ... ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ”

သူ့လေသံက မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်လာလို့ ကျွန်တော် သတိထားကိုင် တွယ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သဘောပေါက်လာတယ်။ အဲ့ဒီအချိန် လျှို့အစပ်နား ရောက်လာတာမို့ ကျွန်တော်မြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ပြီး သူ့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့် လိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာက ကျွန်တော့်ဆီက စကားတစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့် နေမှန်း သိသာလှပါတယ်။

“ခင်ဗျား မြလေးနွယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ယုံကြည်ရတာလဲ မန်နေဂျာရဲ့ သူတစ်လတစ်ခါ မန္တလေးဆင်းတော့ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားလိုက် မသွားတာလဲ”

“မောင်ရင်ပြောပုံက မြလေးနွယ်ကို သိနေသလိုမျိုးပါလား”

သူက တအံ့တဩရေရွတ်လာတာမို့ ကျွန်တော်ပြီးလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တစ်ခုမှ အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေမိတယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့ညာဘက်လက်ညှိုးကိုပါ။ အဲ့ဒီ လက်ညှိုးသာ ဖျတ်ခနဲကွေးညွတ်သွားခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့အနာဂတ်ဟာ တစ်စီဖျက်စီးသွားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စကားလုံးတွေကို အထူး ဝရုတစိုက်ရွေးချယ်ပြီး စပြောလိုက်တယ်။

“မြလေးနွယ်မှာ ခင်ဗျားမသိတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေရှိခဲ့တယ်ဗျာ။ သူ့မန်း တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကောင်လေးက မအောင်မြင်တဲ့ အနုပညာသမားလေးပါ။ သူနဲ့အတူ အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုမထူ ထောင်နိုင်မှန်း သေချာသွားတဲ့အခါ မြလေးနွယ်က ခင်ဗျားကို လက်ထပ်ဖို့ လက်ခံခဲ့တာပဲ”

“ဒါ . . . ဘာဖြစ်လဲ၊ ဖြစ်တတ်ကြတဲ့သဘာဝပဲ။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိ နိုင်မှန်း ကျုပ် ခန့်မှန်းထားပြီးသားပါ”

သူက ဘာမှမဖြစ်သလိုမျိုး တုံ့ပြန်လာပေမယ့် သူ့မျက်နှာတွေက တော့ ဒေါသကြောင့် နီမြန်းနေမှန်း ကျွန်တော် သတိထားမိလာတယ်။ အခြေ

အနေက အတိမ်းအစောင်းမခံတာမို့ အထူးသတိထားပြီး ကျွန်တော်ဆက် ပြောလိုက်တယ်။

“ကျောင်းသူဘဝမှာ ရည်စားထားခဲ့ဖူးတာကို သဘာဝလို့ ဆိုနိုင် ပေမယ့် အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ဖောက်ပြန်တာကိုတော့ သဘာဝလို့ သတ်မှတ်လို့မရတော့ဘူးလေ။ မြလေးနွယ်ဟာ ချစ်သူဟောင်း အနုပညာ သမားလေးကို တစ်လတစ်ခါ သွားတွေ့ခဲ့တယ်။ ငွေကြေးတွေ ဖောဖောသီသီ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ချစ်သူနဲ့ အတူနေဖို့ သူ့ချစ်သူကို တိုက်ခန်း တစ်ခန်းနဲ့ ကားတစ်စီးတောင် ဝယ်ယူပေးလာခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား မြလေးနွယ် ဝယ်ထားတဲ့အခန်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာကွ ...ဘာပြောတယ်၊ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့ ကားတစ်စီး ဟုတ်လား”

သူ့လေသံက မိုးခြိမ်းသလို ကျယ်ကျယ်လောင် လွှတ်ပေါ်လာတယ်။ သူ့ဟာ ခူးလေးကို ဒေါသတကြီးပင့်မြှောက်လိုက်တာမို့ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း လှမ်းတားလိုက်ရတယ်။

“ဟေ့..ဟေ့လူ၊ စိတ်ထိန်းပါ။ ခင်မောင်ရင်အဖြစ် သေဆုံးရမယ့် အလောင်းမှာ မြှားဒဏ်ရာပါလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ခင်ဗျာရဲ့ လက်ညှိုးကို ကွေး လိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားအစီအစဉ်တွေအားလုံး ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်မှာကို ထည့်တွေးစမ်းပါဗျာ။ မြှားဒဏ်ရာထုတ်ချင်းခပ်နေတဲ့အလောင်းကို သွေးရိုး သားရိုးသေဆုံးမှုအဖြစ် ဘယ်သူမှယုံကြည်မှာ မဟုတ်သလို ခင်မောင်ရင် အလောင်းအဖြစ်လည်း လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူ့ဝိုင်သွားပြီး ခူးလေးကို အောက်ပြန်နှိမ့် လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့က တဆတ်ဆတ်တုန်းနေသလို မျက်နှာက လည်း နီမြန်းနေတာမို့ စိတ်ကိုချုပ်တည်းနေရမှန်း သိသာလှပါတယ်။

“ကဲ ...ဆက်ပြောပါဦး၊ မောင်ရင်ဆီက ကျုပ်အားလုံးသိချင်တယ်။ ယီးတီးယားတားတော့ မလုပ်နဲ့နော်။ ကျုပ်သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး”

အခြေအနေက တော်သင့်ပြီဖြစ်ပေမယ့် ဒီအချိန်ကမှ ရပ်လို့မဖြစ် နိုင်တော့တာမို့ ကျွန်တော်ရှေ့ဆက်လိုက်ရတယ်။

“မြလေးနွယ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ခင်ဗျားဆီက ငွေတွေရသ

လောက် ညှစ်ယူပြီး သူ့ချစ်သူနဲ့ ရှေ့ခရီးဆက်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ ရန်ကို လည်းကြောက်ရတာမို့ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်သဘောနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ငွေကွာတဲ့ အမှုကိုလည်းပိတ်။ ခင်ဗျားရန်လည်းဝေးအောင် ခင်မောင်ရင့် အလောင်းနဲ့ လက်စသိမ်းဖို့ အကြံကိုကြံ စည်လာတာပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ အလုံးတူ၊ အရပ်တူ လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ပြီး အလောင်းအစားထိုးဖို့ ခင်ဗျားကို အကြံပေးလာတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမရိပ်မိတာတစ်ခုက သူ့ချစ်သူ ကိုလည်း ဝါးဖြူတောင်လာဖို့ ချိန်းဆိုလိုက်ပြီး လျှို့ဝှက်ချရမယ့်အလောင်းကို ခင်ဗျားရဲ့ တကယ့်အလောင်းအစစ်ဖြစ်ဖို့ ကြံစည်ထားကြတဲ့ ကိစ္စပဲ”

သူ့မျက်နှာဟာ ဖွေးခနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးတွေက တဖြည်းဖြည်း ပြူးကျယ်လာတယ်။ လက်တစ်ဖက်က ဝမ်းဗိုက်ဆီကိုလှမ်းလိုက်တာမို့ ဝိုက် နာလာပြန် ပြီလို့ ယူဆရပါတယ်။

“နေ...နေပါဦး။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်လိုကြံစည်မှာလဲ။ မောင်ရင် လျှောက်ပြောသမျှကို ကျုပ်က ယုံကြည်မယ်ထင်နေသလား”

သူက ဟန်လှုပ်မေးလာပေမယ့် သူ့မျက်နှာပေါ်က ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်မှုတွေကို ကျွန်တော် အတိုင်းသား တွေ့မြင်နေရတယ်။

“ယုံတာ မယုံတာကတော့ ခင်ဗျားကိစ္စပဲ။ သိပ်မကြာခင် သေတော့ မယ့် လူတစ်ယောက်ကို အမှန်အတိုင်းရှင်းပြရမှာက ကျွန်တော့် တာဝန်ပဲ”

“ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်ကသေရတော့မှာ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ဟာ နည်းနည်းညောင်းလာတာမို့ သစ်ငှတ်တစ်ခုပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖီးညှိလိုက်တယ်။ စောစောတုန်းက တော့ ခုလိုအပြုအမူမျိုး လုပ်ရခွဲမပြောနဲ့ အသက်တောင် ပြင်းပြင်းမရှူရဲ တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ ဇာတ်လမ်းအရ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇာတ်ကောင်ကို ထိန်းချုပ်လာနိုင်ပြီမို့ ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်လိုက်တာပါ။ သူက စိတ်မရှည်တော့တဲ့ အမှုအရာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးတယ်။

“ဟေ့လူ --- ကျုပ်မေးနေတာ ဖြေဦးလေ။ ကျုပ်ကို ဘာတွေကြံစည် ထားတာလဲ၊ ကျုပ်ကဘာကြောင့် သေမှာလဲ”

“ဦးဟင်းပေါ့ဗျာ၊ ဦးတောက်တာလို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တော့ အဲဒီ ဟင်းထဲမှာ ခင်ဗျားကို အဆိပ်ခတ်လိုက်ပါ။ သစ်စေးတစ်မျိုးကို ချက်ယူတဲ့

ဝေသထွက် အဆိပ်တစ်မျိုးပေါ့။ သူ့ရဲ့ ထူးခြားမှုကတော့ ဦးနဲ့ ရောချက်လိုက် တာနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဆိပ်ဖြစ်သွားပြီး အဆိပ်မိတဲ့လူဟာ ဝမ်း လျှော့တော့တာပဲ။ ဝမ်းတွေမရပ်မနားသွားပြီးဆိုရင်တော့ အာရုံကြောတွေ ပတင် ပျက်စီးလာပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

သူ့မျက်နှာဟာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပျက်ယွင်း သွားပြီး ဝိုက်က ပိုနာလာပုံနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ခပ်ကိုင်းကိုင်းဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အချိန်သိပ်ဆွဲလို့ မဖြစ်တော့မှန်း သဘောပေါက်လာတယ်။ ပါကြောင့် ဝတ္ထုတို သဘောအရ အကြိုဇာတ်သိမ်းလို့ ခေါ်တဲ့ ((Pre Ending) ကို စတင်လိုက်ရတယ်။

“ခင်ဗျားသိသွားသင့်တဲ့ အချက်တစ်ခု ကျန်သေးတယ်ဗျ။ အဲဒါက တော့ သူ့ချစ်သူဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်တူတယ် ဆိုတာပဲ။ အလုံးတူအရပ်တူ လူမျိုးဆိုပါတော့”

“ဘာကွ”

သူဟာ ဒေါသကြောင့် ကျွန်တော်ဆီကို တစ်ဟုန်းထိုးပြေးလာတယ်။ ပူးလေးနဲ့ လှမ်းပစ်လို့ ရလျက်နဲ့ မပစ်တာဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာ မြား ဖက်ရာ သင့်သွားမှာစိုးလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ခူးလေးကို သတ်မရနိုင်လောက် အောင် ဒေါသကြီးသွားလို့လားဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်မှသာ ပြောနိုင်မှာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ အဲဒီတုံ့ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုတွက်ထားတာကြောင့် အချိန်မီရုံကလေး ရှောင်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ စတိုင်ကတည်းက လျှို့အစစ်နားမှာ တမင်ထိုင်ခဲ့တာကြောင့် ကျွန်တော်ရှောင်ပေးလိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ သူဟာ အရိန်လွန်ပြီး လျှို့ထဲကိုပြုတ်ကျသွားတယ်။ ခူးလေးဟာ သစ်ငှတ်နဲ့တိုက်ပြီး ကျကျန်ခဲ့ပေမယ့် လူကတော့ လျှို့စောင်းအတိုင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျဆင်း သွားလေရဲ့။

ဒါပေမယ့် ကံကောင်းထောက်မစွာ ဟိုးအောက်အထိ ပြုကျမသွား ဖဲ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်နိုင်တာကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာရသွား တယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ သူဟာ လျှို့စောင်းကတွယ်တက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ခူးလေးကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး သူ့ကိုလှမ်းပြော လိုက်တယ်။

“ဟော့ဒီ မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တာနဲ့ မြားတံဟာ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ပြီး ခင်ဗျားရင်ဝကို စိုက်ဝင်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော် မလှစ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားသာ အင်အားတွေကိုချွေတာပြီး အဲဒီနေရာကမှာ ဆယ့်ငါး မိနစ်လောက် တောင့်ခံနိုင်ရင် အသက်ရှင်မှာပါ။ လျှို့ဝှောင်းက သိပ်အမတ်ကြီး မဟုတ်လို့ ခင်ဗျားတမင်လို့မချရင် ဆက် မကျနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်အခုပဲ အကူအညီတွေ သွားခေါ်လိုက်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

သူကကျွန်တော်စကားကို နားမည်သလိုမျိုး တအံ့တဩမော့ကြည့်တယ်။

“ဟေ့လူ ...မောင်ရင် ရူးနေပြီလား . . .ကျုပ်က သေတော့မှာဆို ...”

ကျွန်တော် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပြီးလုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားမသေပါဘူးလေ၊ အနည်းဆုံးဒီနေ့တော့ ခင်ဗျား မသေနိုင် ပါဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ်ထဲမှာလည်း ဘာအဆိပ်မှ မိမနေပါဘူး။ ကဲ ... ကျွန်တော် ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းပြန်လာခဲ့မယ်။”

တောထဲဝင်စက သစ်ခုတ်သမားတွေတွေ့ခဲ့တဲ့နေရာဆီ မှန်းပြီး ကျွန်တော် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ လျှို့ဝှောင်းက သိပ်ပြီးမမတ် လှတာမို့ သူ့သာအသက်ရှင်လိုစိတ်ရှိရင် တစ်နေကုန်တောင့်ခံနိုင်မှာ သေချာ ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဆန်ဆန် အလှည့် အပတ်နဲ့ ဝတ္ထုတွေရေးရတာ ပါသနာထုံတဲ့စာရေး ဆရာမှန်း မသိခဲ့တာဟာ သူ့အတွက် ကံဆိုးတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။

ကျွန်တော်ဟာ အသေးအမွှားအချက် အလက်တစ်ခုတလေသိရှိနဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် လက်တန်းဆင်နိုင်သူပါ။ အထူးသဖြင့် ထမင်း ဆိုင်လေးထဲမှာ ဝမ်းပိတ်ဆေးနဲ့ ပိုးသတ်ဆေးတွေ သူထုတ်သောက်တာရယ်၊ သူ့မိန်းမဟာ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာရယ် စတဲ့အချက်တွေသိရှိနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့စိတ်ကို တုန်လှုပ် သွားစေမယ့် ဇာတ်လမ်းမျိုး စိတ်ကူးယဉ်ပြောပြနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာပါလေ။

သူ့ကို တောင်စောင်းကဆွဲတင်ပြီးမှပဲ ကျွန်တော်ဟာ သူ့မိန်းမနဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးတဲ့အကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီပိုင် ငွေတွေအလွဲသုံးစားလုပ်မိတဲ့ကိစ္စကို တပြောနည်းလမ်းနဲ့ ဖြေရှင်းသင့်တဲ့အကြောင်း ပြောပြနားချရပါဦးမယ်။

ကျိန်စာ

'ကျွန်မလိုသေငယ်လောနဲ့ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲနေသူ

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်

အကောင်းဆုံးလက်စားချေနည်းကတော့

ရှင်မုက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး

ကျိန်စာတိုက်တဲ့နည်းပဲ'

၇၄

ကျိန်စာ

၁

ကျွန်တော်ဟာ တောင်ပေါ်မြို့လေးတစ်မြို့ရဲ့ မြို့စွန်ရပ်ကွက်က နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးရဲ့ ဝေ့မှာ ရောက်ရှိနေတယ်။ ဘာကြောင့် ဝေ့မှာရောက်ရှိနေသလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စဉ်းစားမရအောင်ဖြစ်နေမိ တယ်။

ရေနံချေးတွေ ဝ နေတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်မည်းကြီးဟာ စိတ်မကောင်းဖြစ် မှုယ် အကြောင်းအရာတွေကို မျိုချထားသလား ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ကျွန်တော့် အာရုံကို နောက်ကျထိုင်းထိုင်းလာစေတယ်။ ခြံတစ်ခုလုံး မြက်ရိုင်း ပင်တွေနဲ့တောထနေပြီး အိမ်တစ်ခြမ်းလောက်ကိုတော့ နွယ်ပင်တွေက တွား ဖျား၊ သတ္တဝါတွေလို ဝါးမျိုးထားလေရဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ ယိုယွင်းစပြုနေတဲ့ ဖိပ်ကြီးကိုဝေးကြည့်ရင်း ပုံပြင်တွေထဲက ကျိန်စာသင်နေတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်များ လားလို့တောင်ထင် မြင်လာမိတယ်။

တကယ်ဆို ဒီမြို့လေးကို ကျွန်တော်ရောက်ရှိလာခဲ့တာ နှစ်ဆယ့် ဇလနာရီပဲရှိသေးတယ်။ ဘာကြောင့်များ ဒီအိမ်မည်းကြီးဝေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်

မြို့က်မြို့က်ရောက်ရှိလာပါလိမ့်။ ကိုယ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့ လာပြီး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးတဲ့ အိမ်ထဲကအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရမယ့် ကိစ္စဟာ အတော်ကို ကြောင်စိစိနိုင်လှပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က အဲဒီ အမျိုးသမီးကို ဇနီးတစ်ယောက်အဖြစ် ဆက်ဆံရမှာပါတဲ့။ ဘာကြောင့်များ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုးဆန်လှတဲ့ ဒီအရှုပ်အထွေးထဲကို ကျွန်တော်ကျရောက်ခဲ့ရ တာလဲ။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ မူးယစ်ရီဝေမှုနဲ့ ငွေကြေးလိုအပ်မှုက ကျွန်တော့် ကို ဒီအရှုပ်အထွေးထဲ တွန်းပို့ခဲ့တာပဲဖြစ်မှာပါ။ ဆယ်သိန်းဆိုတဲ့ငွေဟာ ခရီး စရိတ်ပြတ်လပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် အတော်ကိုဆွဲဆောင် မှုရှိတဲ့ ပမာဏ ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီငွေဆယ်သိန်းရဲ့ ညှို့ဝှက်မှုနဲ့ အမှတ်မထင် ဆုံးစည်းခဲ့ရ တာဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ချက်ချင်းပဲ မနေ့ညနေက ဘီယာဆိုင် လေးထဲ ကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။

“မောင်ရင်ကြည့်ရတာ ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

တည်းခိုခန်းမှာ အထုပ်အပိုးချပြီး နောက်ထပ်နာရီအနည်းငယ် အကြာ ကျွန်တော်ဟာ ဒီမြို့တစ်ခုတည်းသော ဘီယာဆိုင်လေးထဲကို ရောက်ရှိ သွားတော့ အထက်ပါစကားနဲ့ နှုတ်ဆက်ခံလိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ် ဆက်သူဟာ အသားမည်းမည်း အရပ်ပုပုနဲ့ဖြစ်ပြီး သေးငယ်စူးရှတဲ့ မျက်လုံး တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်တယ်။ သူဟာ တစ်ချိန်က ရှေ့နေ ဖြစ်ခဲ့ပြီး စုတော့ ဒီမြို့လေးရဲ့ အထွေထွေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေသူလို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်သလဲ မေးလို့ “စာရေးဆရာပါလို့” ဖြေလိုက်တော့သူဟာ သူပေါင်ကို မြန်ခနဲအသံမြည် အောင်ရှိက်လိုက်လေရဲ့။

“စာရေးဆရာဆိုတာ ဘယ်ဇာတ်ကောင်နေရာမဆို အတွေးနဲ့ပူးကပ် ပြီး သရုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ လူမျိုးပဲ။ ကျုပ် သိပ်ကိုလေးစားအားကျတဲ့ အလုပ်ပေါ့ ဖျား။ ကဲ... မောင်ရင် ဘာသောက်မလဲ။ ကျုပ် ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ”

သူ့ရှေ့ကြည့်လိုက်တော့ အမြည်းတစ်ပွဲနဲ့ ပုလင်းပြားလေးတွေ တာ ဝို လောလောဆယ် အပြင်းသောက်ဖို့အစီအစဉ်မရှိတဲ့ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်း လိုက်သည်။

“နေပါစေဗျား ကျွန်တော်ဘီယာလေး တစ်ခွက်နှစ်ခွက်သောက်ဖို့ ဝင်လာတာပါ။”

ကျွန်တော်ရဲ့ဘာသာရေးအခြေအနေကလည်း ဘီယာတစ်ခွက် နှစ် ခွက်ထက်ပိုခွင့်မပြုတာမို့ ချိုလိုက်ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် လိုတာထက်ပိုပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် ဖော်ရွေလွန်းတဲ့ အကျိုးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်က ခုလိုပြောလာ တယ်။

“ဘီယာဆိုတာ မအေးလို့များတော့ ခန့်ရည်လောက်တောင် သောက်မကောင်းဘူး ကိုယ့်လူရဲ့။ မီးမမှန်ရင် စည်ဘီယာတွေလည်း မအေး လောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မပူပါနဲ့။ ဒီဆိုင်မှာ ကျုပ်စပါယ်ရှယ်စီမံခိုင်းထားတဲ့ သံဘူးဘီယာတွေရှိ တယ်။ ကျုပ် ဧည့်ခံပုံမယ်”

အဲဒီနောက်တော့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်သွားတယ်။ ရေခဲမှုန့်တွေသီးထနေတဲ့ ဘီယာဘူးတွေရောက်လာပြီး ခဏအကြာမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စကားဝိုင်း ဟာ ပိုမိုချောမွေ့နွေးထွေး သွားပါတယ်။

“ဘယ်နှယ် ကျုပ်ဘီယာအေးရဲ့မဟုတ်လား။ ရေခဲနဲ့ ရက်ပေါင်းများ ဇွာ စိမ်ခိုင်းထားတာဗျ။ ရေခဲနဲ့စိမ်တဲ့အတွက် တစ်ခုကောင်းတာက ဘီယာက ဘယ်တော့မှ ခဲမသွားဘူး။ ဘီယာများခဲသွားလို့ကတော့ လွှင့်သာပစ်လိုက် တော့ဗျို့။ ခဲသွားတဲ့ဘီယာဟာ အရည်ပြန်ပျက်လည်း ဘယ်တော့မှ သောက်မ ကောင်းတော့ဘူး”

“အမှန်ပေါ့ဗျား။ ခုနောင်ကြီးရဲ့ ဘီယာကတော့ အေးရုံပြီး အတော့်ကို သောက်ကောင်းရဲ့”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မောင်ရင်ကြည့်ရတာ ဒေသန္တရဝဟုသုတ အတွက် ခရီးရှည်ထွက်လာတာထင်ပါရဲ့။ ဘယ်မြို့တွေရောက်ပြီးပြီလဲ။”

သူ့ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်အပေါ်အထင်ကြီးနေပုံပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ဝဟုသုတအတွက် ခရီးထွက်ရလောက်အောင် မချမ်းသာကြောင်း အိမ်ကခိုင်း လို့ ရစရာရှိတာလေးတွေ သွားတောင်းတာ အဆင်မပြေဘဲ ပြန်လာရတာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ အကျိုးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း ခုလိုပြောလာတယ်။

“ခရီးသွားဟန်လွှဲ ငွေလေးကြေးလေးရမယ့်ကိစ္စမျိုးကြုံရင် မောင်ရင် စိတ်ဝင်စားမလား။ နှစ်ရက်လောက်နဲ့ ငွေဆယ်သိန်းလောက် ပက်ခနဲရမယ့်

အလုပ်မျိုးပေါ့

“ဗျာ ...ဆယ်သိန်း”

သူ ကမ်းလှမ်းလိုက်တဲ့ပမာဏဟာ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို လှုပ်ရှားတက်ကြွလာစေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟန်ကိုယ်ဖို့ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ဥပဒေ နဲ့ ပတ်သက်တာမျိုးဆိုရင်တော့ စိတ်မဝင်စားဘူး” လို့ပြန်ပြောလိုက် တယ်။

“မလွတ်မကင်းကိစ္စမျိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူး စာရေးဆရာရဲ့။ ကုသိုလ် လည်းရ ဝမ်းလည်းဝတဲ့အလုပ်မျိုးပါ။ အသက်ငင်ပြီး သေလုမြှောက်ပေးခြင်းတွေ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရုံသာကုသိုလ်ပါ။ အဲဒီ အတွက် မောင်ရင်ကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ငွေဆယ်သိန်းချီးမြှင့်မှာ မောင်ရင် စိတ်ဝင်စားရင် ကျုပ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောပြပါမယ်”

“အင်း ...နားထောင်ကြည့်တာပေါ့လေ”

“ဒီလို မောင်ရင်ရဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က မြို့မျက်နှာပုံး တစ်ဦးရဲ့ အမွေထိန်းအဖြစ် ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရဖူးတယ်။ သူ့မှာ ကြာမူန် ဆိုတဲ့ သမီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကြာမူန်အရွယ်ရောက်တော့ လူရှုပ်၊ လူပေ၊ လူပေါ်ကြော့ တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ငနဲက သိုက်တူးမယ့်အကြံ နဲ့ လက်ထပ်ယူခဲ့တာပါ။ ကြာမူန်အဖေဆုံးပြီး အမွေတွေကို ကျုပ်ထိန်းထားမှန်း သိတော့ မိသားစုပိုင်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး သူ့ကိုလွှဲပေးဖို့ တောင်းဆိုလာ တယ်။ ကြာမူန်က လွှဲပေးလိုက်ပါဆိုလို့ မလွှဲချင်လွှဲချင် လွှဲပေးလိုက်တော့ လုပ်ငန်းရတယ်ဆိုရင်ပဲ မိဘဘိုးဘွားပိုင် စပျစ်မြဲလုပ်ငန်းကြီးကို သူဌေး တစ်ယောက်ဆီ ထိုးရောင်းလိုက်တော့တာပဲ”

အဲဒီနောက် ဇာတ်လမ်းရဲ့အဆုံးသတ်ကို ကျွန်တော်ခန့်မှန်နိုင်ခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်း ငွေတွေတစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ရလိုက်တဲ့ ဘသိန်း လှဆိုတဲ့ငနဲဟာ သိပ်မကြာခင်မှာဘဲ ဒီမြို့ကပျောက်သွားခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်။ ဘသိန်းလှဟာ ငွေတွေအကုန်ယူသွားရုံတင်မကဘဲ ကြာမူန်တို့ရဲ့ နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးကိုပါ လက်ညှိုးထိုး ပေါင်နှံသွားခဲ့ပါသတဲ့။ ကြာမူန်နဲ့ သူ့အမေဟာ အိမ်ကိုပြန်ရွှေ့နိုင်အောင် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ သိပ်မကြာခင် ကြာမူန်အမေဆုံးပြီး ကြာမူန်လည်း အိပ်ရာထဲပုန်းပုန်းလဲခဲ့တယ်။ ဆရာဝန် တွေရဲ့ ခန့်မှန်းမှုအရ ရက်ပိုင်းသာနေရတော့မယ့် ကြာမူန်ဟာ တော်တော်နဲ့

အသက်မထွက်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုတယ်။ အကြောင်းကတော့ ဘသိန်းလှကြောင့် ဖြစ်ပါသတဲ့။

“ကြာမူန်ဟာ သူ့အပေါ်ရက်စက်သွားတဲ့ ဘသိန်းလှကို မမေ့နိုင် အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ချစ်လွန်းလို့ မမေ့နိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးစာရေးဆရာရေ။ မှန်းတီးမှု၊ နာကြည်းမှုကြောင့် မမေ့နိုင်တာမျိုးပါ။ ပြောရရင် သူ့အသက်ဖြောင့် ပြောင့်ထွက်နိုင်အောင် ဘသိန်းလှကို လိုက်ရှာရမလို့ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာမှ ရှာမရတာကြောင့် လူစားထိုးဖို့ စဉ်းစားလာရတာ ပဲ”

ခုတော့ ကျွန်တော်ပါဝင်ပတ်သက်ရမယ့် အစိတ်အပိုင်းဟာ ထင်း ထင်းကြီးပေါ်လာခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်ဇာတ်ကောင်နေရာမဆို အလွယ်တကူ ပျော် ဝင်ပူးကပ်နိုင်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့်အခုကိစ္စဟာ စကား တွေ့နဲ့ သရုပ်ဆောင်ရမှာမဟုတ်ဘဲ လူကိုယ်တိုင်ပါဝင်ကပြရမှာမို့ ဖြစ်ပါ့မလား လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေမိတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ စာရေးဆရာရဲ့ ဟန်ဆောင်ဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေသလား။ စိတ်မပူပါနဲ့ မောင်ရင်က ယောက်ျားသံနဲ့ ဘသိန်းလှပါလို့ ပြောလိုက်ရုံနဲ့ အားလုံးချောချောမွေ့မွေ့ ပြီးဆုံးသွားမှာပါ”

ဒါပေမယ့် အခြေအနေကအကျိုးဆောင်ကြီးပြောသလောက် လွယ် ကူပါ့မလား။

ဆိုပါစို့။ အမျိုးသမီးဟာ ဘသိန်းလှဆိုတာနဲ့ အော်ဟစ်ရန်တွေ့ တာမျိုး။ မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာတာမျိုး မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါ မလား။

ပိုဆိုးတာက အဲဒီလိုနာကြည်းမှုတွေ ရုန်းကြွလာတုန်း ရှုပ်ရှင်တွေ ထဲကလို မဖွယ်မရာ ။ သက်ထွက်သွားရင်ဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ သူတစ်ပါးသေမှု သေခင်းမှာ အားပေးကူညီသူအဖြစ် ကျရောက်သွားနိုင်ဖို့တယ်။

ဒါပေမယ့်အကျိုးဆောင်ကြီးကတော့ အသေဖြောင့်အောင်ကူညီ တာဟာ ကုသိုလ်ရမယ့်ကိစ္စလို့ ထွင်ထွင်ဆိုပါတယ်။

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့မောင်ရင်။ ငွေဆယ်သိန်းဆိုတာ နည်းတဲ့ပမာဏ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ရင်ဟန်ဆောင်ပေးရမှာက နာရီပိုင်းလောက်တင်ပါ။ ကိစ္စ

ပြီးရင် ငွေဆယ်သိန်းကို အကျိုးအိတ်ကပ်ထဲထည့်ပြီး လေ့ရွက်ထွက်သွားလို့ရတယ်။ ဘာနောင်ကြီးမှ မရှိဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ငွေဆယ်သိန်းရဲ့ညှို့ငင်မှုကို တောင့်မခံနိုင်တော့တာမို့ အကျိုးဆောင်ရဲ့ပြဇာတ်မှာ ပါဝင်ဖို့ သဘောတူလိုက်တော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်အိုကြီးရှေ့ကို ကျွန်တော်ရောက်ရှိလာရတာပါ။ နွယ်ပင်တွေ ဝါးမျိုးထားတဲ့ အိမ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ အကျိုးဆောင်ဟာ ကျွန်တော့်အနားကိုရောက်ရှိလာတယ်။

“မောင်ရင်တောင်ရောက်နေပြီပဲ။ အချိန်မှန်သားပဲဗျ။ ကံ ...လာဗျို့။ ခပ်မြန်မြန်အိမ်ထဲဝင်လိုက်ကြရအောင်။ စောစောကိစ္စပြီးသွားတော့လည်း ကျုပ်တို့ ဘီယာဆိုင်ထိုင်ဖို့ အချိန်ရတာပေါ့လေ”

သွေးအေးလှတဲ့သူစကားက ကျွန်တော့်ကို မလုံမလဲဖြစ်သွားစေပေမယ့် သူကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ အိမ်ကြီးထဲကို ဦးဆောင်ဝင်သွားလေရဲ့။ ချန်နေခွဲလို့ မဖြစ်တာမို့ ကျွန်တော် သူ့နောက်ကိုလိုက်လာခဲ့ရတယ်။ ဆွေးမြည့်နေတဲ့ သစ်သားကြမ်းခင်းနဲ့ လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်ပြီး အပေါ်ထပ်ရောက်လာချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေတဲ့ လူမမာ အမျိုးသမီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။ အရိုးပေါ်အရေတင်ရုံ ပိန်လို့နေတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ကျွန်တော်တို့ခြေသံတွေကြောင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်တယ်။

“ကြာမုန့် မင်းသိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့သူကို ဦးလေးခေါ်လာခဲ့ပြီလေ။ ဘာသိန်းလှ ပါလာပြီ”

အကျိုးဆောင်ကြီးဟာ ခုတင်နားရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အချိန်မဆိုင်းဘဲ သူ့ရဲ့ပြဇာတ်ကို စတင်လိုက်တယ်။ အားနည်းနွမ်းဖျော့နေတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ဘာသိန်းလှဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ ဆတ်ခနဲခေါင်းထောင်လာလေရဲ့။ စောစောတုန်းက ရီဝေနေတဲ့မျက်လုံးအစုံဟာ တဖျက်ဖျက်တောက်ပလာ

တယ်။ ကျွန်တော် အံ့ဩနေတုန်းမှာပဲ အမျိုးသမီးဆီက အသံထွက်လာလေရဲ့။

“ဘာသိန်းလှလား။ အင်း . . . နောက်ဆုံးတော့ ရှင်ရောက်လာပြီပေါ့လေ”

လူမမာအမျိုးသမီးရဲ့အသံဟာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ တက်ကြွလာတယ်။ သေလုမြောပါးနဲ့ အသက်ငင်နေသူ အမျိုးသမီးဟာ ချက်ချင်းပဲ အားအင်ပြည့်ဝသလိုဖြစ်လာတာမို့ ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရပါတယ်။ အကျိုးဆောင်က တစ်ခုခုပြောဖို့ အမူအရာလုပ်ပြုလို့ “အင်းကိုယ်ရောက်လာပြီ” လို့ သံယောင်လိုက် လိုက်တယ်။ (အမျိုးသမီးဟာ ကျွန်တော် ဘာသိန်းလှမဟုတ်မှန်းနည်းနည်းမှ သံသယဖြစ်ပုံမရဘူး) သူမကို ကြည့်ရတာ ဆန္ဒတစ်ခုပြည့်ဝတော့မှာမို့ လန်းဆန်းလာတာလို့ ယူဆရပါတယ်။

“ရှင် နယ်စပ်မြို့လေးမှာ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တာ ကျွန်မကြားပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ အဲဒီမိန်းမဆုံးသွားတယ်လေ။ ကျွန်မအဖေလို အစာအဆိပ်သင့်ပြီးသေတာမဟုတ်လား။ ရှင်ကျွမ်းကျင်တဲ့ အဆိပ်နဲ့ သတ်လိုက်တာပေါ့”

အမျိုးသမီးရဲ့စကားက ကျွန်တော့်ကိုဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားစေတယ်။ ကိုယ်ပူးကပ်သရုပ်ဆောင်တဲ့ ဇာတ်ကောင်ကို လူသတ်သမားအဖြစ် စွပ်စွဲလိုက်တာမို့လို့ပါ။ လူမမာအမျိုးသမီးဟာ မျက်လုံးအစုံကိုဖုန်းစင်းစိုက်ကြည့်ရင်း ...။

“ကျွန်မနဲ့လက်မထပ်ခင် ရှင့်မွေးစားအဖေကိုလည်း အဲဒီနည်းနဲ့ သတ်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား ဘာသိန်းလှ”

ဘုရားကယ်တော်မူပါ။ သဂ္ဂဟန်လုပ် သရုပ်တူဟန်ဆောင်တယ်ဆိုရင်တောင် အပြစ်သားနေရာမှာတော့ လိပ်ပြာသန်သန်နဲ့ ဟန်မဆောင်နိုင်တာ ဖာမန်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အကျိုးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အားကိုးတကြီးလှမ်းကြည့်လိုက်ပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ အိမ်နံရံဆီကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စိုက်ငေးနေလေရဲ့။

“ကျွန်မရှင့်ကိုတွေ့ချင်နေခဲ့တာ ကြာပြီ ဘာသိန်းလှ။ ရှင့်ကိုတွေ့အောင် ရှာပေးနိုင်ရင် ဆုငွေပေးမယ်ဆိုပြီး မြို့နယ် လူတွေကို အကူအညီတောင်း

ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်ဒီလောက်တောင်တွေ့ချင်နေရတယ် ရှင်ထင်သလဲ၊ တခြားမဟုတ်ဘူး ဘာသိန်းလှ။ ရှင့်ကို လက်စားချေချင်လို့ပဲ”

အမျိုးသမီးရဲ့အသံက မာကျောလာသလို မျက်လုံးတွေကလည်း ပိုမိုအေးစက်တောက်ပြောင်လာတယ်။

“ကျွန်မလိုသေသေထေထေ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲနေသူ မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးလက်စားချေ နည်းကတော့ ရှင့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ကျိန်စာတိုက်တဲ့နည်းပဲ ဘာသိန်းလှ”

“ဘာ ... ကျိန်စာဟုတ်လား”

“အစစ်ပေါ့။ ကျွန်မရင်ထဲက မီးလိုပူပြင်းတဲ့ အမုန်းတရားတွေနဲ့ ရှင့်မျက်နှာကို တစ်စုံစီမိကြည့်ပြီး သစ္စာဆိုမယ်။ ကျွန်မရဲ့အမုန်းက ရှင့်ဘဝကို မီးလို လောင်မြိုက်စေရမယ်။ ကျွန်မ ခံစားသလို ရှင်ခံစားရမယ်။ ကျွန်မသေသလို ရှင်လည်း အဆိုး နဲ့သေရမယ်။ ကျွန်မနဲ့တွေ့တာဟာ ရှင်အတွက် သေမင်းနဲ့တွေ့သလို ဖြစ်စေရမယ်”

ကျွန်တော်ဟာ အမျိုးသမီးရဲ့စကားကြောင့် ရင်တွေတလုပ်လုပ်ဖြစ်ပြီး ဇောရွေးတွေပြန်လာတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အငြိုးအတေးနဲ့ အမုန်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်မြင်စူးစူးတာပါ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်ခဲ့တာမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်အာတ်ကောင်ကို ရည်ရွယ်နေတာမို့ သူမရဲ့အမုန်းဟာ ကျွန်တော်ဆီကို တစ်ရှိန်ရှိန် ရွေ့လျားလာသလို ခံစားလာရတယ်။

“ခုချိန်ကစပြီး ရှင်ဟာ ကျိန်စာမိသွားပြီ ဘာသိန်းလှ။ ကျွန်မရဲ့အမုန်းကို ရှင် တဖြည့်ဖြည့်ခံစားရတော့မယ်”

အမျိုးသမီးဟာ ရုတ်တရက်အားအင်ကုန်သွားသလိုမျိုး နုံးခွေသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်နေကြတယ်။ ကြည့်ရတာ ဘာသိန်းလှလို့ ထင်မြင်နေတဲ့ ကျွန်တော်အပေါ် ကျိန်စာတိုက်နေပုံပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ရှေးရိုးစွဲဆန်သူမဟုတ်ပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စူးရှတဲ့အမုန်းနဲ့ ဆိုးဝါးလှတဲ့ ကျိန်စာကိုတော့ ကြောက်ရွံ့လာတယ်။ ဒါကြောင့် အကျိုးဆောင်ကြီးကို တစ်ခုခုပြော ဖို့ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ သူက ထရပ်လိုက်တယ်။

“ကဲ ... တူမကြီးလည်း ကျေနပ်ရောပေါ့၊ ဦးတို့ပြန်လိုက်ဦးမယ်” ခုတင်ပေါ်က အမျိုးသမီးလှမ်းတာမလားထင်လိုက်ပေမယ့် သူမက မတားဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြတယ်။ ဒါကြောင့်ဆယ်သိန်းတန် ဟန်ဆောင်မှုကို အဆုံးသတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ထပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အံ့ဩစရာ အဖြစ်အပျက်နဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာမို့ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေမိတယ်။ အတော်ကြီးကြာမှ အကျိုးဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်က စကားစပါတယ်။

“အင်း . . . ဒီတစ်ခါလည်းမဟန်ပြန်ဘူး စာရေးဆရာရေ”

သူ့စကားက သာမန်ညည်းညူလိုက်တဲ့စကားလိုထင်ရပေမယ့် အဲဒီစကားရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေပါဝင်နေတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိလာတယ်။

“နေပါဦး။ ဒီတစ်ခါဆိုတော့ အရင်ကကော ခုလို ဘာသိန်းလှနဲ့တွေ့ပေး တာမျိုးရှိခဲ့ဖူးလို့လား”

“အင်း . . . နည်းနည်းတော့ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ မောင်ရင့်လို ဝရီးသွား ဧည့်သည်တွေကို ဘာသိန်းလှအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခိုင်းခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့လည်း အဆင်မပြေခဲ့ကြဘူးလေ”

အဆင်မပြေဘူးဆိုတဲ့ စကားဟာဘယ်ကိစ္စကို ဆိုလိုတာပါလိမ့်။ လူနာက ဘာသိန်းလှအဖြစ် ယုံကြည်သွားတာကိုပြောတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အမုန်းတွေကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဖွင့်ထုတ်လိုက်ရတာမို့ စိတ်ချလက်ချ ဘဝကျားသွားရမှာကို ဆိုလိုချင်တာများလား။ ကျွန်တော် ဒေဝဒေဝဖြစ်နေတုန်းပဲ သူက ဖဋ္ဌစက္ကူတစ်ထပ် ကျွန်တော်ရှေ့ ကမ်းပေးလာတယ်။

“ရှေ့ . . . မောင်ရင့်အတွက် အကျိုးဆောင်ခ၊ လူနာဘဝကျား မသွားပေမယ့် မောင်ရင်ဟန်ဆောင်တာ အတော်ပီပြင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်ဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်းဟန်ဆောင်မှုကြောင့် ရရှိလာတဲ့

ငွေ ဆယ်သိန်းကို လှမ်းယူဖို့ တုံ့ဆိုင်းနေမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ခရီးဆက်ဖို့ လမ်း စရိတ်ကလည်း ပြတ်လပ်နေတာမို့ ငွေစက္ကူထပ်ဆီ ကျွန်တော် လက်လှမ်း လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက ခုလို လှမ်းပြောလာတယ်။

“နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ ခုလိုအချိန်ရောက်တိုင်း ကြာမုန်ဟာ သူ့ယောက်ျား ဘာသိန်းလှကို ပြင်းပြင်းပြပြသတ်ရပြီး ကျိန်ဆဲချင်စိတ်တွေ ကျိန်စာတိုက်ချင် စိတ်တွေ ပေါ်လာလေ့ရှိတယ်။ အဲလိုပေါ်လာတိုင်း ကျုပ်က ဟန်ဆောင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရှာပေးရလေ့ရှိတယ် စာရေးဆရာရဲ့”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ လှမ်းနေဆဲလက်တွေ့ ရပ်ဆိုင်းသွား ပြီး သူ့မျက်နှာကို ဖျက်ခနဲ ကြည့်လိုက်တယ်။

“မောင်ရင်နဲ့ပါဆိုရင် ကျုပ်ရှာပေးခဲ့ရတာ ခုနှစ်ယောက်ရှိသွားပြီ လေ”

“ဒါနဲ့ရျာ စကားမစပ် အဲဒီဟန်ဆောင်တဲ့လူတွေ ဘာဖြစ်သွားကြ သလဲ”

အကျိုးဆောင်ကြီးဟာ ရုတ်တရက်တွေ့သွားပြီးမှ သက်ပြင်းချရင်း ခုလိုပြောလာတယ်။

“အင်း သူတို့ဒီမြို့ကပြန်မထွက်နိုင်ခင်မှာပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း သေဆုံးသွားကြလေရဲ့။ အံ့ဩစရာ သေဆုံးမှုမျိုးနဲ့ပေါ့”

“ရာ”

သူ့စကားကြောင့် ကြက်သေသေသွားပြီး ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲဖြစ်သွားတယ်။

ထူးဆန်းမှုရှုတဲ့ ကျိန်စာတစ်ခုကို ငွေတစ်ထပ်နဲ့ ဖလှယ်ရတာ ထိုက်တန်ရဲ့လား ဆိုတာကို ကျွန်တော် ဖေဝဖေဝါ ဖြစ်မိတယ်။ အကျိုးဆောင် ကြီးကတော့ ထူးဆန်းတဲ့အပြုံးမျိုးနဲ့ ပြုံးပြရင်း ကျွန်တော့်ဆီကို ငွေစက္ကူတွေ လှမ်းပေးနေတုန်းပဲ။

**ဘုရားသခင်
ခါဝင်ခွင့်မရလိုက်တဲ့
ဇာတ်လမ်း**

'ငွေကြေးလိုအပ်ချက်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့
ယုံကြည်ချက်ကို ပြောင်းလဲစေနိုင်ကြောင်း
လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အတန်ကြာကတည်းက
ကျွန်တော် သဘောပေါက်ထားတာမို့
နောက်ဆုံးတော့ အပြောင်းအလဲကို
ကျွန်တော်လက်ခံလိုက်ရတယ် '

မိုးရေစက်တွေ ဖျိုးဖျိုးဖျောက်ဖျောက်ကျဆင်းနေတဲ့ ဟော့ဒီ
ညနေခင်းကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသွေးအသားတွေထဲထိအောင် မရိုးမရွ
ဖြစ်စေလှတဲ့ ညနေခင်းပါပဲ။

စားအော်သံတွေက ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့မြည်လို့၊ အိမ်ခေါင်ပေါ် မိုးရေကျ
သံတွေက ကျကျအုပ်အုပ် တီးခတ်လို့၊

လေတစ်ချက်အဝှေ့ ကုတ္တီလ်ပင်ကြီး မိုးစက်တွေ ခါချလိုက်ပုံက
တဖြန်းဖြန်းနဲ့ လှပလို့...။ အရာရာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ
ဆွဲဆောင်စည်းရုံး နေကြလေရဲ့။

မိုးနေ့ရဲ့ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုလုံး ကျွန်တော်ဟာ စာရေးစားပွဲထိုင်ပြီး
စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက စကား
လုံးတစ်လုံးမှ ထွက်ကျမလာခဲ့ဘူး။ အခု ညနေဆည်းဆာရဲ့ ညှို့ဝင်မှုနောက်

ကို လိုက်လံမြော့ပါစို့ စဉ်းစားလိုက်တော့လည်း ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲမှာ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှရှိ မနေပြန်ဘူး။

စိမ်းစိမ်းစိုစို ငွေစက္ကူတွေနဲ့ ကျွန်တော် သဟဇာတ မဖြစ်ခဲ့တာ အတော်ကြာပါပြီ။ ငွေကြေးနဲ့ လမ်းခွဲပြတ်စီခွဲရတဲ့ နေ့တွေများလာလေ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ပိုမိုပိန်လိုလာလေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အိပ်မက်တွေကတော့ ပိုမိုရှင်သန်လန်းဆန်းခဲ့ပါရဲ့။ ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဟာ မှင်မထစ်တဲ့ဘောလံပင်တစ်ချောင်း၊ စာရေးစက္ကူ အနည်းငယ်ရှိရုံနဲ့ ပစ္စက္ကတ်အခြေအနေကနေ အချိန်အတော်ကြာကြာ လွတ်မြောက်နေနိုင်သူ ပါ။

ဒါဟာ... သာမန်လူတွေ လိုက်မမီနိုင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ အနုပညာ သမားတွေရဲ့ အားသာချက်ဖြစ်သလို၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ အစာ အိမ်အတွက် အခြားသော (အဓိပ္ပာယ်မဲ့) ထွက်ပေါက်တွေကို ဝင်မတိုးမိဖို့ ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ အချက်လည်းဖြစ်တယ်။ အနုပညာသမား တစ်ယောက်ဟာ ဈာန်ဝင်စားနေချိန်မှာ လောကီကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားတဲ့ သူတော်စင်တစ် ယောက်လို ကျင့်ကြံနေထိုင်နိုင်သူပါ။ ငွေကြေးရမ္မက် အာဏာအပြင် အခြား သော လူကြိုက်များတဲ့ ဘယ်လိုအရာမျိုးနဲ့မှ ဆွဲဆောင်စည်းရုံးလို့ မရနိုင်တာ သေချာပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မြွင်းချက်အနေနဲ့ ဈာန်ဝင်စားမှုကင်းမဲ့နေတဲ့ ခုလိုအချိန် မျိုး၊ စာတစ်လုံးမှ ရေးမရဘဲ အူလည်လည်ဖြစ်နေတဲ့ မိုးနှောင်းရာသီ ညနေ ခင်းမျိုးမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ရိုးရိုးသားသား တမ်းတမိ ပါရဲ့။ ကိုယ်လက်သန်စင်ရေးစက္ကူတွေလောက်တောင် နှည့်မှုမရှိလေတဲ့ မာကျောကျောစက္ကူတစ်ရွက်ရဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ အသုံးဆင်ပုံကိုလည်းပိုမို သဘော ပေါက်လာရပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ နွေရာသီတုန်းက သုံးဖြုန်းပစ်ခဲ့တဲ့ ပမာဏရဲ့ အစွန်းထွက် လောက်သာ ခုချိန်မှာရှိရင်ဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ညနေခင်းဟာ ဘီယာနဲ့ အသား ကင်နဲ့တွေ သင်းယုံ သွားနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အနံ့အရသာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ညစာ အပြင် ဝေပုစက်ဖို့ ဟိုတယ်ခန်းတစ်ခန်းကိုပါ မျှော်မှန်းနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေ မယ့် လတ်တလော အခြေအနေမှာတော့ လက်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်တိုသာ

ဒီနေ့အတွက် နောက်ဆုံးအဟာရ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်ရဲ့။

မိုးစက်တွေ တဖျောက်ဖျောက် ကျဆင်းနေတဲ့ ညနေဆည်းဆာကို ကြည့်ရင်း အသွေးအသားထဲက သရိုးသရီ ဖြစ်လာပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ဘီယာတစ်ခွက်ကို မမျှော်မှန်းနိုင်သလို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် စီးကာရက်တစ်ဖွာ လောက်တောင် စိတ်ကူးမယဉ်နိုင်တဲ့ ကိုယ့်အနေအထားကို ခံပြင်းနာကျင်လာ ပိတယ်။ ကြေကွဲစိတ်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရန်မရှာနိုင်ခင် (အခန်းထဲ အသက်ကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ စူးဆောက်တန်ဆာပလာတွေ အများကြီးရှိ လေရဲ့) ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ပြင်ဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခုလိုမျိုး ဆုံးဖြတ်ချက် လျှင်မြန်ပြတ်သားဖို့လို တယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က တအောင့်အကြာမှာပဲ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီးအကျိုးပြုတော့တာပဲ။ အဲ့ဒါကတော့ ငွေကြေးဆူပြီးနေပုံရတဲ့ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းပါ။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ တယ်ဆိုရင်ပဲ ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ တင်ဆောင်ကာ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ လိုက်လံပြုစုပါတော့တယ်။

“အစားတွေချည်း စားမနေနဲ့။ ဘီယာတွေလည်း သောက်ဦး။ ပူကုန် ဦးမယ်”

“အေးပါ”
ဘဝဟာ ခုလို ညနေခင်းမျိုးတွေချည်းဆို ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲလို့ ကျွန်တော် မချင့်မရဲ တွေးလိုက်မိပါသေးတယ်။

ကျောင်းပြီးကတည်းက မတွေ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်အကိုင်အကြောင်း မေးတယ်။ စာတွေအနည်းအကျဉ်းရေးတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ငွေစက္ကူတွေနဲ့ လော့ဂျစ်ဖြစ်တယ်... လို့ ကျွန်တော်ပြော တော့ သူငယ်ချင်းအာကျယ်က ရယ်တယ်။

“ငါ့မှာ မင်းနဲ့လိုက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ အင်း... မဟုတ်သေး

ဘူး၊ မင်းမှလုပ်နိုင်မယ့် အလုပ်မျိုး၊ ဒီအလုပ်သာ အောင်မြင်သွားလို့ကတော့ သိန်းဂဏန်းလောက် ပက်စနစ်ရနိုင်တယ် ကိုယ့်လူရဲ့”

သိန်းဂဏန်းဆိုတဲ့ စကားကိုအာကျယ်က ပေါ့ပေါ့လေး ပြောခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ လေးလေးနက်နက် စေးစေ့ပိုင်ပိုင်ကို ကြား လိုက်ရတာပါ။ အဲဒီငွေပမာဏက ပါးလက်စအသားဖတ် ပြုတ်ကျသွား လောက်အောင် ကျွန်တော့်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်စေခဲ့တယ်။

“သိန်းဂဏန်း... ဟုတ်လား အာကျယ် ဘာအလုပ်လဲ”

“မင်းလို စာရေးဆရာတစ်ယောက်အတွက် ဘာမှအပန်းမကြီးတဲ့ အလုပ်မျိုးပါ။ စာရေးဆရာဆိုတာက ဇာတ်လမ်းတွေ ဆင်တတ်တယ်။ ရှေ့ စကားနဲ့ နောက်စကားညီအောင် ချိတ်ဆက်တတ်တယ်။ ရှုတ်တရက်ထွက် ပေါ်လာတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ကျိုးကြောင်းဆီလျော်အောင် ဖြေတတ်တယ်။ ငါ ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ခုအလုပ်ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့အပိုင်းက အဲဒါပဲ။ မင်းအတွက် ... ဘာမှ မခက်ခဲတဲ့ကိစ္စပါ။ သေအံ့ဆဲဆဲ လူမမာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို မင်းတွေ့ပြီး အားပေးစကားပြောပေးရမယ်။ အဲဒါပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... အာကျယ်။ ဒါအလုပ်မှ မဟုတ်တာပဲ”

“ချီးပဲ။ အလုပ်ပေါ့ကွ။ အဲဒီအလုပ်ကနေ မင်းကို သိန်းဂဏန်း လေး ငါးရာလောက်ပေးမှာ ဟကောင်ရ။ ဒီလိုကွာ ငါ့မိန်းမရဲ့ အစ်မကြီးက သေလု မြှော့ပါးဖြစ်နေတယ်။ ဆရာဝန်တွေကလည်း လက်လျှော့လိုက်ကြပြီ။ အလွန် ဆုံးတစ်လပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် ... သုံးပတ်ကျော်နေပြီ အသက်မထွက်နိုင်သေး ဘူး။ သူသေဖို့ စိတ်မမြောင့်ဖြစ်နေရတာကတော့ သူ့ယောက်ျားကြောင့်ပဲ။ ဒီနေရာမှာ မင်းရဲ့ အခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်ပတ်သက်လာတာပဲ စာရေးဆရာရဲ့”

အလုပ်ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် မသေချာသေးပေမယ့် အာကျယ်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ အတော်နားထောင်လို့ကောင်းပါတယ်။ အာကျယ်ပိုင်းမ စုန်မှာ ဂျူလီယာဆိုတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မိဘတွေအားလုံး ဆုံးကုန် ပြီမို့ အမွေတွေကို ဂျူလီယာကပဲ စီမံခန့်ခွဲရတာလို့ ဆိုပါတယ်။ ဂျူလီယာဟာ သင်္ဘောအရာရှိ တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်လောက် အကြာမှာ အမျိုးသားက သင်္ဘောတက်သွားတယ်။ တစ်နှစ်လောက်နေတော့ မှန်တိုင်းမိ ပြီး သူမအမျိုးသား သေဆုံးသွားတဲ့အကြောင်း သင်္ဘောကုမ္ပဏီက အကြောင်း

ကြားလာတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ ဂျူလီယာဟာ တရောင်ရောင်ဖြစ်လာပြီး နောက်ဆုံး သေလုမြှော့ပါး အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါသတဲ့။

ဒါပေမယ့် ... ပြဿနာက သူမယောက်ျား မသေဘဲ ပြန်ရောက် လာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတာပါ။ အဲဒီယုံကြည်မှုကြောင့် အမွေတွေအ တွက် သေတမ်းစာရေးတော့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမစုန်ကို အကုန်ပေးဘဲ တစ်ဝက်ကို ယောက်ျားနာမည်နဲ့ ရေးထားပါသတဲ့။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်ကွ။ မရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အမွေပေး တယ်ဆိုတာ ငွေတွေကိုရေထဲလွှင့်ပစ်တာနဲ့ ဘာထူးသေးလဲ။ ငါ့မိန်းမက မတော်လောဘတက်ပြီး လိုချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ခံစားစရာရှိ သူပဲခံစားထိုက် တဲ့အမွေတွေ အလဟဿဖြစ်သွားမှာကို မိုးရိမ်တာပါ”

“ဒါဖြင့် ... ငါက အဲဒီအမျိုးသမီးကိုတွေ့ပြီး ဖျောင်းဖျပေးရမယ် ဆိုပါတော့”

“အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ... ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ မင်းရဲ့စကားကို သူက နားထောင်မလား”

“ဒါဖြင့် ...”

“မင်းက သေသွားတဲ့ သူ့ယောက်ျားအနေနဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး တွေ့ ပေးရမှာ”

“ဟေ ...”

မိုးစက်ဂီတဟာ အိပ်မပျော်သူ တစ်ယောက်ကိုတောင် မိန်းမောပြီး အိပ်မောကျသွားစေတယ်လို့ ဆိုကြပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ မိုးသံဖျောက် ဖျောက်ကို နားထောင်ရင်း မအိပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့် နားထဲ မှာ မိုးသံတွေအစား အသစ်စက်စက် ငွေစက္ကူတွေရဲ့ရေတွက်သံကိုပဲ ကြား ယောင်နေမိတဲ့အပြင် သူငယ်ချင်း အာကျယ်ရဲ့ မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်နေ မိပါတယ်။

“စဉ်းစားပါဦး စာရေးဆရာရဲ့။ ဒါဟာ လိမ်လည်တာ ဆိုရင်တောင် သေလုဆဲဆဲ လူမမာတစ်ယောက် စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ အသေမြောင့်သွားအောင် ကူညီပေးရာ မရောက်ဘူးလား။ သူ့ယောက်ျားကြောင့် အသေမြောင့်ဖြစ် နေရာကနေ သူ့ယောက်ျားအိမ်ပြန်ရောက်လာပြီဆိုရင် သူစိတ်ချလက်ချနဲ့

ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်သွားနိုင်တာပေါ့။ မင်း... စိတ်မသန်ရင် အမွေကိစ္စ ဘာမှမပြောနဲ့။ မင်းကိုမေးမှသာ... ကိုယ်အတွက် အမွေတွေမလိုဘူး စုနေနဲ့ ကိုသာ ပေးလိုက်ပါလို့ပြောပေး။ ဒါလည်းအမှန်ပဲလေ။ သေပြီးသား လူ တစ်ယောက်အတွက် အမွေမှမလိုတော့တာ။ ဒါကိုလည်း သူမေးမှပြောကွာ။ မမေးရင်ဘာမှမပြောနဲ့ ဖြစ်တယ်။ ဟော့ဒါတွေကသူနဲ့ သူ့ယောက်ျား အပြန် အလှန်ရေးထားကြတဲ့စာတွေ။ အဲဒါတွေကို ဖတ်ကြည့်ရင် သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးနဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေကို သဘောပေါက်လာ လိမ့်မယ်”

“မင်းဇာတ်လမ်းမှာ ယုတ္တိမတန်တဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခု ရှိနေတယ် အာကျယ်ရဲ့။ ငါနဲ့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ရှစ်ချင်းဆင်လို့လား ကဲ... ပြောပါဦး”

“နည်းနည်းလေးတောင် မဆင်ဘူး။ ဟိုက တွမ်ခရုနဲ့ နင်လားငါ လား။ ဒါပေမယ့်... ဘာမှမပူနဲ့ အစ်မကြီးက အိမ်ကိုလူစိမ်းတစ်ယောက် အလည်လာရင်တောင် အဲဒါ သူ့ယောက်ျားပဲလို့ စွတ်ရွတ်ထင်နေတတ်တာ။ ရှစ်ချင်းမတူပါဘူး ပြောလည်း ရှစ်ဆိုတာ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲတဲ့။ မင်းကို တွေ့ရင်လည်း ဘာမှမပြောဘဲနဲ့တောင် သူ့ယောက်ျားလို့ ထင်မှာပဲ။ မင်းက အလိုက်အထိုက်နဲ့ မျှောလိုက်သွားရုံပဲ”

ကျွန်တော် ဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်းအာကျယ်ကတော့ အားတက်သရော နဲ့တိုက်တွန်းနေခဲ့တာပါ။ ခုနစ်ရက်တစ်ပတ်လောက်သာ ပေါင်းခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ္တဇအပေါ် အခွင့်အရေးမယူသင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ပြောပေမယ့် အာကျယ်ကတော့အခွင့် အရေးယူတာ မဟုတ်ဘူး ကူညီတာပါလို့ ဇွတ်ရှင်းပြတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါ ငြင်းဆန်ပေမယ့် အာကျယ်ကတော့ နေ့စဉ်လိုလို ရောက်ရှိလာတတ်ပြီး သူ့လာ တိုင်း ညနေစောင်းနေညီချိန် ဖြစ်နေတာက ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာပူစွာ အား နာစေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... အာကျယ် ကျေးဇူးပြုတဲ့ ညနေစာနဲ့ ဘီယာကို တော့ ကျွန်တော်မငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့ဘူး။

ငွေကြေးလိုအပ်ချက်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်ကို ပြောင်းလဲစေနိုင်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အတန်ကြာကတည်းက ကျွန်တော် သဘောပေါက်ထားတာမို့ နောက်ဆုံးတော့ အပြောင်းအလဲကို ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အတွက်နေ့စဉ်လိုအပ်ချက်ဖြစ်တဲ့ ထမင်းနှစ် နှစ်နဲ့ ဘီယာတစ်ဂျားအပြင် အသေးသုံးစရိတ် ငွေကြေးတို့ကလည်း ကျွန်တော် အနုပညာအပေါ် ရူးသွပ်စွာ ဆက်လက်ရင်ခုန်နိုင်ဖို့အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်စေတာ မဟုတ်လား။

ဒီလိုနဲ့ မြို့ကျယ်ကျယ်ကြီးထဲက ကိုလိုနီခေတ် တိုက်ကြီးတစ်လုံးထဲ ကို ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားရတဲ့ ဇာတ်လမ်းက စတင်လာခဲ့တာပါ။ အဘိုးဖြစ် သူ အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးရဲ့ အငွေအသက်တွေလွှမ်းမိုးနေဆဲဖြစ်တဲ့ တိုက်အိမ် ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်အိမ်ခန်းထဲက ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သား ကောင်ဖြစ်လာမယ့် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ဖြူဖျော့ဖျော့အမျိုးသမီးဟာ နှစ်နှစ် မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေလေရဲ့။

အာကျယ်တို့ လင်မယားနဲ့အတူ ကျွန်တော်ဟာ ခုတင်ဘေးမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်ရင်း၊ ရင်ထဲမှာတော့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရင်ခုန်ထိတ်လန့်နေမိတယ်။ တစ်လအတွင်း သေဆုံးတော့မယ့် ဘိုဆန်ဆန် လှပတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ လက်ဖျံမှာ အကြောဆေးပိုက် တပ်ဆင်ထားချပြီး ခုတင်ဘေးမှာတော့ အသက်ရှူစက်တွေနဲ့ တခြား ကျွန်တော်နားမလည်တဲ့ စက်ကိရိယာတွေ ရှုပ်ထွေးစုပုံနေကြတယ်။

အသေသပ်ဆုံးစကားလုံးတွေနဲ့ အပီရီဆုံး ဟန်ဆောင်နိုင်ဖို့ ကိုယ့် ကိုယ်ကို အားပေးနေတုန်းမှာပဲ အမျိုးသမီးဟာ ငြင်ငြင်သာသာ နိုးထလာ တယ်။ အညိုရောင် မျက်လုံးတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်းပွင့်လာပြီး ပထမဆုံး သူမရဲ့ ညီမ၊ အဲဒီနောက် သူငယ်ချင်း အာကျယ်နဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော့်ဆီ ကို ကျရောက်ရင် တန့်လာလေရဲ့။

“ဂျော့”

တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီအသံက ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်ခုန်မှုကို တခုနဲ့တခု ဆူညံကျယ်လောင်လာစေတယ်။ ဂျော့ . . . ဆိုတာ တမလွန်က သူမရဲ့ခင်ပွန်းနာမည် မဟုတ်လား။ ငေးကြောင်နေမိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အာကျယ်က လက်ကုတ်သတိပေးလာလို့ ကျွန်တော်က ကမန်းက တန်း ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြလိုက်ရ တယ်။

“ဂျော့ . . . မောင်ပြန်လာပြီးလားဟင်။ မောင်ပျောက်သွားတာ အကြာကြီးပဲနော်”

“အခု ဂျော့ . . . ပြန်ရောက်ပြီပဲ မမကြီးရဲ့။ မျက်ရည်မကျနဲ့တော့ နော်”

နုတ်ဆိတ်နေမိတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား စုဖန်က အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းပေးလိုက်တယ်။ အာကျယ်ရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကံကြောင့် တစ်ခုခုဝင်ပြောမှ ဖြစ် တော့မယ်လို့ သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ဇာတ်ကောင် ဂျော့ရဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို စိတ်သွင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူမရဲ့ခင်ပွန်း ဂျော့မိုက်ကယ် . . . ပဲ။

“ကိုယ်ပြန်လာပါပြီ ဂျူလီယာ၊ မင်း စိတ်အေးတော့နော်”

“ရက်စ”

“အမြန်ဆုံးနေကောင်းအောင် ကြိုးစား။ ကိုယ်တို့ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြတာပေါ့”

“ရက်စ ဒါလင်”

ပထမဆုံးနေရာကို တစ်ခန်းရပ်ပြုဇာတ်မှာ ကျွန်တော် အကယ်ဒမီ မရပေမယ့် အာကျယ်ကတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူးလို့ မှတ်ချက်ချတယ်။ ကြိုတင်ဇာတ်တိုက် ထားတဲ့အတိုင်း။ အလုပ်လေးတွေ လက်စသတ်စရာရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ အဲဒီနေ့က အဲဒီလောက်ပဲ တွေ့ပြီး ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဇာတ်လမ်းအရ ကျွန်တော့်သဘောဟာ သီလဝါဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်ကစ်ထားတာမို့ တာဝန်ရှိသူ အရာရှိတစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောရှိရာကို ပြန်ရတဲ့ သဘောပါ။

ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနုပညာမှော်အစွမ်းနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာဖြစ်ပြီး အခြေအနေမဟန်ရင် ကျွန်တော်

ဇာတ်ကောင် ‘ဂျော့မိုက်ကယ်’ဟာ နောက်ထပ်သုံးနှစ်လောက် ထပ်မံပျောက်ဆုံးသွားနိုင်ပါတယ်။ အခြေအနေအရ လိုအပ်ရင် ဇာတ်ကောင်ဟာ သဘောပေါ်က (ဆိုင်းအော့ဖ်)လုပ် အလုပ်ထွက်လာလို့ ရသလို၊ သီလဝါမှာ ကုန်တင်နေတဲ့ သဘောဟာလည်း ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ကြန့်ကြာနိုင်ပါတယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင် စိတ်ကူးထဲမှာဆိုက်ကပ်ထားတဲ့ သဘောဟာ နှစ်ပေါက်တဲ့ အထိ ကြာချင်ကြာနိုင်တာမျိုး မဟုတ်လား။

အာကျယ်ကတော့ ဇာတ်လမ်းတည်ဆောက်ထားပုံ တစ်ခုတည်းနဲ့ တင် “ငါတော့ လူရွေးတာ မှန်သွားပြီကွာ” . . . လို့ တဖွဖွ ရေရွတ်လေရဲ့။ ဒါတောင် . . . ကျွန်တော့် အတွေးထဲက ဇာတ်ရှိန်အတက်အကျ၊ အဖိဖော့နဲ့ လိုအပ်ရင် ဖောက်ထွက်သွားမယ့် ဇာတ်လက်တက်တွေ၊ ဇာတ်လမ်းရဲ့ နောက်ခံ အခင်းအကျင်းတွေကို အကုန်အစင် မသိသေးလို့သာပဲ။ သိများသိသွားရင် ကျွန်တော့်ကို ဂျော့မိုက်ကယ်အဖြစ် တစ်သက်လုံး ငှားရမ်းထားနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်ရက်ခြားတစ်ခါဆိုသလို ဝေဒနာရှင် အမျိုးသမီးကို သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ညနေစောင်းရင်တော့ ဇာတ်လမ်းအရ မယားညီအစ်ကို တော်စပ်သူအာကျယ်က သဘောရှိရာကို ကားအကောင်းစားနဲ့ လိုက်ဖို့လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းထဲက သဘောကျောက်ချထားရာ ထိပ်ကမ်းအစစ်အမှန်ကတော့ စည်ဘီယာနဲ့ အမြည်းကောင်းကောင်းရနိုင်တဲ့ ဗားသောက်ဆိုင်တွေပါ။

“မင်းသဘောရဲ့ စားဖို့များကို ကြက်ကျွတ်ကြော်တစ်ပွဲ ထပ်မှာစမ်းပါဦး၊ စာရေးဆရာရဲ့၊ သဘောတို့ရင်တွေကလည်း ဘီယာထည့်တာ ကြာလိုက်တာကွာ။ တိုက်ဂါးဗူး ပြောင်းသောက်ကြမလား။”

“ငါတို့ ဆိပ်ကမ်းက သီလဝါဆိုတော့ မြန်မာစည်ဘီယာပဲ ရတယ် အာကျယ်ရဲ့။ ဒီလောက်နဲ့ ဂျော့နပ်စမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ညနေခင်းတွေဟာ အဲဒီနည်းလမ်းနဲ့ အမြုပ်တစ်စုံ ရှာဝေခဲ့ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် - ကျွန်တော်တို့ တင်ကြိုဖွဲ့ကွက်ချထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အားနည်းဖျက်ကတော့ ဝေဒနာသည် သေလုမြောပါး အမျိုးသမီးဟာ တစ်နေ့တခြား

ပိန်ဖြူးအသက်ထွက် သွားရမှာဖြစ်ပေမယ့် တော်တော်နဲ့ မသေနိုင်သေးတဲ့ အချက်ပါ။ ဂျူလီယာက အသက်ပြင်းလှတဲ့အပြင် ကျွန်တော်တို့ မျက်စိ အောက်မှာပဲ သူမရဲ့ကျန်းမာရေးက တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်ကောင်းမွန်လာ ပြီး သူမရဲ့အလှကပါ ပြန်လည်စူးပွင့်လာပါတယ်။

ဆရာဝန်တွေက တစ်လပဲလို့ ခန့်မှန်းထားကြပေမယ့် ခုဆိုတစ်လ ကို တော်တော် ကျော်လွန်လာခဲ့ပါပြီ။ "တစ်ပတ်ပဲပေါင်းခဲ့ရပြီး တစ်သက်လုံး ပြန်မတွေ့နိုင်တော့ဘူးလို့ထင်ထားတဲ့ယောက်ျား ပြန်ရောက်လာတာဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ။ ဆရာဝန်တွေကတော့ မမှားနိုင်ပါဘူး။ ငြိမ်းခါနီး မီးတောက်က လှလှပပ ထတောက်တဲ့ သဘောမျိုးပါ" လို့ အာကျယ်က ခန့်မှန်း ပြီး သူမိန်းမဆူဒန်ကတော့ "မမကြီး မသေဘဲ ပြန်ကျန်းမာလာလည်း ကောင်း တာပေါ့" လို့ ရေရွတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကချိုးကကွက်အပြောင်းအလဲတွေအတွက် မီးစင်ကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ စောင့်ကြည့် နေခဲ့ရတယ်။ တစ်နေ့ ဂျူလီယာက အမွေကိစ္စ စကားစလားလို့ ...

"ကိုယ့်အတွက် မလိုအပ်ပါဘူး။ စုရန်တို့အတွက်သာ စဉ်းစားပါ"

လို့ ပြောခဲ့ရသေးတယ်။ တစ်ရက်ညနေစောင်းလို့ ပြန်ခါနီးမှာ သူမ က မေးတယ်။

"မောင်...သဘောကို မပြန်ဘဲ ဒီမှာအိပ်လို့ မရဘူးလား . . . ဟင်"

"လောလောဆယ်တော့ မဖြစ်သေးဘူး ဂျူလီယာရဲ့။ ရှေ့အပတ် လောက်တော့ ရကောင်းရနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"ရှေ့အပတ်ဆိုလို့ လာမယ့် စနေနေ့ဆို ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်ပြည့်မှာနော်။ အဲဒီနေ့မှာ ထူးထူးခြားခြားလေး တစ်ခုလောက် လုပ်ကြရ အောင် ဂျော့ရယ်"

"သဘောလေ။ ဂျူလီယာ စဉ်းစားထားတာရှိရင် လုပ်ကြတာပေါ့"

စနေနေ့ကို နီးကပ်လာချိန်မှာတော့ သူမရဲ့ စိတ်ကူးကြောင့် ကျွန်တော် တအံ့တဩ ဖြစ်ရပါသေးတယ်။ အာကျယ်ရှင်းပြလာတဲ့ သူမရဲ့အစီ အစဉ်အရဆို ကျွန်တော်နဲ့ သူမရဲ့လက်ထပ်ပွဲကို ကျင်းပချင်တာ ဖြစ်ပါသတဲ့။

"တချို့ရွှေရတု ငွေရတုတွေမှာ မင်္ဂလာပွဲ ထပ်ကျင်းပပြီး ဧည့်ခံသလို

မျိုးပေါ့ကွာ။ မမကြီးက သူ့ဘယ်လောက်ကြာအောင် အသက်ရှင်ဦးမလဲ မသိ ဘူး။ မသေခင် အဲလိုပွဲလေးလုပ်ခဲ့ချင်တယ်လို့ တောင်းဆိုလာတာကွ"

"ဟား ...မဖြစ်နိုင်တာပဲ အာကျယ်ရဲ့။ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူနဲ့ လက်ထပ်လို့ ဖြစ်မှာလဲ"

"ဂျော့မိုက်ကယ် အနေနဲ့ပေါ့ကွာ။ ကူညီလက်စနဲ့ ထပ်ပြီးကူညီပေး ပါဦး။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒဆိုတော့ ငြင်းရခက်တယ်ကွ။ ဝေဒနာရှင် အသေ ခြောင့်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်ကွာ။ ပြီးတော့ ...လက်ထပ်ပွဲကို တို့အိမ်သားတွေနဲ့ပဲ အကျဉ်းရုံး လုပ်မှာပါ။ အားလုံးက မင်းဟန်ဆောင် ကူညီနေတာကို သိနေကြ တာပဲ သူငယ်ချင်းရဲ့"

အာကျယ်ရော စုရန်ပါ အနူးအညွတ်တောင်းပန်းလာတာမို့ ကျွန်တော် တွေဝေသွားရတယ်။ ပြီးတော့ ဂျော့အနေနဲ့ ပီပီရီရီ ဟန်ဆောင်ခဲ့ပြီး နှစ်ပတ်လည် မင်္ဂလာပွဲ မကျင်းပချင်ဘူးဆိုရင် ဝေဒနာရှင်အမျိုးသမီး တစ်မျိုး မြင်သွားနိုင်တာမို့ ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်ရတယ်။

အကျဉ်းရုံးကျင်းပတယ်ဆိုပေမယ့် ဂျူလီယာရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် အိမ်နီးနားချင်း တချို့ကို ဖိတ်ကြားလိုက်ရတဲ့ အပြင် ပွဲကျင်းပခါနီးမှာ ဖာသာ ရောက်လာတာမို့ တကယ် ဘုန်းတော်ကြီးအစစ်နဲ့ တကယ်လက်ထပ်ပွဲ အစစ်နီးပါး ဖြစ်သွားပါတယ်။

သုံးဆယ်နားနီးနေပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ပြည်စုံရင့်ကျက်တဲ့ အနောက်တိုင်း ဆန်ဆန်အလှနဲ့ ဖူးပွင့်တောက်ပနေတဲ့ သူမဟာ အဖြူရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံ ဖားဖားကြီးနဲ့ လှပနေလို့ ကျွန်တော်တောင် ရင်ခန့်ရပါသေးတယ်။ သတို့သား အတူဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အာကျယ်ရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို မသေမသပ် ဝတ်ထားပြီး ရင်တစ်ခါခန့်တိုင်း ရှန်ပိန်ကို တစ်ငုံငုံနေခဲ့ ရတယ်။ လက်ထပ်ပွဲပြီးချိန်မှာ ပါးနှစ်ဖက်နှင်းဆီရောင်သမီးနေတဲ့ သူမက ပြောတယ်။

"ဂျော့...ဒီည မောင်သဘောကို မပြန်ဘဲ ဒီမှာအိပ်နော်"

ကျွန်တော် အရေးပေါ်အိပ်နိုင်အောင် စုရန်တို့လင်မယားက အခန်း တစ်ခန်းပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်တာကို သိထားတာမို့ ကျွန်တော်သူမကို ခေါင်း ညှိတ်ပြလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဝရန်တာမှာရပ်ပြီး ညနေခင်းရဲ့လေ့
ညှင်းရနဲ့ကို ရှူရှိုက်နေကြတာပါ။ ခုဆိုရင် သူမဟာ အတော်လေး ထူထူ
ထောင်ထောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ပြန်လည်ပြည့်တင်းလာတဲ့ ပါးနှစ်ဖက်ဟာ နီမြန်း
ပြီး နှုတ်ခမ်းထူထူတွေကတော့ စတော်ဘယ်ရီသီးလို နီစွေးလို့ ...။

“မောင် ...ကျွန်မကို ပစ်မပြေးရဘူးနော်”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တွယ်ဖက်လို့ ပခုံးစွန်းမှာ ခေါင်း
မိုလာရင်း သူမကပြောလာတာပါ။ ဘုရားမေ့ ...။ ကျွန်တော့်ရင်ခန့်သံတွေ
တဒိန်းဒိန်း ဆူညံနေကြပါလား။ သတိထား စာရေးဆရာ၊ ဒါဟာ ဂျော့မိုက်
ကယ် ကပြရမယ့် ဇာတ်ဝင်ခန်းပဲ။ သတိမလစ်စေနဲ့ စိတ်ကို ဇာတ်ကောင်
စရိုက်ထဲမှာ အပြည့်အဝ ပျော်ဝင်နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်။

“စိတ်ချပါ ဂျူလီယာ၊ ကိုယ်ပစ်မပြေးတော့ပါဘူး”

“ပြေးလို့လည်း မရတော့ပါဘူး။ အခု ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က ဇာသာ
ရှေ့မှာ လက်ထပ်ပွဲလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အဲဒါဟာ ဘာသာရေးအရ တရား
ဝင်တယ် မောင်ရဲ့။ မောင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ တရားဝင် ခင်ပွန်းပဲ”

သူမရဲ့စကားတွေက တဆိတ်ထူးဆန်းမနေဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့
အခု လက်ထပ်ပွဲတရားဝင်ကြောင်း အဓိကထားပြီး ပြောနေရတာလဲ။ တကယ်
ဆို ဂျော့နဲ့သူမဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကတည်းက တရားဝင် လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ
မဟုတ်လား။ စိတ်ထင်လို့ပဲလား မပြောတတ်ဘူး ကျွန်တော် ထူးဆန်းသလို
ခံစားလာရတဲ့အပြင် အသွေးအသားထဲက သရိုးသရီနဲ့ ယားကျိကျိတောင်
ဖြစ်လာပါတယ်။ သူမက နူးနူး ညံ့ညံ့လေသံနဲ့ ရေရွတ်တယ်။

“မောင် ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ မခွဲရဘူးနော်”

“မခွဲပါဘူးကွယ်”

သူမက ကျွန်တော့်လက်ခုံကို မယူပြီး ဖွတ်နှမ်းရှိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ
မျက်ဝန်းညိုညိုတွေနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း မေးတယ်။

“ဒါနဲ့ ...မောင်နာမည်အရင်းက ဘယ်သူလဲ ...ဟင်”

နောက်ထပ် လအနည်းငယ်အကြာ အာကျယ်နဲ့စုဖန်တို့လင်မယား
အမွေတွေကြေတယ်။ ဂျူလီယာသေမှ ရမယ့်အမွေကို မသေခင် ခွဲပေးလိုက်
တာမို့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ ရရှိကြတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အကုန်

လုံးရတာ မဟုတ်ဘဲ အရင်ကအတိုင်း တစ်ဝက်ပဲရကြတာပါ။

ကျွန်တို့တစ်ဝက်ကိုတော့ ဂျူလီယာက သူမရဲ့ခင်ပွန်းဂျော့တစ်ဖြစ်
လဲ ကျွန်တော့်အတွက်ပါတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲက
သူမပြောခဲ့သလို တကယ်တရားဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ တစ်လပဲခံမယ်ဆိုတဲ့
သူမဟာ ခုတော့လည်း နောင်အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာတောင် တော်တော်နဲ့
သေဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ မိသားစုဆရာဝန်က မှတ်ချက်ချပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ မိုးဖွဲလေးတွေ တဖျောက်ဖျောက် ကျဆင်းနေတဲ့
ညနေခင်းမျိုးတွေမှာ အသွေးအသားထဲထိ အောင် မရိုးမရွန့် ယားကျိကျိ ခံစား
နေရတုန်းပဲ။ ဖားအော်သံတွေက ညိုးညှိုးညံ့ညံ့ မြည်လို့၊ အိမ်ခေါင်ပေါ် မိုးရေ
ကျသံတွေက ကျဲကျဲအုပ်အုပ် တီးခတ်လို့ ...

ဆံပင်တွေဘယ်ရောက်သွားလိ

‘သူဆုံးခါနီး သွေးအန်တော့

ဘာတွေပါလာတယ်ထင်သလဲ။

ဆံပင်တွေဗျ။

သူသိပ်မြတ်နိုးတဲ့ သူမိန်းမမဲ့ဆံပင်တွေ။

အသက်ရှင်ပြီးတစ်ခွေခွေ တွားသွားနေကြတဲ့ဆံပင်တွေ။

အထွေးလိုက် အလိပ်လိုက်နဲ့ သွေးသံရံရံဆံပင်တွေ’

၇၄

၁

အကယ်၍ တွေ့ရာကြုံရာဆိုလျှင် ဆံပင်ဝင်ညှပ်သော အလေ့အထ တစ်ခုသာ သူ့မှာမရှိခဲ့ပါက ဤအိပ်မက်ဆိုးကြီးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရလိမ့်မည် ဟုတ်ပါ။

သို့သော် ...သူက ခေါင်းပေါ်မှ အမွှေးအမျှင်များ ပုံကျသပ်ရပ်ရန် ထက်ညှပ်ချင်သည့်အချိန်၌ အမြန်ဆုံး ညှပ်ပစ်နိုင်ရေးကိုသာ ဦးစားပေးလေ့ ရှိသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တွေ့ရာဆိုလျှင် ဆံပင်ဝင်ညှပ်ရင်း အနည်းငယ် ထူးဆန်း ပြီး အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော သံသယတစ်ခု ပေါက်ဖွားလာခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

“သံသယဆိုတာ ...ရေလောင်းစရာမလို။ မြေဩဇာကျွေးပြီး လူမြူပြင် ပေးစရာမလိုဘဲ ပေါက်လာတတ်တဲ့ မြက်ရိုင်းပင်တွေနဲ့တူတယ်။ သူတို့ကို နဂို ကတည်းက ရှင်သန်မလာစေနဲ့။ ရှင်သန်လာပြီးရင် ဘယ်တော့မှ သတ်လို့ မသေတော့ဘူး။”

ကြားဖူးနားဝ အဆိုအမိန့်တွေအရ သံသယ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပုံကို သိလျက်နှင့် သူ့ရင်ထဲသို့ သံသယတစ်ခု ခပ်လွယ်လွယ်ဝင်

ရောက်လာခဲ့ခြင်းအား နောင်အခါ အံ့ဩမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် သူ့သတိပြုမိချိန်က များစွာနောက်ကျခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သူ့သံသယတို့၏ ဖြစ်ပျားခံရာမှာ မြို့ဆင်းခြေဖုံးမှ ခပ်စုတ်စုတ် ဆံသဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖြစ်၏။ ထိုနေ့က အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရွှံ့ဗွက်များ ထူပြောကာ ကလေးနှင့်ခွေးတို့ များပြားသော ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ သူရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ သူ၏လာရင်းကိစ္စတို့ ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသွားသော အခါ ချွေးစေးတို့ဖြင့် စေးကပ်ကာ ထူထဲရှည်လျားနေသော ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်တို့ကို ညှပ်ပစ်ချင်စိတ်တို့ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ဤနည်းဖြင့် တွေ့ရာမြင်ရာ ခပ်ညံ့ညံ့ဆံသဆိုင်လေးတစ်ခုထဲသို့ သူဝင် ရောက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆံသဆရာမှာ အသက်ကြီးကြီး ပိန်ပိန်းပါးပါးဖြစ်ပြီး ပါးစောင်မှာ ကွမ်းတစ်ယာကို ပလုပ်ပလောင်းငုံထားသဖြင့် စကားသိပ်ပြောမည့်သူ မဟုတ်ဟု သူထင်မြင်ခဲ့မိ၏။ သို့သော် သူ့အထင်မှားကြောင်း သိပ်မကြာခင်မှာပင် သိမြင် လာခဲ့ရသည်။

တက်လိုက်သည်နှင့် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အော်မြည်နေသော ရှေးဟောင်းဆံလည်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်သို့ အသက်အောင့် ထိုင်ချလိုက်စဉ်မှာပင် ဆံသဆရာက ကြေးအထပ်ထပ်နှင့် မည်းညစ်နေသည့် မြို့လွှာတစ်ခုကိုသူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လွှမ်းခြုံ ပေးရင်း

“ဘယ်လိုညှပ်မလဲ။ တိုတိုလား။ ရှည်ရှည်လား”
“တိုတိုသာ လုပ်ပါဗျာ။ ဆံပင်ရှည်ရင် စိတ်အိုက်လွန်းလို့”

ထို့နောက် ဆံပင်ညှပ်လျှင် သူပြောနေကျအတိုင်း တစ်ခါသုံးစား မရှိပါက စက်ကတ်ကြေးနဲ့သာ တိပေးဖို့ပြောတော့ ဆံသဆရာက အလွယ်တကူ သဘောတူလိုက်၏။ ထို့နောက် အရောင်မှိန်နေပြီဖြစ်သော ကတ်ကြေးကို တစ်ချပ်ချပ်လုပ်ရင်း အနုပညာသမားတစ်ယောက် ဈာန်ဝင်သွားသလို သူ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း ဆံပင်ညှပ်ခြင်းကိစ္စကို စတင်ဆောင်ရွက်တော့သည်။ မြို့လွှာပေါ်သို့ ဆံပင်ထွေးများ လေးငါးဆယ်ခါ လောက် ကျလာပြီးချိန်၌ ဆံသဆရာက တံခါးဝသို့သွားကာ ကွမ်းသွေးကို ဖျစ်ခနဲထွေးရင်း

“ခင်ဗျားရဲ့ ဆံပင်တွေက တော်တော်အိုနေပြီပဲ”

“ဗျာ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ဆရာ၊ ကျုပ်က ဆံပင်တွေရဲ့ အသက်အရွယ်ကို ခန့်မှန်းတာ အကျင့်ပါနေလို့ပါ။ တချို့လူက အသက်ကြီးပေမယ့် ဆံပင်တွေက နုပျိုနေတတ်တယ်။ တချို့လူက ငယ်သေးပေမယ့် ဆံပင်တွေက အိုမင်းပျက်စီး နေတတ်တယ်။ အခုဆရာဆံပင်လိုမျိုးပေါ့”

ဆံပင်တွေအကြောင်း တဖွဲ့တနွဲ့ရှင်းပြလာသူ ဆံသဆရာအား သူတအံ့တဩ ဝေးကြည့်နေမိ၏။ ဆံသဆရာက ကတ်ကြေးကို တချပ်ချပ်လုပ်၍ ဝှု့ဆံပင်များကို ပြန်လည်ညှပ်ရင်း ခပ်အေးအေး ရှင်းပြလာသည်။

“ရေချိုးတိုင်း ခေါင်းလျှော်တာ။ ခေါင်းလျှော်တဲ့အခါ တွေ့ရာကြုံရာ ဆပ်ပြာသုံးတာတွေဟာ ဆံပင်ကို ခပ်မြန်မြန် အရွယ်ကျစေတယ်ဗျ”

“အင်း...ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်က နေ့တိုင်း ခေါင်းလျှော်လေ့ရှိတယ်”

“ပြီးတော့ ဆီမလိမ်းတာ။ ခေါင်းပြီးတဲ့အခါ ဘီးမသုံးဘဲ လက်နဲ့တင် သပ်တင်တတ်တာမျိုးတွေဟာလည်း ဆံပင်တွေကိုလည်း စိတ်ညစ်စေတဲ့ အတွက် ခပ်မြန်မြန်အိုမင်းလာစေတတ်တယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ မပြုဘဲမနေနိုင်တော့သလို ဆံသဆရာအပေါ် မအံ့ဩဘဲလည်း မနေနိုင်တော့ပါ။ ဆံပင်ညှပ်ခြင်းအား စိတ်ဝင်တစား လုပ်ဆောင်နေသော ဆံသဆရာကို သူမှန်ထဲမှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦးဗျ...ခင်ဗျားပြောပုံဆို ဆံပင်တွေက အသက်ရှိတဲ့အတိုင်း ပါပဲလား”

“ရှိပြီလား ကိုယ့်လူရယ်။ ဆံပင်တွေမှာ အသက်ဓာတ်ရှိရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ထူးဆန်းတဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေလည်းရှိတယ်။ ဆံပင်တွေကနေ ဓွေထုတ်လို့ရတာတွေ၊ သံလိုက်ဓာတ်ဖြစ်ပေါ်စေတာတွေ၊ ခဏထားဦး၊ ထူးဆန်းတာတစ်ခု ကျုပ်ပြောပြ မယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်တိရစ္ဆာန်ရဲ့ အမွှေးအမျှင်မဆို မူလသက်ရှိဓန္ဒာကိုယ်နဲ့ ကင်းကွာသွားတာနဲ့ အသက်ဓာတ်ကုန်ဆုံးသွားတတ်တယ်။ ဆိုလိုတာက သိုးတွေဆီက သိုးမွှေးတွေကို ညှပ်ယူပြီးတာနဲ့

အဲဒီသိုးမွေးတွေမှာ အသက်ဓာတ် မရှိတော့ ဘူး။ ဆက်မရှည်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူ့ဆံပင် တွေကတော့ ခြွင်းချက်ပဲ”

ဆံသဆရာကစကားကိုတမင်ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရင်း မှန်ထဲမှတဆင့် သူ့ မျက်လုံးတွေကို အကဲခတ်သလို စူးစိုက်ကြည့်လာ၏။ ထို့နောက် ပါမောက္ခ တစ်ယောက် သရုပ်ပြရင်းလင်းသလိုမျိုး လောလောလတ်လတ် ညှပ်ချထား သည့် သူ၏ဆံပင်တမျိုးကို ဖျတ်ခနဲကောက်ယူလိုက်ပြီး

“ဟောဒီခင်ဗျားရဲ့ဆံပင်တွေကတော့ ခင်ဗျားခေါင်းကနေ ညှပ်ချ လိုက်ပေမယ့် သူတို့ မသေကြဘူး။ အသက်ရှိနေကြသေးတယ်။ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာအောင် ဆက်လက်အသက်ရှင်နိုင်ကြတယ်။ လူ့ခေါင်းပေါ်မှာ မဟုတ်တော့ပေမယ့် ခေါင်းပေါ် မှာတုန်းကလို ဆက်ပြီးရှည်ထွက်နိုင်ကြတယ်”

“ဗျာ”

သူတအံ့တဩရေရွတ်ရင်း ဆံသဆရာ၏မျက်မှန်ကို အကဲခတ်သ လို ကြည့်လိုက်တော့ ဆံပင်ဖြူဖြူများလွှမ်းခြုံပြီး ပါးရိုးများချော့ချော့သည့် ၎င်း၏ မျက်နှာက ပကတိတည်ငြိမ်စွာ ရှိနေပါသည်။ လက်ဝေးပေါ်ဖြန့်တင် ထားသည့် သူ၏ ဆံပင်အပိုင်းအစများကို စိုက်ငေးရင်း...

“နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆံပင်ညှပ်လာတဲ့ကျုပ်ရဲ့အတွေ့အကြုံအရဆိုရင် ဟောဒီခင်ဗျားရဲ့ဆံပင်တွေဟာ နောက်သုံးလလောက်ကြာရင် (၀.၁)စင် တီမီတာ လောက်ရှည်လာကြလိမ့်မယ်။ စိုထိုင်းဆများတဲ့နေရာမှာဆို ပိုတောင် အရှည်မြန် သေးစာယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘဲဘဲ”

သူ့လွှတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်မိပြီးမှ ဆံသဆရာအပေါ် အားနားသွားမိ သည်။ ၎င်းကစိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ လျော့ရဲရဲ ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်လည်းအရင်တုန်းကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိတာပါပဲ။ ဆံပင်တွေမှာ အသက်ရှိတယ်။ ဆံပင်တစ်ချောင်းကို တစ်နေရာမှာချထားပြီး နောက်တစ်နေရာသွားကြည့်ရင် နေရာရွေ့နေတတ်တယ်ဆိုတာကို မယုံခဲ့ဘူး”

“ဗျာ...နေရာရွေ့တယ်”

“သေချာတာပေါ့။ ဆံပင်တွေဟာသက်ရှိ သတ္တဝါတွေလို တရွေ့ရွေ့ သွားနေ တတ်တာမျိုးဗျ။ ခင်ဗျား ရေမြှုပ်မွေ့ရာနဲ့ အိပ်ဖူးသလား။ ဒါမှမဟုတ်

ရေမြှုပ် ကျရှင်တွေ၊ ဘာတွေသုံးဖူးသလား။ အဲဒါတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် ဆံပင် တွေရဲ့ ရွေ့လျား နိုင်မှုနဲ့ အသက်ရှိမှုကို ခင်ဗျားအလွယ်တကူ သဘောပေါက် သွားလိမ့်မယ်။ ဆံပင်တွေဟာ ရေမြှုပ်တွေထဲမှာ စူးစိုက်ဝင်နေတာတစ်ဖက်က နေအခြားတစ်ဖက်ကို အပ်နှံချုပ်ထားတဲ့ အပ်ချည်စတစ်စလို ထုတ်ချင်းခတ် ထိုးဖောက်နေတာတွေဟာ ဆံပင်တွေအသက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကောင်းဆုံး သာဓကတွေပဲ”

ဆံသဆရာ၏စကားကြောင့် သူ့အိမ်မှ (ဖုန်းသည်၏) ဆံပင်ရှည်ရှည် များ စူးစိုက်ဝင်နေတတ်သော နှစ်ယောက်အိပ်ရေမြှုပ်မွေ့ရာကြီးကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိ၏။

“တကယ်တော့...ကျုပ်လည်း အစကဆံပင်တွေကို စိတ်ဝင်စားရ ကောင်းမှန်းမသိခဲ့ဘူး။ ကျုပ်အချစ်ရဆုံး သူငယ်ချင်းဆုံးပြီးချိန်ကျမှ ဆံပင် တွေကို လေ့လာရ ကောင်းမှန်း သိလာခဲ့တာ”

“တစ်ဆိတ်ဗျာ... စပ်စုတယ်လို့မထင်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားရဲ့သူငယ်ချင်း ဘာကြောင့်ဆုံးသွားရတာလဲ”

“ဆံပင်တွေကြောင့်ပေါ့”

“ဗျာ”

“အစာထဲအဆိပ်ခတ်သလိုမျိုး ဆံပင်တွေနဲ့တစ်နေ့နည်းနည်းချင်း၊ နည်းနည်းချင်းအခတ်ခံရာကနေ ဆုံးသွားတာပဲ။ ဆံပင်တွေနဲ့ လုပ်ကြံခံရ တယ် ပြောပါတော့”

“ဘုရားရေ...”

သူ မယုံကြည်နိုင်စွာ လွှတ်ခနဲအော်လိုက်ပြီး ဆံသဆရာ၏မျက်နှာ ကို စိုက်ငေးလိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏ဗိုက်ထဲမှတဆတ်ဆတ် နှာကျင်လာ၏။ ယခုတလော လေထိုးသလိုမျိုး သူ၏ဗိုက်ထဲမှ မကြာခဏ ပျံ့ဖူးရုရုနာ ကျင်လာတတ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် စိတ်ဈွပ်ရှားချိန်မျိုး၌ ပို၍ နှာကျင်လာ တတ်ပါသည်။

“ကျုပ်သူငယ်ချင်းက သူ့ထက်အသက်အများကြီးငယ်တဲ့ အမျိုး မှာပဲ၊ တစ်ယောက်ကိုလပ်ထပ်ယူခဲ့တယ်လေး။ အမျိုးသမီးလေးက ဆံပင်၏ ဇကောင်းခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံ တယ်လို့ပြောရမယ်။ ဆံပင်တွေဟာမည်းနက်

ဖြောင့်စင်းပြီး မြေသလုံးလောက်ရောက်အောင်ကို ရှည်တယ်။ ဆံပင်တွေလှ သလောက် လိပ်ပြာကတော့မလှရှာဘူး။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ပေါင်းနေလျက်နဲ့ အခြားအမျိုးသားတွေနဲ့ ဖောက်ပြန်တယ်။ အရွယ်ငယ်တုန်းမို့ သွေးသား ဆူပြီး ချိန်ခိုဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်မယ် ဆိုရင်တောင်ခွင့်လွှတ်လို့ မရလောက်အောင် အခြေ အနေဆိုးလာတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်းကို မြန်မြန်သေစေ ချင်လာတဲ့ကိစ္စပဲ။ လင်သေမှအမွေရပြီး သူစိတ်ထင်တိုင်းကြိုလို့ ရမှာကိုး။ ဒါနဲ့ပဲ မကြံကောင်းမစည်ရာ ကြံလာတယ်ပြောပါတော့။ သူ့ အကြံကတော့ ကောင်း မြင်းအင်္ဂါနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သူ့ဆံပင်တွေကို တစ်နေ့နည်းနည်းဆီဖြတ်ပြီး အဆိပ် ခတ်သလိုအစာထဲမှာ ခတ်ပြီး ကျုပ်သူငယ်ချင်းကို ကျွေးတဲ့အကြံပဲ။

ဆံပင်တွေကျွေးလို့ဘာဖြစ်မှာလဲလို့ ခင်ဗျားတွေ့လိုက်မိသလား။ မတွေ့နဲ့ကိုယ့်လူရေ...တစ်နေ့နည်းနည်းနဲ့ ရက်ပေါင်းများစွာကျွေးလာတဲ့ အဲဒီဆံပင်တွေဟာ ကြာလာတော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်းကိုကောင်းကောင်းဒုက္ခ ပေးတော့တာပဲ အစာအိမ်ထဲမှာပူနွေးစွတ်စိုမှုနဲ့ အက်ဆစ်ဓာတ်တစ်မျိုးဟာ ဆံပင်တွေကို မြေဩဇာကျွေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားလားမဆိုနိုင်ဘူး။ စွတ်စိုပူ နွေးတဲ့ အခြေအနေမှာ ဆံပင်တွေဟာလျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ရှည်လျားလာတယ်။ တွားသွားသတ္တဝါတွေလို အသက်ရှိတဲ့ဆံပင်တွေဟာ အစာအိမ်နဲ့ အူနံရံ တစ်လျှောက် တရွေ့ရွေ့နဲ့ လျှောက်သွားတော့တာပဲ။ ကြာတော့ ကျုပ်သူငယ် ချင်းဟာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဝိုက်ထဲကထိုးအောင့်လာတော့တာပဲ။

ဆံသဆရာကစကားကိုရပ်၍ ကွမ်းတစ်ရာကိုပါးစပ်ထဲသို့ ထပ်ထည့် လိုက်၏။ ထို့နောက်ဆိုင်ဝသို့သွားကာ ကွမ်းသွေးကိုအသံမြည်အောင် ဖျစ်ခနဲ တွေးလိုက်သည်။ ဆံသဆရာ၏လှုပ်ရှားမှုတို့ကိုငေးကြည့်နေရင်း သူ၏ ဝိုက်ထဲ မှ မခံမရပ် နိုင်အောင် နာကျင်လာပြန်သည်။

ဘုရား...ဘုရား။ ဒါဟာသွေးရိုးသားရိုးလေးထိုးတာရော ဟုတ်ပါ ရဲ့လား။

“အသက်ငယ်ငယ် ဆံပင်ရှည်ရှည်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူမိတဲ့ ကျုပ်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဘဝဇာတ်သိမ်းကိုတော့ မိတ်ဆွေလည်း၊ နှိမ့်နိမ့်မိမှာပါ။ အသက်ဓာတ်အတွက် အစာအဟာရတွေ၊ လိုအပ်တာထက်ပိုသွားတဲ့ဆံပင် တွေဟာ အစာအိမ်နဲ့ အူနံရံတွေကို ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်တော့တာပဲ။ တချို့က

အသည်းမှာသွားစိုက်ပြီး တစ်ချို့ကတော့ အဆုတ်လိုမျိုးကြွက်သားအား ပျော့တဲ့နံရံတွေမှာ စူးစိုက်ဝင်ကုန်ကြတယ်။ သူ့ဆုံးခါနီးသွေးအန်တော့ ဘာတွေပါလာတယ်ထင်သလဲ။ ဆံပင်တွေပျံ့ သူ့သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ သူ့မိန်းမရဲ့ ဆံပင်တွေ။ အသက်ရှင်ပြီး တရွေ့ရွေ့တွားသွားနေကြတဲ့ ဆံပင်တွေ။ ဇာတွေ့လိုက် အလိပ်လိုက်နဲ့သွေးသံရဲ့ဆံပင်တွေ...”

“ဘုရား... ဘုရား”

သူ့ဇောရွေးများပြန်ကာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာပြီး ခြုံလွှာကိုဆွဲဖယ် ၍ ခုံပေါ်မှရုတ်တရက်ထရပ်လိုက်တော့ ဆံသဆရာက တအံ့တဩ လှမ်း ကြည့်လေသည်။

“ဟေ့လူ...ဆံပင်ညှပ်တာမပြီးသေးဘူးလေ”

“ဆောရီးဗျာ...ကျွန်တော်...ကျွန်တော်ချိန်းထားတာလေးတစ်ခု သတိ ရလိုက်မိလို့”

“ခင်ဗျားဆက်မညှပ်တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...နောက်ကြိုမှပဲ”

အိတ်ကပ်ထဲမှငွေစက္ကူအချို့ကို နှိုက်ယူကာဆံသဆရာလက်သို့ ထိုးထည့်ပေးပြီး ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ထဲမှ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် သူထွက်လာခဲ့မိသည်။

နေရောင်ကျဲကျဲကျဆင်းနေသည့် ဆင်ခြေစုံလမ်းမတစ်ခုပေါ်၌ ထိပ်မက်မက်နေသူတစ်ယောက်ပမာ သူ့အသိမဲ့စွာ လျှောက်လှမ်းလာရင်း သူ့ဇနီးသည်၏ဆံပင်ရှည်ရှည်များကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

ဇနီးသည်မှာ သူ့ထက်အသက်ထက်ဝက်မက ငယ်သည့်အပြင် ဆံပင်များကလည်း ခူးခေါက်ခွက်မက ရှည်လျားသူဖြစ်သည်။ ဇနီးသည်သည် သူနှင့် လက်ထပ်ပြီးချိန်မှစ၍ မည်သည့်နေရာမှညာအိပ်ညနေမသွားဖူးသလို သူ၏မြင်ကွယ်ရာ၌ အချိန်အတန်ကြာပျောက်ဆုံးနေတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကာယကံမြောက် အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှုမျိုးမရှိခဲ့ဟု ယူဆ နိုင်ပါသည်။ သို့သော်... စိတ်နဲ့ဖောက် ပြန်တာမျိုးကော မရှိခဲ့ဖူးလား။

ပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကောင်းနိုးရာရာ အဆင့်မြင့်ပုံပြင်တွေကို သာ ဂရုတစိုက် ရွေးချယ်ဖတ်ရှုခဲ့တယ်။ သုံးလေးရက်လောက် ကျန်ကြမ်း ရှာဖွေစုဆောင်းပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ပုံပြင်ဆရာအဖြစ် အသင့် ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

ဆင်ပေါက်အကြံပြုတဲ့ကားနဲ့ ခပ်တည်တည်လိုက်ပါသွားပြီး သူတို့အိမ်ကို ရောက်ရှိချိန်မှာတော့ ဆင်ပေါက်ဘကြီးကို အိပ်ယာထမှ လဲလျောင်းလျက် တွေ့ရတယ်။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်အဖိုးဆိုဟာ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသလို အရိုးပေါ်အရေတင်နေတဲ့ လူမမာသည်စစ်စစ် ကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ အသားဖြူဖြူ ခန့်ခန့်ချောချောနဲ့ ပေါင်းလိုသင်းလိုကောင်းတဲ့ ပညာတတ်အဖိုးကြီးပါ။

ဆင်ပေါက်က ကျွန်တော့်ကို ပုံပြင်ပြောပြမယ့် သူ့သူ့ယေချင်း စာရေးဆရာအဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးတော့ အဖိုးကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ တဖျပ်ဖျပ် လက်သွားကြလေရဲ့။

“ပုံပြောမယ်ဟုတ်လား။ လုပ်စမ်းပါငါ့လူရာ ပုံပြင်ကောင်းကောင်းများ တော့ နားထောင်ချင်ပါရဲ့။”

“ဘကြီးက ဘယ်လိုပုံပြင်မျိုး နားထောင်ချင်လို့လဲ”

“စိတ်ဝင်စားစရာ ပုံပြင်ဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပုံပြင်ဆို ရင် ဝါသနာပါပါတယ်”

ဆင်ပေါက်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် လွှက်ရည်နဲ့မှန် တွေ ပြင်ဆင်ပေးပြီး ရှောင်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ကောင်းနိုးရာရာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ကို စဉ်းစားပြီး စပြောလိုက်တယ်။

“ဒီလို... ဘကြီးရဲ့ ဒီဒွန်ယာကြီးမှာ သင်ကသူများကိုနိုင်ရင် သင့်ကို လည်း အလွှာအရှင်မြတ်က နိုင်တတ်တယ်ဆိုတဲ့စကားရှိတယ်”

“အင်း... နိဒါန်းကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“တစ်ခါက အီရန်ပြည်မှာ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးဟာ အမျိုးကောင်းသမီး လေးတွေကို တစ်ညတစ်ယောက်ခြေတော်တင်ပြီး မိုးလင်းတာနဲ့ သတ်ပစ်ပါ သတဲ့။ ဒါကို ဟန့်တားဆုံးမချင်တဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ရဲ့ သမီးတစ်ယောက်ဟာ ..”

“အင်း... ယှာလာဇတ် .. ထင်ပါရဲ့။”

“အစစ်ပေါ့ဘကြီးရဲ့ ယှာလာဇတ်ပါပဲ။ ဘကြီးကြည့်ရတာ ဒီပုံပြင် အဖွင့်ကို သိပြီးသာထင်တယ်။ ကျွန်တော် နောက်ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောင်းပြီးပြော ပါမယ်။ လာဆင် အကြောင်းဆိုရင် ဘယ်နှယ့်လဲဘကြီး”

“အေး နားထောင်ကြည့်တာပေါ့”

ဒီလိုနဲ့ ပုံပြင်အသစ်တစ်ပုဒ်ကို ပြောင်းပြီးပြောပြလိုက်ရတယ်။ ဘကြီးဟာ ငြိမ်သက်နားထောင်နေပေမယ့် မျက်လုံးတွေကတော့ စောစောက လောက်မတောက်ပြောင်တော့ဘူး။ စိတ်ဝင်စားမှုလျော့ကျသွားတဲ့ သဘောပါ။ ပြောရရင်တော့ ပထမဦးဆုံးနေမှာ ကျွန်တော်ဟာ ပုံပြောဆရာအဖြစ် ဂုဏ်ထူး မှတ်မရခဲ့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ တခြားပုံပြင်စာအုပ်တွေကိုရှာဖွေပြီး အားကြီးမာန်တက် ဖတ်ရပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ဖတ်ဖတ်၊ အဖိုးကြီးကတော့ ပုံသုံးပုံပြောရင် နှစ်ပုံလောက်ကို ကြိုပြီးရိပ်မိနေတာချည်းပါပဲ။ ပုံပြင်ဆိုတာမျိုး ကလည်း နားထောင်သူက ကြိုပြီးရိပ်မိနေရင် အရသာမရှိတော့ဘူး မဟုတ် လား။ အဖိုးဆိုဟာ သတိမေ့ရောဂါစွဲကပ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့စိတ်စား တဲ့ပုံပြင်တွေကိုတော့ နည်းနည်းလေးတောင် မမေ့ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ‘ဘဝဒဂင်မြို့က သတိမေ့တတ်တဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်အကြောင်း’ လို့ စကားစလိုက်တာနဲ့သူက

“လက်တွေ့ရှည်ထွက်လာတဲ့ပုံပြင်လား ဒါမှမဟုတ်... သူမိန်းမက မှင်စာလေးမွေးတဲ့အကြောင်းလား” .. လို့ တန်းမေးတော့တာပဲ။

ကြာတော့ စာအုပ်ထဲကပုံပြင်တွေကို အားကိုးလို့မရတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ဘာသာ လက်တန်းရှာကြပြီး ပြောပြရတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ လုပ်ကြံပုံပြင်တွေက အဖိုးအိုကို အပြည့်အဝ မဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ ဘူး။ အဖိုးကြီးက ပုံပြောသူ သတိထားသင့်တဲ့ အချက်အလက်တွေအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြခဲ့ပါသေးတယ်။

“ဒီလိုရှိတယ်ကွ ပုံပြင်ကောင်းဖြစ်ဖို့အတွက် အချက်သုံးချက်လို တယ်

(၁) ကိုယ်ဘာပြောမယ်ဆိုတာကို နားထောင်သူက ကြိုတင်

စားသလို မျက်စိရှင်ရှင်နှင့်လည်း ဟင်းဖတ်၊ ဟင်းနစ်၊ များအတွင်းစားစမ်းရှာ ဇွေကြည့်ခဲ့၏။ သူစိုးရိမ်သလိုမည်သည့်ဆံပင်မျှမတွေ့။ သို့တိုင် ထမင်းနှင့် ဟင်းကိုမျိုချလိုက်တိုင်း လည်ချောင်းထဲ၌ မျက်ခနဲ၊ စူးခနဲ နာကျင်သွား ရခြင်းဖြစ် သည်။ နောက်ဆုံး သည်းမစ်နိုင်သည့်အဆုံးမှာတော့ လက်ဆေးကန်သို့ ပြေးကာလည်ချောင်းထဲမှ အစာတွေကိုအန်ချပစ်လိုက်သည်။

ထိုနောက်လက်နိပ်ဓာတ်မီးပြေးယူပြီးအန်ထားသည့် ထမင်းစေ့များ အတွင်းဆံပင်ချည်၊ ဆံပင်စများကို မွှေနှောက် ရှာဖွေသော်လည်း အချည်း အနီးသာ လျှင်ဖြစ်လေသည်။

“ကို...ဘာရှာတာလဲ”
“ဆံပင်တွေ”
“ဘာရယ်”
“မင်းဆံပင်တွေလေ”

ဇနီးသည်အား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူပြောလိုက်တော့ သူမကနား မလည်သလို ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်သည်။ ထိုခါယမ်းမှုကြောင့် ထုံးစွဲ ထားသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်များ ဝဲခနဲပြုတ်ကျသွားသဖြင့် သူကြည့်လိုက်တော့ သူမဆံပင်များက ယခင်ရက်များကထက်ပင် ပိုမိုတိုနေကြောင်း သူအထိတ် တလန့်သတိပြု လိုက်မိသည်။

ကက်ကြေးဖြင့်တိထားသလိုတုံးတိတိ ဖြစ်နေသော သူမ၏ ဆံပင် အရားများကိုစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့စိုက်ထဲမှစူးခနဲ ထိုးအောင့်လာ၏။

“ဘုရား...ဘုရား”
“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”
“ဆရာဝန် ...ဆရာဝန်...မြန်မြန်ခေါ်စမ်းပါ”
ဝမ်းစိုက်ကိုဖိနှိပ်ရင်း သူနာကျင်စွာရေရွတ်လိုက်သည်။

၄

နောက်ထပ်လအနည်းငယ်အကြာမှာတော့ ဆင်ခြေစုံရပ်ကွက် တစ်ခုရှိ ခပ်ညံ့ညံ့ဆံသဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ခေါင်းဝင်ညှပ်ခွဲမိသော သူသည်

ပိုက်အောင့်သောဝေဒနာ၊ အစာမျိုချ၍ မရသောရောဂါတို့ဖြင့် ကွယ်လွန် သွားခဲ့သည်။ သူ မကွယ်လွန်ခင် ခါးသာသာမျှလောက်သာ ရှည်တော့သည့် ဆံပင်များ၏ပိုင်ရှင်ဇနီးသည်အား မေးခွန်းတစ်ခုကို သွေးရှူးသွေးတန်းမေးမြန်း ဖဲ့ပါသေးသည်။

“မင်း ဆံပင်တွေဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

သူမေးခွန်းအား ဇနီးဖြစ်သူကဘယ်လိုပြန်ဖြေခဲ့သလဲဆိုသည်ကို ယနေ့တိုင်အောင် မည်သူမျှမသိကြ။ သို့သော် အသက်ငယ်ငယ် ဆံပင် ရှည်ရှည် အမျိုးသမီး၏ ခင်ပွန်းကတော့ အသေအချာကို ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူနာတို့

‘အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ်
 တိုက်လေယာဉ်အဖြစ် ထင်မှတ်နေသူမျိုးနဲ့တော့
 မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရတာ အမှန်ပါ။
 ဘဝမှာ အလိုက်အထိုက်လုပ်ရမှာ
 ဘယ်တုန်းကမှ ဝါသနာ မပါခဲ့ပေမယ့်
 တစ်နေ့လေးထောင်ဆိုတဲ့နှုန်းထားက
 ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို
 ခပ်သွက်သွက်ညှိတ်ဖြစ်စေခဲ့တယ်’

၁

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ရွှေအိုရောင်လိမ်ကျထားတဲ့ ဆည်းဆာရီကို
 ရောက်ပြီဆိုရင်... ကျွန်တော့် အာခေါင်တစ်ခုလုံး ခြောက်ကပ်ပြီး လည်ချောင်း
 ထဲသို့ ဘီယာအေးအေးတစ်ခွက် လောင်းထည့်လိုက်ချင်စိတ်တွေ တားမနိုင်
 မီ၊ မရအောင် ရုန်းကြွလာလေ့ရှိတယ်။

အမြုပ်တစ်စီနဲ့ ရုတတဘီယာတစ်ခွက်သာ မော့ချလိုက်ရရင်
 တစ်နေလုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှတွေ ယူပစ်သလို ပျောက်ကွယ်သွားမှာ အမှန်ပဲ။

ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော့်အိတ်ကပ် အခြေအနေအရ ဘီယာဝေးလို့
 လက်ဖက်ရည်တောင် ဆိုင်ဖျော်အတိုင်း မသောက်နိုင်ခဲ့တာကြပါပြီ။ တစ်ခွက်
 နှစ်ရာငါးဆယ်ကျပ်တန် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ရေခဲနွေးတွေ ဖောဖော
 သီသီရောပြီး မနက်၊ နေ့လယ်၊ ည... နှိပ်နေခဲ့ရတာ လပေါက်ခဲ့ပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ ငွေစကြေးစလေး ရွှင်မြတဲ့အချိန်မျိုးမှာတော့ ဆိုင်ဖျော်

လက်ဖက်ရည်ကို ရေခဲနွေးမရောဘဲ ခပ်တည်တည် မော့ချနိုင်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် စည်ဘီယာဆို ငါ့တွေ့နားတော့ ယောင်လို့တောင် မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး။ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုရေးခေတ္တက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျန်းမာရေး ယုံယွင်းမသွားအောင် ကန့်သတ်ထားခဲ့တဲ့ သဘောပါ။

ကျွန်တော်ဟာ ရေးလက်စ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ပြီးဆုံးအောင် အဆုံးသတ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေတဲ့ အစာအိမ်ဟာ အတွေ့တွေ ဆက်လက်ကွန့်မြူးဖို့ ခွင့်မပြုတော့ဘူး။ ဝိုက်ဆာနေချိန်နဲ့ ဒေါသဖြစ်နေချိန်မျိုးတွေမှာ ကျွန်တော် စာရေးလို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ရေးလက်စတစ်ခုကို အိမ်ထဲထည့်သိမ်းပြီး တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် လမ်းမတွေပေါ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

အကင်ဆိုင်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်၊ ဒံပေါက်ဆိုင်တွေဟာ အနံ့မျိုးစုံနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြံ့ခိုင်တဲ့ သမာဓိကိုတော့ နည်းနည်းလေးတောင် မကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ကြဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ ဘဝကိုအရွှေ့တာဆုံးနည်းလမ်းတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းနေခဲ့တာ အတော်ကြာပါပြီ။ မြန်မာငွေတစ်ရာကျပ်ပေးရုံနဲ့ ဆိတ်ရိုးကုလားပဲ ဟင်းရတဲ့ဆိုင်။ သက်သက်လွတ်ဒံပေါက်ကို တစ်ပွဲငါးရာကျပ်၊ တစ်ဝက်နှစ်ရာငါးဆယ်ကျပ်နဲ့ ရတဲ့ဆိုင်။ ဆန်ကြမ်းကြမ်းထမင်းတစ်ပန်းကန် မောက်မောက်ပေါ်မှာ လက်မလောက် အမဲသားအရွက်နှစ်ဖတ်တင်ပေးပြီး ငွေနှစ်ရာသာ ယူတဲ့ဆိုင်တွေကို ကျွန်တော်စုံစမ်းသိရှိထားခဲ့တယ်။

အိတ်ကပ်ထဲမှာပါတဲ့ ငွေငါးရာဟာ ကျွန်တော့်ကို ညစာအပြင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ ရှုဘီတစ်လိပ်ပါ ကျေးဇူးပြုပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မြေနီလမ်းဘေးလေးက စားနေကျခပ်စုတ်စုတ် ထမင်းဆိုင်လေးထဲ ခေါင်းငုံ့ဝင်လိုက်ချိန်မှာပဲ...

“ဟိတ်...စာရေးဆရာ”

ဆိုတဲ့ အသံချိုချိုလေး လွင့်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ သစ်ကြမ်းနဲ့ဖြစ်သလို ရိုက်ထားတဲ့ တစ်ခုံတည်းသော စားပွဲရည်ကြီးရဲ့ အစွန်မှာ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးလေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူမနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ဘူတာရုံလေးတစ်ခုမှာ မကြာခဏဆိုရင်း ရင်းနှီးသွားခဲ့တာပါ။ (သူမနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ပုံဟာ ထူးဆန်းလွန်းလို့ စာတစ်ပုဒ် သပ်သပ် ရေးပါဦးမယ်။)

အမျိုးသမီးလေးဟာ သူမဘေးကနေရာလွတ်ကို လက်နဲ့ပုတ်ပြရင်း

...

“ဒီမှာလာထိုင် စာရေးဆရာ။ ရှင့်ကို ကျွန်မညစာကျွေးမယ်။ ပြီးရင် လက်ဖက်ရည်ပါလိုက်တိုက်မယ်”

“လန်းနေတယ်ပေါ့”

“လန်းရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ ဖလန်းဖလန်းတောင်ဖြစ်နေသေးတယ်။ မဂ္ဂရေးကြေးရေးအကြောင်းများ မပြောစမ်းနဲ့။ ကဲ့...ရှင် ဘာနဲ့စားမှာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုတဲ့ မက်လုံးရှိနေလို့ပဲလား မသိဘူး။ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ဟာ နှစ်မိနစ်အတွင်း ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့က ကုန်သွားပါတယ်။ အဲဒီအောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရေးသက်သာတဲ့ ဘူတာနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီ ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။

“ကျွန်မ ဝှင်ကြီးကြီးတစ်ခုပေးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အရည်ဖျက်နဲ့ မမြစ်လို့ ရှင့်ကိုလွှဲပေးမယ်။ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လောက် ရာခိုင်နှုန်း ပြန်ပေးမလဲ”

ပထမဆုံး လက်ဖက်ရည်တစ်ငုံ လည်ချောင်းထဲ မရောက်ခင်မှာပဲ ယူမက စကားစတင်လာတယ်။

“ကိုယ်က ငွေလိုတယ်ဆိုပေမယ့် ငွေလီကာလီအလုပ်မျိုးတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး အမိရဲ့”

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဆင်တွေကျားတွေ ဖမ်းရမယ့် အလုပ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ (ချိုင်းပလေး)နှစ်ကျပ်ကွက်လေးပါ။ လွယ်လွန်းလို့ ရှင်စိတ်ပျက်သွားမှာ တောင် စိုးရသေးတယ်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘူဒါကြီးတစ်ယောက်ကို လူနာစောင့်ပေးရမှာ။ တကယ့် (အီးဇီး)ပဲ”

ကျွန်တော်နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားလာတာနဲ့ပဲ သူမကို အသေးစိတ် မေးမြစ်ပါတယ်။ သူမ ပြန်ပြောပုံအရအဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကို မနက်ကိုးနာရီက ညနေငါးနာရီထိ အဖော်လုပ်ပေးရမှာဖြစ်ပြီး ထမင်းနှစ်နပ်ကျွေးမယ့်အပြင်

နေ့တွက်လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရလိမ့်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဘိုးကြီးရဲ့ ကျန်းမားရေးအတွက် နှာ(စ်)မတစ်ယောက်ရှိမှာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ကတော့ အဖော်အဖြစ် နေပေးရုံပါပဲ။

အဘိုးကြီးမှာ သားလူပျိုကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သားက ဘောစီလေး၊ ငွေထောပေမယ့် အချိန်ဆင်းရဲတယ်။ အဘိုးကြီးနဲ့ အတူ တွေ့ရာလေးပါ။ စကားပြောဖော်အဖြစ် နေပေးနိုင်ဘူး။ နှာ(စ်)မကလည်း ပါးစပ်လေးဟာ လိုက်၊ အင်္ကျီကြယ်သီးလေးဖြတ်လိုက်ဆိုတာကလွဲပြီး စကားများများ မပြော တက်လို့ လူရှာရတာ။ ကျွန်မဝင်လုပ်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်ကျပ်ကွက်ကလွဲပြီး စကားများများမပြောတက်လို့ ရှင့်ကိုကမ်းလှမ်းရတာပဲ။ သယံနယ်လဲ... ရှင့်ဇိတ်ဝင် စားလား”

“အဘိုးကြီးသားနဲ့ အခုတွေ့လို့ရမလား။

မနက်ခင်းဟာ ကြည်လင်တောက်ပနေတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ငွေဝင်မယ့် မနက်ခင်းမျိုးတွေဟာ ဝိပိ ကြည်လင် လှပတက်ပါတယ်။ နေရောင်ဟာ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးပေါ် ကို အစွမ်းကုန် ထွန်းလင်းနေပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ရှေးအိမ်ကြီးရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုဟာ ပိုပြီး တောက်ပမလာခဲ့ဘူး။ အိမ်ကြီးလို့ပဲ ကျွန်တော့်ကို သိပ်မ ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ နေ့ဝက်ထပ်အရာကတော့ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ လူပျိုကြီးပါ။ သူ့ရဲ့ဟန်ပန်က အေးတိအေးစက်နဲ့ပျဉ်စရာကောင်းလှပေမယ့်တစ်နေ့ လေး၊ ထောင်ကျပ်ဆိုတဲ့ နှုန်းထားကတော့ ကျွန်တော့်ကို တက်ကြွလန်းဆန်း လာစေ ပါရဲ့။

“လူကြီးဆိုတော့လည်း ဟိုပြောဒီပြောစကားပြောဖော် လိုချင်တဲ့ သဘောပါ။ ကျွန်တော်က မအားတော့ နေပေးနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သည်း ခံရမှာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့်အဖေက (အယ်လ်ဖိုးဒီးမား) နည်းနည်းဝင်နေ တယ်။ သတိမေ့တာလို့။ သူငယ်ပြန်တာလို့... မျိုးပေါ့”

“တော်တော်ဆိုးသလား”

“လုံးလုံး သတိချွတ်ယွင်းတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မေ့တာ၊ ပြုတာ၊ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်တာလောက်ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကိုယ်သူ တိုက်လေ ယာဉ်တစ်စီးလို့ ထင်တာမျိုး။ မြီးကောင်ပေါက် လူပျိုလေးလို့ ထင်တာမျိုးပေါ့”

“ငုဒွေါ”

ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် တိုက်လေယာဉ်အဖြစ် ထင်မှတ် နေသူမျိုးနဲ့တော့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတာ အမှန်ပါ။ ဒီလောက် အခြေ ဖာနေကို ထိပ်ပြောင်လူပျိုကြီးက နည်းနည်းပါးပါးလို့ သတ်မှတ်တာ အံ့ဩမိပါ ရဲ့။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေရယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ လေယာဉ်ပျံလို့ ထင် တဲ့အခါ ပါးစပ်က လေယာဉ်ပျံသံထွက်တယ်။ မီးရထားလို့ထင်ရင် ဂျိုးဂျိုး ဂျက်ဂျက်အော်တယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ။ မြီးတော့ အချိန်လည်း သိပ်မကြာပါဘူး။ မကနေရင် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဘေးလူကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေလောက်ရင် နှာ(စ်)မ ငှားလို့တောင် ဘယ်ရမလဲဗျ”

အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်ပေသားပဲလို့ ကျွန်တော်တွေ့မိတာကြောင့် ဖိုးရိမ်စိတ်တွေ နည်နည်ပြယ်လွင့်သွားတယ်။ ထိပ်ပြောင်ကြီးဟာ သူ့အဖေ မပြာသမျှ အလိုက်အထိုက်တုံ့ပြန်ပေးပါဆိုတဲ့ တောင်းဆိုချက်နဲ့ ကျွန်တော့် ကိုငှားပါတယ်။ ဆိုလိုတာက... နွေရာသီဖြစ်လျှင် အဘိုးကြီးက မိုးရွာပြီဆိုရင် ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်တွေ ထပ်ပေးပေးရမယ့်အပြင် ကိုးလ်တက်ပလက် ပါ အဘိုးကြီးကို ထုတ်တိုက်ရမယ့် သဘောပေါ့။

ဘဝမှာ အလိုက်အထိုက်လုပ်ရမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ဝါသနာမ ပါခဲ့ပေ မယ့် တစ်နေ့လေးထောင်ဆိုတဲ့နှုန်းထားက ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို ခပ်သွက် သွက်ညိတ် ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ စည်းကမ်းချက်တွေအားလုံးပြောပြလို့ သဘော တူပြီးချိန်မှာ ထိပ်ပြောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို တောင်ဖော်သူ သူနာပြု ဆရာမ မလားနဲ့ အရင်ဆုံး မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ မြီးမှအိမ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲက အဘိုးကြီး ဖီ ခေါ်သွားပါတယ်။ ဆံပင်တွေဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပေမယ့် ခပ်ထန်ထန်မျက် နှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားဆဲ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးမှေးစင်း ကြည့် ရင်း-

“မင်းကနောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့ ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်ပေါ့...ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကြောင်သွားပြီး ခေါင်းရမ်းငြင်းဆန်ဖို့ ပြင်ဆဲမှာပဲ ဘေးနားကထိပ်ပြောင်ကြီးက ခပ်သွက်သွက်ဝင်ဖြေ တယ်။

“ဟုတ်တယ်အဖေ။ ဒီပြိုင်မြင်းက...စာတွေဘာတွေလည်း ရေတယ်။ မဂ္ဂဇင်းစာရေးဆရာပါ။ အဖေနဲ့အတူနေပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ...အါဆိုလည်း တို့မြင်းစောင်းကိုနည်းနည်းချဲ့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ...ကျွန်တော်ချဲ့လိုက်ပါမယ်”

ကျွန်တော် တအံ့တဩ စိတ်ပျက်နေတုန်းမှာပဲ ထိပ်ပြောင်ကြီးက လက်ဟန်ခြေဟန်လုပ်လို့ ရယ်ချင်စိတ်ကို ခြုံသိပ်လိုက်ရပါသေးတယ်။ ခဏနေတော့ ထိပ်ပြောင်ကြီးက “ချဲ့ပြီးပြီအဖေ” လို့ ပြောတော့

“အေး...ကျေးဇူးပဲကွာ။ မင်းမုန့်ဖိုးယူသွားဦး”

ဘေးနားက ထိပ်ပြောင်ကြီးက အဟောင်းတွေယူပြီးအဘိုကြီးက လှမ်းပေးတော့ ထိပ်ပြောင်ကြီးက တရိုတသေလှမ်းယူလေရဲ့။

ပြောရရင် ပထမဆုံးတွေ့ဆုံမှုမှာ ကျွန်တော်ဟာ တအံ့တဩ ဖြစ်ရပေမယ့် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အဘိုးကြီးနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဘိုးကြီးဟာ အယ်(လ်)ဖိုင်းမားကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပစ္စကွတ် အခြေအနေနဲ့ ကင်းကွာသွားတက်ပေမယ့် ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ မဟုတ်လှပါဘူး။ ပြီးတော့ လက်ဖွာစွန့်ကြဲတဲ့အကျင့်က အရိုးစွဲနေလို့ ထိပ်ပြောင်ကြီးက အစား တကယ့်ပိုက်ဆံအစစ်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုးပေးမလာဘူးလို့လည်း မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။

သူနာပြုဆရာမလေးကတော့ ကျွန်တော့်ကိုခုလို ပြောပြတယ်။ “ဒီလူနာမျိုးက ဒီလိုပဲရှင့်။ ပထမလူနာတုန်းက သူ့ကိုယ်သူ အငြိမ်မင်းသမီးလို့ ထင်ပြီး ကျွန်မကို နေ့တိုင်းကပြတယ်။ ထိုင်ကြည့်ပေးရတာ ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် လက်ခုပ်တီးရတာ လက်နာတာနဲ့ ကျွန်မအလုပ်ထွက်လာခဲ့တာ”

သူနာပြုဆရာမလေးတောင် မိန်းကလေးတန်မဲ့ အဖော်လုပ်ပေးရဲသေးတာပဲ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချပြီး လူနာစောင့်အဖြစ် အလုပ် ဝင်လိုက်တယ်။ အလုပ်ဝင်ပြီးပြီးချင်း စတင်သိလာရတာကတော့

အဘိုးကြီးဟာ အခုတလော ..ရော်ကီအဖြစ်ဓာတ်ကျနေတယ်ဆိုတာပါ။ (ဝါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ ပြိုင်မြင်းအသစ်လားလို့ မေးခဲ့တာပေါ့)

ပြီးခဲ့တဲ့လပိုင်းတုန်းကတော့ သူဟာ ကမ္ဘာကျော်ဘောလုံးသမား၊ ဓကျာနယ်တစ်စင်းရိုးသမားကြီးအဖြစ် စိတ်ကြီးဝင်နေခဲ့ပြီး အခုရက်ပိုင်မှာတော့ မြင်းစီးသမား ရော်ကီအဖြစ်ထင်မြင်နေပြန်ပါသတဲ့။ သူနာပြုဆရာမလေး အပြောအရတော့ “စီးတော်မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်ပေးစမ်း” ဆိုလို့ သူ့သားဟာ တုရားရေးက သစ်သားမြင်းရစ်ကလေး ဝယ်ပေးခဲ့ပါသတဲ့။

အဲဒီမြင်းကို မကြီးမငယ်တက်စီးလိုက်တာ တစ်စီဖြစ်သွားလို့ မြင်းကုန်းနီးတစ်ခု ဝယ်ပေးထားရပါသတဲ့။ ခဏနေတော့ အဲဒီမြင်းကုန်းနီး တောင်းလို့ ဆရာမလေးထုတ်ပေးလိုက်တော့ လွှားခနဲနေအောင် ခုန်တက်ပြီးပါးစပ်က “တရွပ်ရွပ်” အသံမြည်လို့ ဒုန်းစိုင်းစီးပါတော့တယ်။ ဘုရားကယ်တော်မူပါ။

ကျွန်တော်ကလည်းမြင်းဆိုရင် ခြေလေးချောင်းသတ္တပါဆိုတာ မလာက်ကလွဲပြီး ပိုမသိတော့ ဘယ်လိုများ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံရမှာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်စိတ်ပူနေတုန်းမှာပဲ အဘိုးကြီးက မျက်နှာတည်တည်နဲ့ လှမ်းမေး တယ်။

“ဟေ့...ဘယ်နယ့်လဲ စာရေးဆရာရဲ့။ ငါ့မြင်းကတော်တော်မှ ပြေးပျံ့လားကွ”

“ခင်ဗျာ...ဪ ဟုတ်ကဲ့ ပြေးပါတယ် ဘကြီးရဲ့။ ဖုန်တွေတောင် ဟထောင်းထောင်းထလိုခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတော့ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ နေတာပဲ”

မတက်နိုင်ဘူး။ ထမင်းနှစ်နပ်နဲ့ ငွေလေးထောင်ဆိုတာ နည်းတဲ့ဆွဲထောင်မှုမှ မဟုတ်တာပဲ။ ကျွန်တော်အလိုက်အထိုက် တုံ့ပြန်လိုက်တော့ အဘိုးကြီး ကျေနပ်သွားတယ်။ ခဏနေတော့ မောသွားသလိုမျိုး ကုန်းနီးပေါ်က ထင်းပြီး မွှေးမွှေကော်စောနီကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

အဘိုးကြီးက ကြမ်းပြင်ကော်စော်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်တာမို့ ကျွန်တော်လည်း ဆက်တီပေါ်ကဆင်းပြီး သူ့ဘေးက ကော်စော်ပေါ်သွားထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော် ထိတ်လန့်တဲ့မေးခွန်းကို စမေးပါတော့တယ်။

“ဟေ့...ငါ့မြင်းကဘယ်လိုမြင်းမျိုးလဲ မင်းသိသလား”

ဒီလိုကွေ့မျိုးမှာ ဘယ်လိုပီယာထိုးသင့်သလဲ ကြိုတင်စဉ်းစားမထား တာမို့ ကျွန်တော်တုန့်ဆိုင်းထစ်အနေမိတယ်။

“ဟိုဒင်း...တိမ်ညွန့်စားတဲ့မြင်းဆိုတာများလား ဘကြီးရဲ့။ အဲ...”

“ကြိုကြီးစည်ရာကွာ။ ဘယ်နယ်မြင်းက တိမ်ညွန့်စားရမှာလဲ။ မြက်စားတာကွ။ မြက်နုနုလေးတွေ စားတာ။ တစ်ခါတလေ ခွဲနုစားတယ်”

ကျွန်တော် ကြောင်အန်းအန်းနဲ့ ခေါင်းကုတ်လိုက်တော့ မလှမ်းမ ကမ်းမှာရှိတဲ့ ဆရာမလေးက အသံမထွက်ဘဲ ခစ်ခနဲ ရယ်ပါတယ်။

“ငါ့မြင်းက ရွှေဘိုမြင်းကွ။ မဒရပ်မြင်းတွေကိုတောင်လွှားခနဲ ကျော် တက်ရဲတဲ့ ရွှေဘိုမြင်း။ ခွာသံညာသံပြင်းတဲ့ ရွှေဘိုမြင်းဆိုတာများ မင်းသို့အို လေးတောင် မကြားဖူးဘူးလား စာရေးဆရာရဲ့”

ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ရောက်တာနဲ့မြင်း အကြောင်းတွေရာဇွေ ဖတ်ရ တော့မှာပဲ ဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထား လိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့က အဘိုးကြီး ဟာ သူနဲ့အတူ မြင်းလိုက်စီးဖို့ ခေါ်ပေမယ့်၊ ကျွန်တော့်မှာ မြင်းကုန်းနီးမရှိ တဲ့အပြင် သူ့လိုမျိုး ဖင်တကြွကြွနဲ့ တခွပ်ခွပ် မအော်ရဲလို့... “ကျွန်တော်မြင်းခါး သင်လိုက်ပါဦးမယ်” လို့ အမျိုးသပ်လိုက်ရတယ်။

ဒါပေမယ့်... နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မြင်းမရလောက်အောင် အဘိုး ကြီးဘေး၊ ကော်ဇောပေါ်မှာ မြင်းကုန်းနီးအသစ်တစ်ခုရောက်ရှိနေတာမို့ သူ့လိုမျိုး ကုန်းနီးပေါ် ခွထိုင်ပြီး မြင်းစီးသလို ဟန်လုပ်ရပါတော့တယ်။

“ဟေ့...ဟိုးရှေ့က ကုန်းမို့မို့လေးကို မြင်တယ် မဟုတ်လား စာရေး ဆရာ”

“မြင်ပါတယ် ဘကြီး”

“အေး...အဲဒီရောက်ရင်...တို့ ခဏနားကြတာပေါ့”

တကယ်တော့ အဘိုးကြီးလှမ်းပြတဲ့အခန်းထောင့်မှာ ဘာကုန်းမို့ မို့မှမရှိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ရေလိုက်ငါးလိုက် မြင်တက်နေပါပြီ။ လို အပ်ရင် ကုန်းမို့မို့ ဘေးက ထနောင်းပင်ပေါ်မှာ မျိုးဘယ်နှကောင် နားနေသလဲ

ဆိုတာကအစ ကျွန်တော်ရေတွက်ပြနိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ...သာမန်လူတွေ လိုက်မမီနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ သုခုမမျက်စိနဲ့ မြင်ရတာမျိုးပါ။

ကျွန်တော်တို့မြင်းစီးနားတော့ ဆရာမလေးက အဘိုးကြီးကို ကော်ဖီ နဲ့ ဆေးလာတိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း မြင်းစီးမင်ဘာ (အဖွဲ့ဝင်) ဖြစ်နေ တာမို့ ကော်ဖီပျစ်ပျစ်တစ်ခွက် ရှယ်ရာရပါတယ်။

ခုဆို...ကျွန်တော်ဟာအဘိုးကြီးဆီမှာ အလုပ်ဝင်ခဲ့တာ တစ်ပတ် လောက်ရှိပြီမို့ ဆီပြန်ဟင်းနဲ့ ထမင်းစားခဲ့ရတဲ့ အနပ်ပေါင်း ထစ်ဒါဇင် ကျော်ခဲ့ ပါပြီ။ အစားမကောင်း အသောက်ကောင်းနဲ့စားခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်လျှာဟာ နှစ်ရာ ကျပ်တန် ဆန်ကြမ်းထမင်းကို ပြန်စားနိုင်ပါ့မလားလို့တောင် သံသယ ဖြစ်လာ ရပါရဲ့။

ကျွန်တော်ဟာ မပင်မပန်းဘဲ ထမင်းနှစ်နပ်နဲ့ငွေလေးထောင် ရနေ ပေမယ့် ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ဖို့မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိတယ်။ သတိရွတ်ယွင်းပြီး ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေသူကို အမှန်တိုင်းသဘောပေါက်အောင် ရှင်းမပြ တဲ ရေလိုက်ငါးလိုက် ဆက်ဆံမိတာဟာ တရားနည်းလမ်းကျရဲ့ လားလို့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ လိပ်ပြာမလုပ်ဖြစ်နေမိတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးကတော့ ကျွန်တော်မပြတ်မသား ဖြစ်နေမိတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး “မကြောင်စမ်းပါနဲ့၊ စားရေးဆရာရယ် လူနာကျေ နပ်အောင် အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံစေချင်လို့ ရှင့်ကိုပိုက်ဆံပေးတော့ပဲ။ ထူမနေစမ်းပါနဲ့” လို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဘိုးကြီးကို အမှန်ရှင်း မပြဘဲ လိမ်ညာပြီး ငွေယူနေတာဟာ မရိုးသားရာရောက်သလို ခံစားနေ ရတယ်။

သူ့ခုမျာ တကယ်မရှိတဲ့မြင်းကို ဖင်အနာခံပြီး စီးနေရတာ သနားစရာ ပဲ ဆိုတဲ့အတွေးက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဖျောက်ဖျက်မရအောင်ကို တရစ် စိစဲ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ တကယ်လို့ကျွန်တော်သာ ကုန်းနီးရဲ့ အောက်မှာ မြှုပ်မရှိကြောင်း သူနားလည်သဘောပေါက်လာအောင် ရှင်းပြနိုင်ရင် ဘာဖြစ် မလဲ။ သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားမလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့ အမျက်ဒေါသ စတုဟာ၊ ဆရာမလေးနဲ့သူ့သား ထိပ်ပြောင်ကြီးအပေါ် ပြောင်းရွှေ့ကျရောက် ပျားမလား ခန့်မှန်းရခက်လှပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာတာကတော့ သူ့မြင်းစီးရပ်သွားမှာပဲ။ အနည်းဆုံး တင်ပါးနာတာတော့ သက်သာသွားမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်... အဘိုးကြီးလို သတိမေ့ရောဂါသည်တွေကို အဖြစ်မှန်အတိုင်းရှင်းပြလို ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် သူနာပြုဆရာမလေးကိုတော့ အရင်မေးရပါတယ်။ ဆရာမလေးက ကျွန်တော့်အမေးကို ခေါင်းရမ်းတယ်။

“ဘယ်ရမလဲအစ်ကိုရဲ့။ ဒီလောက်လွယ်ကူရင် ဒီလိုဝေဒနာရှင်အတွက် နန်းတို့လိုသူနာပြုတွေကို ဘယ်သူငှားတော့မှာလဲ။ နေပဲဦးအစ်ကိုက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မရှိတဲ့မြင်းကို ရှိသလို ညာပေးနေရတာ လိပ်ပြာမလုံလို့ပါ။ ကိုယ်အလုပ်ထွက်ဖို့တောင် စဉ်းစားနေတာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆရာမလေးမျက်နှာဝင်းခနဲဖြစ်သွားတယ်။

“အဲ့ဒါကြောင့်တော့ ထွက်စရာမလိုပါဘူး အစ်ကိုရဲ့။ ဘကြီးကတောင် အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုကို အားနာနေတာ။ ကုန်းနီးအောက်မှာ မြင်းမရှိတာကို ဟိုစာရေးဆရာက တကယ်ရှိတယ်ထင်နေလို့ ငါပြန်ညာပေးနေရတယ်ဆိုပြီး မနက်ကပဲ ကျွန်မကို လာပြောနေသေးတာ”

“ဟင်”

ဒါဆိုရင်တော့ ဘကြီးက ကျွန်တော်ထက်တစ်ဖူးမက သာသွားပြီလို့ ပြောရမှာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အံ့ရှိုင်းနေတဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှားစိတ်တွေ ရှင်းခနဲဖြစ် သွားတာမို့ ကော်ဇော်နီကြီးပေါ် ထိုင်နေတဲ့ အဘိုးကြီးရှိရာကို စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

“ဘကြီး”

“ဟေ”

“ကုန်းနီးအောက်မှာမြင်းမရှိမှန်း ဘကြီးရိပ်မိလား”
အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ခပ်ထန်ထန်ပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဟေ့ကောင်...မင်းငါ့ကို ငတုံးများမှတ်နေသလား။ ကုန်နီးကို မြင်းလုပ်စီးနေပေမယ့် တကယ်မြင်းမဟုတ်မှန်း မသိဘဲနေမလားကွ။ မင်းသာ ဖုန်တထောင်းထောင်းထသလေး။ ဘာလေး ထင်နေတာမဟုတ်လား”

သေချာပါတယ်။
အဘိုးကြီးဟာ တစ်ဖူးသာရုံမကဘဲ တစ်လုံးမကပိုရှုသွားပြန်ပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ အဘိုးကြီးဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ရင် သိချင်တာ တစ်ခုကို ဆက်မေးလိုက်တယ်။

“ဒါဆိုရင်...မြင်း တကယ်မရှိမှန်းသိလျက်နဲ့တစ်ခါတစ်ခါ ဘကြီးပါးစပ်က ... ရှေ့ကလူတွေဘေးဖယ် ဘေးဖယ်...လို့ ဘာဖြစ်လို့ အော်ရတာလဲ”
အဘိုးကြီး ဝိုင်းသွားပြီ တွေးတွေးဆဆ ငြိမ်သက်သွားတယ်။

ပြီးမှ ကော်ဇော်နီကြီးကို ဖုံးခနဲ ပုတ်ရင်း...

“ဟ...မြင်းတကယ်မရှိပေမယ့် တို့ထိုင်နေတဲ့ ကော်ဇော်ကြီးက ပျံနေတာလေကွာ မတော်တဆတိုက် မိကုန်ရင်... ဘယ်ကောင်းပါမလဲ”

“ဗျာ”

၄

အခုဆိုရင် ဘကြီးနဲ့အတူ ကော်ဇော်ပျံကြီးစီးရတာကို ကျွန်တော် ကျင့်သားရနေပါပြီ။ တစ်ခါ တစ်ခါ သူနာပြု ဆရာမလေးကပါ ကျွန်တော် တို့နဲ့ အတူလာစီးပါသေးတယ်။ အရှိန်ပြင်းပြင်းပျံမိတဲ့နေ့တွေဆို လေတွေက မျက်နှာကို တဖြူးဖြူးတိုးလို့...။

စကားလုံးတွေဆင်ထားတဲ့
ထောင်ချောက်

'ဘာကိုမဆိုတွေ့မြင်နိုင်မယ့်

အခွင့်အလမ်းတွေဟာ

မှန်ပြောင်းတစ်လက်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ

အဆင့်သင့်ရှိနေတယ်လို့

ကျွန်တော်ပြောရင် ယုံကြပါ'

နွေရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့သစ်လေးရဲ့ ကတ္တရာလမ်းမ
တွေဟာ ပျော့အိလို့တံလျှပ်တွေ တရှိန်ရှိန်ထလာတော့တာပဲ။ စွေစောင်း
နေတဲ့ ဓာတ်တိုင်ထိပ်များမှာ မျက်စိလည်လမ်းများပြီး လာနားတတ်တဲ့ ငှက်
တစ်ကောင်တလေနဲ့ မနိုင်ဝန်ကိုထမ်းပြီး တအိအိ ညည်းညူဖြတ်မောင်းသွား
တဲ့ ဗိုက်ပူဘတ်စ်ကားတစ်စီးတလေကလွဲရင် နွေနေ့လယ်ခင်းရဲ့ မြို့သစ်လေး
ဟာ ပူပြင်းတိတ်ဆိတ်နေလေရဲ့။

မြေနီလမ်းဆွယ်လေးတွေကတော့ သူတို့အရေပြားထဲက ရေဓာတ်
တွေကို အပူဦးငွေ့တွေအဖြစ် အလျှည့်ညီညီ ထုတ်ပစ်ရလွန်းလို့ ခြောက်သွေ့
ကွဲအက်လာကြတယ်။

မိုးတွင်းတစ်တွင်းလုံး “ငါ့မပက်ရ” ဆိုင်းဘုတ်စိုက်ထားရတဲ့ လမ်း
စားရေမြောင်းတွေနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကဘဲတွေ လာရောက်ပျော်မြူးရာ
မရအိုင်ကြီး ကတော့ ပပ်ကြားအပ်တွေ အရစ်ရစ်ထလို။ ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတာ
ရှိပဲကွလို့ လူသားတွေကြားအောင် ညည်းတွားနေပုံပါ။

စူးလက်တဲ့ နေရောင်ခြည် ထိမှန်ခံရလွန်းလို့ ညိုမည်းရှုံ့တွနေတဲ့ အိမ်မိုးခေါ်တွေဟာ ရွှန်ထက်တဲ့ သူတို့ရဲ့အခြားတွေကို ကော့လို့ တစ်စုံတစ်ရာ ကို မြှမ်းခြောက်ကြလေရဲ့။

တကယ်လို့ နေ့တစ်နေ့ဟာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမဟုတ်ဘဲ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီသာဖြစ်ခဲ့ရင် အဲဒီ မြှမ်းခြောက်မှုဟာ အသေအချာကို အောင်မြင်သွားတော့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းထောက်မစွာ နေရောင်ခြည်ဟာ အပူပြင်းဆုံးလောင်မြိုင်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သဘောဝတရားကြီးရဲ့ ငဲ့ညှာမှုကို ကျေးဇူးတင်ရပါမိသေးတယ်။

မြင်းကွင်း၊ အားကစားကွင်းနဲ့ ရေကူးကန်သက်က ရွေ့လျားရောက်ရှိလာတဲ့ လေထုဟာ လတ်ဆတ်ပေမယ့် ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် မြည်နေကြတယ်။ မွန်းလွဲသွားဦး ဖြစ်ပေမယ့် အပူရှိန်ကတော့ တငွေ့ငွေ့ ဆက်လက်လောင်မြိုင်နေတုန်းပဲ။

ပူလွန်းလို့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက စကားလုံးတွေ အငွေ့ပျံ့သွားမှာ တောင် ပိုးရိမ်ရပါတယ်။ လောလောလတ်လတ် ချရေးတွေမယ့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အတွက် ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီစကားလုံးတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့လ အနည်းငယ်က တည်းက တင်ကြိုစုဆောင်းထားခဲ့တာပါ။ တိတိကျကျ ပြောရရင် လပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ကတည်းကပါ။

ကျွန်တော်ဟာ လနှစ်ဆယ်လုံးလုံးစာတစ်ပုဒ်မှ အောင်အောင်မြင်မြင် ချမရေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ပူပြင်းလိုက်၊ အေးမြလိုက်၊ စိစွတ်လိုက်၊ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေတဲ့ ရာသီဥတုကြောင့်လို့ ဆင်ခြေပေးလို့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ ရာသီဥတုအပေါ် အပြစ်ပုံချတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုတော့ နည်းနည်းမှ လုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် စာရေးနိုင်ခဲ့တာဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ခွန်အားတွေ လျော့ရဲနေခဲ့လို့ပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ လနှစ်ဆယ်ရဲ့ အစောပိုင်းကာလတွေကတည်းက ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ရှုပ်ထွေးနှောက်ကျဲနေခဲ့လို့ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲမှာလည်း ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဘာကိုမှ ဖန်တီးချင်စိတ်မရှိသလို ဘာကိုမှ လုပ်ချင်စိတ် မရှိလောက် အောင်ပဲ။

ဆေးပညာစာအုပ်တွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဒါဟာ စိတ်ကျရောဂါလို့

ကျွန်တော်အကြမ်းဖျင်း နားလည်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ခပ်လွယ်လွယ်တော့ မတိုက်ပျက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ စာရေးတယ်ဆိုတာကလည်း (တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ) ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်ချော်သလို၊ ရှုပ်အကျီတစ်ထည်ချုပ်သလို၊ ဆယ့်ငါးမိနစ် အမြန်လိုင်စင်ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံရိုက်သလို၊ စက်ဘီးကျွတ်စာသလို၊ အတတ်ပညာရှိရုံနဲ့ ထလုပ်လို့ရနိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ် ပါဘူး။

(ဒီကိစ္စဟာ တစ်လကို သုံးအုပ်လောက်ရေးနိုင် ထုတ်နိုင်တဲ့ အရိပ်တစ္ဆေစာရေးဆရာတွေနဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာကိုတော့ တင်ကြိုအသိပေးထားပါရစေ။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ စာရေးဆရာမဟုတ်ပါဘူး။ အပေါ်စားစာမျက်နှာတွေ နဲ့ စီးပွားရှာနေတဲ့ စာပေဈေးသည်တွေပါ။

ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ သယ်လောက်ပဲ ကမ္ဘာကျော်မယ့်အကြောင်းအရာမျိုးတွေ ရှိနေပါစေ။ ခံစားမှုတွေသာ မနီးထဲခဲ့ရင် အဲဒီအကြောင်းအရာတွေကို စာမျက်နှာပေါ် ရွေ့လျားစီးဆင်းသွားစေဖို့ ကိစ္စဟာ အတော့်ကို ခက်ခဲပင်ပန်းလှပါတယ်။

မွန်းကျပ်မှုတွေနဲ့ လေးလံနေတဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကြီးကို ရိုက်ခွဲလိုက်လို့ ဖြူဖြူအရာတွေသာ ထွက်လာချင်ထွက်လာမယ်။ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေကတော့ ထွက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားမှာပါ။

ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကမ္ဘာမကျော်တောင် မြန်မာပြည်လောက်တော့ ကျော်ကြားမယ့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်မဖြစ်မနေ ရေးရပါမိတော့မယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှင်မဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက စကားလုံးတွေကို ရေစိုအဝတ်ကို ညှစ်ချသလို ညှစ်ချနေစေချင်တဲ့အပြင် ထူငယ်ချင်းအယ်ဒီတာ တစ်ယောက်ကလည်း စာမူတစ်ပုဒ်ကိုတင်ဖို့ တောင်းနေလေရဲ့။

ပြီးတော့ မိတ်ဆွေတချို့ကလည်း စာမရေးတဲ့ ကျွန်တော်ကို အထင်သေးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒါကြောင့် စာတစ်ပုဒ်ကို အမြန်ဆုံးချရေးဖို့ လနှစ်ဆယ်လောက်ကတည်းက ပြင်ဆင်ထားခဲ့ရတာပါ။

ကျွန်တော့် အတွက် ကံကောင်းထောက်မမှုတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲကို တင်ကြိုရောက်ရှိနေကြတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ဝါကျအတို

အထွာတွေပါ။ အဲဒါတွေကို စုဆောင်းထားမိတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘုရားမတာပဲ။

အဲဒီစကားလုံးနဲ့ ဝါကျတိုတွေကိုလိမ္မာပါးနပ်စွာ ဂရုတစိုက် ဆွဲထုတ် နိုင်ဖို့တော့ အထူးလိုအပ်လှပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှု သာ ဟိုအရင်ကအတိုင်း ကျန်ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာ ကျော်မယ့်စာတစ်ပုဒ်ရဲ့ ဖန်တီးရှင်အဖြစ်ကို အသေအချာ ရောက်ရှိသွားမှာပဲ။

အိပေမယ့် ခက်နေတာက ဘယ်အကြောင်းအရာနဲ့ ဘယ်ဝါကျတွေ ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဆွဲထုတ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရတဲ့ ကိစ္စပါ။ (ရာသီဥတု ပူပြင်းရတဲ့ကြားထဲ) ဦးနှောက်တွေ ပွက်ပွက်ဆူအောင် ဖျစ်ညစ်စဉ်းစားပေမယ့် ဝတ္ထုရေးဖို့ ဘယ်လိုဝါကျမျိုးမှ စီးဆင်းမလာခဲ့ဘူး။ ဝါကျတွေအစား စကားလုံး တစ်စုံသာ ကျွန်တော်ရှေ့ကို ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျလာတယ်။

(က) အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း

(ခ) ဗာသာ

စကားလုံးတွေရဲ့ နက်နဲသိမ်မွေ့မှုကို အချိန်အတော်ကြာကြာ လေ့ လာခဲ့ဖူးပေမယ့် ကျွန်တော့်ရှေ့က စကားလုံးတစ်စုံကိုတော့ နားမလည်နိုင်ခဲ့ ဘူး။ အတော်ကို အဆက်အစပ်ကင်းမဲ့ပြီး အခြေအနေ အချိန်အခါနဲ့ လိုက် လျောညီထွေမှု လွှဲချော်လွန်းလှပါတယ်။ အခုလို စာရေးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ အတွေးအခေါ်ပါတဲ့ စကားစုတွေသာ ထွက်ပေါ်လာသင့်တာပါ။

ခုတော့ မဆီမဆိုင် စကားလုံးတစ်စုံက ကျွန်တော့်ရဲ့အတွေးစီး ကြောင်းတွေကို လမ်းချော်စေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ စကားလုံးတစ်လုံးကို ကြားတာနဲ့ အဲဒီစကားလုံးကပို့ဆောင်တဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဆီကို အလွယ် တကူပဲ ရောက်ရှိသွားလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါဟာ ဘာသာဗေဒရဲ့ ခွန်အားဖြစ်သ လို စကားလုံးတွေရဲ့ သိမ်မွေ့နက်နဲမှုလည်း ဖြစ်တယ်။ အခုလည်း အဝေး ကြည့်မှန်ပြောင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကြောင့် သူဖော်ဆောင်တဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို တန်းခနဲမြင်လာသလို ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းစစ်သုံးမှန်ပြောင်းအိုကြီး ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိတယ်။

(က) အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတန်ကြာကတည်းက မှန်ပြောင်းအိုကြီး တစ်လက်ကို ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့သလို မကြာခင်ကလည်း အသုံးပြုခဲ့ဖူးတယ်။ အထူး သဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ တစ်စစပြိုကွဲနေတဲ့ အချိန်မျိုးတွေမှာ ပိုပြီး စာသုံးများခဲ့ပါရဲ့။ တကယ်တော့ မှန်ပြောင်းတစ်လက်ရဲ့ အနှစ်သာရကိုက ကိုယ်လိုချင်တာကို ဆွဲယူကြည့်ရှုဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာတစ်ကြိမ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် လောကကြီး ကို မှန်ပြောင်းတစ်လက်ရဲ့ နောက်ကွယ်ကနေ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုဖူးသင့် တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မှန်ပြောင်းတစ်လက်ရဲ့ ဟကူအညီနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ပူဆွေးနေရတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ကိုဖြစ်စေ၊ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ပျံဝဲရင်းအစာချောင်းနေတဲ့ ငှက်ဆိုးတစ်အုပ် ကိုဖြစ်စေ၊ အဝါရောင် လိပ်ပြာတစ်ကောင်ကို ဖြစ်စေ ... ယုတ်စွအဆုံး သံဆူး ကြိုးတန်း တစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ။

ဘာကိုမဆို တွေ့မြင်နိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်းတွေဟာ မှန်ပြောင်း တစ်လက်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အဆင့်သင့်ရှိနေတယ် လို့ ကျွန်တော်ပြောရင် ယုံကြပါ။

မဟာမိတ်တွေစစ်နိုင်တာဟာ သူတို့ရဲ့မှန်ပြောင်းတွေ ပိုမိုကောင်း မှန်လို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အဆိုကို ဘယ်သူမှမတင်သွင်းခဲ့ကြပေမယ့် ကျွန်တော် ကတော့ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက် ဟာ မှန်ပြောင်းတစ်လက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ကြယ်တာရာအသစ်တစ်စုံကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်ခဲ့သလို ကျွန်တော်လည်း ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို မှန်ပြောင်းအိုကြီး ကြောင့် လက်ဆောင်ရရှိခဲ့ဖူးတယ်။

အဲဒီမှန်ပြောင်းအိုကြီးကို ခုလောလောဆယ် ရွှေ့ပြောင်းအသုံးမပြု ဖြစ်တာ အတော်ကြာပါပြီ။ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ အသုံးမပြုဖို့ ကျွန်တော် ဖုံးဖြတ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရင်းကတော့ ထူးဆန်းသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကြောင့်လို့ ဆိုနိုင်သလို အမျိုးအမည် မဝေခွဲ နိုင်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုကြောင့်လို့လည်း သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။

အနည်းငယ် ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ဟောဒီမြို့သစ် လေးကို ကျွန်တော် စတင်ရောက်ရှိချိန်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက မြို့သစ်လေးရဲ့ နေ့ရက်တွေဟာ အခုအချိန်လိုပဲ နွေလယ်ရန်နဲ့ ပူပြင်းလောင် ကျွမ်းအနဲ ခွဲပြီး နေ့လယ်ခင်းလမ်းတွေပေါ်မှာ လူသူလေးပါးကင်းရှင်းပုံကလည်း အခုတိုင်းပဲပါ။

စာမရေးနိုင်ဘဲ စိတ်ဓာတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလေးလံနေတဲ့ ကျွန်တော် ဟာ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိခါစ မြို့သစ်လေးရဲ့ နေ့လယ်ခင်းကို နှစ်ထပ်အိမ်မြင့် ကြီးရဲ့ ဝန်တာကနေ မှန်ပြောင်းအိုကြီးနဲ့ ချောင်းမြောင်းအကဲခတ်ခဲ့တယ်။ မြင်ကွင်းတွေက ပူပြင်းသွေ့ခြောက်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုမှမရှိ ပေမယ့် ကျွန်တော်စိတ်မပျက်ခဲ့ဘူး။ မှန်ပြောင်းကို ဘေးတိုက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲယူပြီး ကျွန်တော်ဆက်ကြည့်နေမိတယ်။

အလှူငွေငွေထပ်ပြီး စိုလက်နက်ပြောင်နေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းမ။ အဲဒီ နောက် နေ့လုနီးခံထားရတဲ့ အိမ်ခေါင်းမိုးနဲ့ ဓာတ်ကြိုးတန်းများ။ ပြီးတော့ မှန်ပြောင်းကို နည်းနည်းလေးထပ်ရွေ့လိုက်တော့ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းတဲ့ အိမ်ခြံ ဝင်းတစ်ခုက ကျွန်တော့်မြင့်ကွင်းထဲ ဝင်လာတယ်။ အုတ်တံတိုင်းတွေ ကာရံ ထားတဲ့ လှစ်ထပ်တိုက်ကလေးပါ။ တိုက်ဘေးမှာ အဖြူရောင်ကားတစ်စီးရပ် ထားပြီး ဝိုက်ရေ့ဒန်းဖြူဖြူလေးပေါ်မှာတော့ အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ဦး အမျိုးသမီးက အသက်အစိတ်ဝန်းကျင်လောက်ဖြစ်ပေမယ့် အမျိုး သားကတော့ အသက်ငါးဆယ်ကို အတော်စွန်းခဲ့ပုံပါ။

ကျွန်တော့်မှန်ပြောင်းကို တခြားနေရာ ဆက်လက်မရွေ့လျားနိုင် တော့ဘဲ သူတို့ဆီမှာပဲ စိတ်ဝင်စားစား ရပ်တန့်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ညှို့ဝင်ဖမ်းစားလိုက်တာက သူတို့ရဲ့အသက်အရွယ်မဟုတ်သလို ရှုပ်ထွေး အင်အားတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ထိတ်လန့်တကြား မြင့်တတ်သွားအောင် ဆွဲဆောင်လိုက်တာက သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အပြုအမူပါ။

အမျိုးသားကြီးက ဘေးတိုက်အနေအထားနဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ လည်ပင်းကို ညှစ်ထားပြီး အမျိုးသမီးကတော့ ရုန်းကန်ခြင်းမပြုသလို တစ်ဖက် ကိုလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ သတ်ချင်လည်း သတ်ပစ်လိုက်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ခါးကိုဆန့်ခွဲပြီး ခေါင်းကိုမော့ထားတယ်။ မြတ်စွာဘုရား... ဒါဟာ လူသတ်မှု

တစ်ခုရဲ့ နိဒါန်းများလား။ ကျွန်တော့်သွေးခုန်နှုန်းတွေ ရုတ်တရက် ဆောင့် တက်သွားပြီး ရင်တွေတလုပ်လုပ် တုန်ခါလာတယ်။

တကယ်ဆို ကျွန်တော်အပါအဝင် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ကိုယ့်ရှေ့မှာ လူသတ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ရန်အားထုတ်နေတာကို ဒီအတိုင်းထိုင် ကြည့်နေဖို့ မသင့်တာ အမှန်ပါ။ အရေးပေါ်စုန်းနိပ်တံ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားလို့ မရရင်တောင်မှ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေသိအောင်အော်ဟစ်သတိပေး သင့်လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညံ့ဖျင်းလှတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မြင်ကွင်းရဲ့ညှို့ဝင်မှုမှာ ပင်သက်ပြီး ကြက်သေသေနေမိတယ်။ ဝင်းစနဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့မျက်နှာဟာ တဖြည်းဖြည်း နီရဲလာလို့ သိပ်မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာ အမျိုးသားကြီးရဲ့ ကားထုတ်မှုထဲမြောက် အောင်မြင်တော့မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ခန့်မှန်း လိုက်မိတယ်။

ဒါကြောင့် မှန်ပြောင်းကိုချပြီး တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အခြေအနေတွေက ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲ သွားပါတော့တယ်။ အမျိုးသားကြီးဟာ အမျိုးသမီးရဲ့လည်ပင်းပေါ်က သူ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး အဲဒီလက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ သူ့မျက်နှာကိုအုပ် လို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးကတော့ တောင့်တင်းနေတဲ့ သူမ ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားတာကလွဲလို့ စောစောကအတိုင်း ပူပူကြီးဆက်ထိုင်နေလေရဲ့။

တစ်အောင်ကြာတော့ အမျိုးသားဟာ ထိုင်ရာကထလို ခေါင်းငိုက် စိုက်နဲ့ကားအဖြူလေးဆီ လျှောက်သွားပြီးကားပေါ်တက်ကာ ခြံထဲကမောင်း ထွက်သွားပါတယ်။ အနည်းငယ် ရှုပ်ထွေးတယ်လို့ ဝိသေသမြဲခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့် ရဲ့ဖြစ်စဉ်ဟာ အဲဒီနည်းနဲ့ စတင်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီနေ့ အဲဒီအချိန်ကစလို့ အဲဒီခြံဝင်းထဲကို မှန်ပြောင်းတစ်လက်နဲ့ မကြာခင် (တစ်ခါတရံ နေ့စဉ်ရောက်ဆက်) ကြည့်ရှုခဲ့ မိတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ မလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စလို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က အပြစ် စာင်လိုပါသလား။ ဒါပေမယ့် အပြစ်တင်သည်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းချီးပေးသည် ဖြစ်စေ အခုအချိန်မှာ အများကြီးနောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတဲ့ အဲဒီစုံတွဲရှိရာ ခြံဝင်းကို နေ့တိုင်းနီးပါး မှန်ပြောင်း

တစ်လက်နဲ့ ချိန်ရွယ်ကြည့်ရှုဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒီနေရာကစလို့ ကျွန်တော်ကြည့်ရှုခဲ့ပုံတွေကို အသေးစိတ် မတင်ပြ တော့ဘဲ မှန်ပြောင်းက တစ်ဆင့်သိမြင်ခဲ့တာတွေကိုပဲ အကြမ်းဖျင်း ပြောပြ သွားပါမယ်။ အသားအရည် ဝင်းဖန်ပြီးချောမောလှပတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အဲဒီ ခြံဝင်းထဲမှာ အသက်ကြီးကြီးအဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူနေတာ ဖြစ်ပြီး သူမကို တရားဝင် လက်ထပ်ယူထားတဲ့ အမျိုးသားကြီးကတော့ ဒီမှာအချိန် ပြည့်မနေဘူး။ တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်သာ ကားဖြူလေးနဲ့ ရောက်လာတတ်ပြီး စိတ်လိုလက်ရရှိတဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ညအိပ်ညနေ နေသွားတတ်တယ်။ (ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီးခါစက ရက် အတန်ကြာ ပျောက်သွားပေမယ့် နောက်ပိုင်း ပုံမှန်ရောက်လာလေ့ရှိတယ်)

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ စကားတွေအရဆိုရင် သူမဟာ ဝီစီဒီအနည်း အကျဉ်းရိုက်ဖူးပြီး လောလောဆယ် စီးရီးတစ်ခွေထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အမျိုးသားကြီးကတော့ ချမ်းသာတဲ့ မုဆိုးဆိုကြီးဖြစ်ပြီး သူ့မှာအရွယ် ရောက်နေတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတာကြောင့် အမျိုးသမီးငယ်ကို ဒီမြို့မှာ လာထားရတာဖြစ်ပါသတဲ့။ သူမအတွက် ပါပလေကာတစ်စီးနဲ့ အချိန်ပိုင်း ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက် ပေးထားတဲ့ အပြင် နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ အသက်ကြီးကြီး ညစောင့်တစ်ယောက်ကိုပါ စီစဉ်ပေးလာတာ တွေ့ရတယ်။

ကြည့်ရတာဖြင့် အမျိုးသားကြီးဟာ သူမအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးစွာ သဝဏ် တိုတဲ့ပုံပါ။ ဒါပေမယ့် သူမကတော့ ကျွန်တော်လေ့လာမိသလောက် သူ့အပေါ် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ အမူအရာမျိုးမပြုလှပါဘူး။ သူ့ရောက်လာတဲ့နေ့တွေဆို သူမဟာ အလှဆုံးပြင်ဆင်လို့ ညနေစောင်းတာနဲ့ မှောင်စပျိုးတဲ့ အချိန်တိုင်း အောင် ခြံထဲမှာ ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လေ့ရှိတယ်။ လမ်း လျှောက်ချိန်တွေမှာ သူမရဲ့ အမူအရာက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေ ပုံမို့ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်စွာ တအံ့တဩ ဖြစ်ရသေးတယ်။ သူမကို ချစ်ရာ တဲ့ အမျိုးသားကတော့ ယစ်ရွှေရည်လို့ ယူဆရတဲ့ဇန်နဝါရီတစ်ခွက်နဲ့ သူမ အိမ်ထဲ ပြန်မဝင်မချင်း ဒန်းဖြူဖြူလေးပေါ်မှာထိုင်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းပေးလေရဲ့။

ဒါတွေဟာ ကျွန်တော့် လေ့လာမိသမျှ အချက်အလက်တွေသာ

ဖြစ်ပြီး တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကတော့ မြို့သစ်လေးအပေါ် မိုးစက်တွေ စတင် ကျဆင်းခါစ တစ်ခုသောညတစ်ညမှာ ခွန်ကြီး၊ ခွန်းငယ် စကားများသံ ခပ်ဝါးဝါး နဲ့ စတင်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီညက စာအုပ်ဆိုင်ကအပြန် သူတို့မြို့ရှေ့ကအ ဖြတ်၊ စကားများသံတွေကို မိုးသံတွေနဲ့အတူ ဝိုးတိုးဝါးတား ကြားလိုက်ရတာပါ။ တစ်ညနေခင်းလုံး သူတို့ရဲ့ ရာသီဥတုကြည်လင်နေကြောင်း ကျွန်တော့် မှန်ပြောင်းကတွေ့မြင်ခဲ့ပါလျက် ဘာကြောင့်စကားထများလဲ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခုရဲ့ အမြင့်ဆုံး အစိတ်အပိုင်းကို ဖောက်နေပြီ ဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိခဲ့တယ်။

အဲဒီညက မိုးစက်တွေကြောင့် သူတို့ရဲ့အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်ဖို့ ထာခွင့်မသာခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့ ဇန်နဝါရီမှာ ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးပေမယ့် နီးနီးချင်းမှန်ပြောင်းနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်အိမ်လုံး ထူးဆန်းစွာ တိတ် စိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ မသက်ကလို့ မြင်ကွင်းကို ချိန်ညှိပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်တံခါးရော၊ ခြံတံခါးကပါ အပြင်ကနေ သော့ခတ်ထား တာကို တအံ့တဩ တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။ အတိုချုံးရရင်တော့ အဲဒီနေ့က စလို့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မြို့သစ်လေးကနေ တိတ်တဆိတ် ပျောက်ကွယ် သွားပါတော့တယ်။ သူတို့ရဲ့ပျောက်ကွယ်သွားမှုဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှက်လို့ တခြားပြောင်းရွှေ့သွားတာလို့ ယူဆကောင်း ယူဆနိုင်ပေမယ့် ဘာကြောင့် မှန်း မသိဘဲ အဲဒီအတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်မြင် ယုံကြည်နေခဲ့ ပီတယ်။

ဒီလိုနဲ့ . . .

ဒီလိုနဲ့ မိုးရာသီဟာ လျင်လျင်မြန်မြန် ကုန်ဆုံးသွားပြီး သေ့မြောက် ။စားမြတ်တဲ့ ဆောင်းနှင်းထုထဲကို ကျွန်တော်တို့ မြို့သစ်ကလေးဟာ မိမ္မေးတိုင်း ။မမ္မေးတိုင်း တိုးဝင်လိုက်ပါတယ်။

မြူတွေဆိုင်းနေတဲ့ မီးခိုးရောင်ညနေခင်းလေးတစ်ခုမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆွယ်တာထူထူဝတ်လို့ ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ သော့ခလောက်တန်းလန်းနဲ့ ရင်နှစ်ခြမ်းစေ့ထားတဲ့ ခြံရှေ့ ။ရာကတော့ ကျွန်တော့်မှန်ပြောင်းထဲက ဇာတ်လိုက်နှစ်ယောက်ကို တမ်းတမ်း စာတ သတိရလိုက်မိပါသေးတယ်။ မြို့အဝင်စေတီအထိ လမ်းလျှောက်ပြီး

မောင်ရီမျိုးဇေအချိန်လောက်မှ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

စောစောက ငြိရှေ့အဖြစ် စာရေးဆရာ ဆိုတဲ့ လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်လန်သွားပြီး အသံလာရာကို အမောတကော ကြည့်လိုက်တော့ ရင်နှစ်ခြမ်း ငြိမ်းငြိမ်းကွဲနေပြီဖြစ်တဲ့ ငြိတ်ခါးဝမှာ ကျွန်တော့်ကို ရီဝေဝေပြီး ကြည့်နေတဲ့ဇာတ်လိုက်ကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။ သူနဲ့ရော သူ့အမျိုး သမီးနဲ့ပါ ပြုံးပြနုတ်ဆက် ပတ်သက်တာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးပေမယ့် ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို စာရေးဆရာမှန်း ကောင်းကောင်း သိနေပုံပါ။

“လမ်းလျှောက် ပြန်လာတယ်ထင်ပါရဲ့။ အချိန်ရရင် အိမ်ထဲ ခဏဝင် ပါဦးလား”

သူ့စိတ်ခေါ်မှုကို ငြင်းဆန်လိုလှပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဇာတ်လမ်းကို သိချင်နေတာကြောင့်ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် လက်ခံ လိုက်တယ်။ သူကလည်း ပြောပြချင်နေပုံပါ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ စာရေး ဆရာတွေဟာ တခြားလူတွေထက်သာတဲ့ အချက်ကတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ ရင့်ဖွင့်စကားကို မကြာခဏ ကြားရတတ်တာပါ။ ကားအဖြူလေး ထိုးဆိုက် ထားတဲ့ အိမ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ယာဉ်မောင်းဖြစ်ဟန်တူသူက ယမကာပိုင်းတစ်ပိုင်းကို ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေတာကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့မတွေ့ရင် သူတစ်ယောက် တည်း ကျင်းပလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။

စာရေးဆရာ သောက်တတ်တယ် မဟုတ်လားလို့ မေးရင် ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခွက်ငဲ့ပေးလာလို့ လက်ခံလိုက်ရတယ်။ သူက အရက်နှစ်ငဲ့ သုံးငဲ့သောက်ပြီးမှ သူ့နာမည်ကို ဖွင့်ပြောမိတ်ဆက်ရင်း အမျိုး သမီးကို လွမ်းလို့ ဒီအိမ်မှာ တကူးတက အရက်လာသောက်တာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ ပြီးတော့သူ့အပေါ် သူဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်းလည်း ရင်ဖွင့် လာပါတယ်။

ကိုယ်က အလျှော့ပေးပြီး ချစ်ခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလေးထောင် ပြန်မချစ်ခဲ့ဘူး။ အသက်ချင်း ထက်ဝက်လောက် ကွာတာ ကြောင့်လို့ ထင်စရာရှိပေမယ့် တကယ့်တကယ်က အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ စာရေးဆရာရဲ့ သူ့ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်တာ သူ့ရည်းစားကြောင့်”

“ ဖျား...ရည်းစား”

“ ဟုတ်တယ်။ သူနဲ့ စတွေ့ကတည်းက သူ့မှာရည်းစားရှိကြောင်း ဖွင့်ပြောပေမယ့် ကိုယ်က ချစ်လွန်းလို့ အတင်းလက်ထပ်ယူခဲ့မိတာ။ ယူပြီးက တည်းက သူ့ကိုကွားရှင်းပေးဖို့ ခဏခဏပြောတယ်။ ကိုယ်ကလည်း မကွာနိုင် ဘူးလေ။ သမီးက နိုင်ငံခြားထွက်တော့မှာ။ ကိုယ့်သမီးနိုင်ငံခြားသွားရင် သူ့ကို ပွဲတက်မယားအဖြစ် လူသိရှင်ကြား ဧည့်ခံပွဲလုပ်ပြီး အိမ်မှာခေါ်ထားဖို့ စီစဉ်ပြီး သား။ ကိုယ့်အစီအစဉ်တွေပြောပြပေမယ့် သူကကွာဖို့ ချည်းပဲ တောင်း ဆိုတယ်။ တစ်ခါတော့ စိတ်မတိမ်းနိုင်လို့ သူ့ကို လည်ပင်းထည့်လိုက်မိ တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကွာတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ သူ့ကို သတ်ပြီး ကိုယ်ထောင်ကျခံ လိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ့်တကယ်ကျတော့ ကိုယ်မလုပ်ရက်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော့် မှန်ပြောင်းဖာတ်လမ်းရဲ့ အဖွင့်က အခုမှရောက်ရှိလာ တာပါ။ သူက အရက်နောက်တစ်ခွက်ငဲ့လို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းသောက်ရင်း ထကြာကြီးဝေးသိုင်နေပြီးမှ သက်ပြင်းရည်ကို မောမောပန်းပန်း ချလိုက်တယ်။

အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် သူ့အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ကိုယ့်ကိုကွာရှင်းဖို့ မတောင်းဆိုတော့တဲ့အပြင် တက်တက်ကြွကြွရှင်ရှင် လန်းလန်းဖြစ်လာတယ်။ အလှတွေသာတွေလည်း အရင်ထက်ပြင်လာတယ်။ ညနေတိုင်း ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရင်လျှောက်၊ မလျှောက်ရင်ဒန်းမှာ ထွက်ထိုင်တတ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ကိုယ်သံသယဝင်လာ တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူဝန်ခံတယ်။ သူ့ရဲ့ချစ်သူဟာ သူ့ဒီမှာရှိမှန်းသိလို့ ပီအနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို ပြောင်းလာတယ်တဲ့။ ညနေတိုင်း တစ်နေရာရာ ကနေလာကြည့်တတ်တယ်။ ကိုယ်မရှိတဲ့နေ့ဆို စကားတွေသာတွေ့ တောင် လာပြောတယ်တဲ့”

ဒီနေရာမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ငြင်းဆန်မိမလို ဖြစ်သွားသေး တယ်။ ပြီးမှ ကိုယ့်လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကိုယ့်ဘာသာကို ဖော်ထုတ်သလို ဖြစ်သွား မှာစိုးလို့ အသာပဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရတယ်။ အမျိုးသမီးဟာ ညနေတိုင်း ခြံထဲ ထွက်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လာတဲ့ နေ့တွေလောက်သာ ဟန်ပြ ထွက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှန်ပြောင်းရဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ သူမဆီကို ဘယ်အမျိုးသားမှ စကားလာမပြောခဲ့သလို သူမကိုလည်း ဘယ်အမျိုးသားမှ လာစောင့်ကြည့်မနေခဲ့ဘူး။

“တိုတိုပြောရရင် အဲဒီကိစ္စနဲ့ ကိုယ်တို့ အကြီးအကျယ် စကားများ ခွဲကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်သူ့ကို ကွာရှင်းပေးလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကွာရှင်းပေးလိုက်တာလဲ။ အစ်ကိုကြီး သူ့ချစ်သူဆိုတာ ကို တကယ်တွေ့လိုက်လို့လား။”

ကျွန်တော်ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကြီးဟာ လက်ကျန်ခွက်ကို တစ်ကျိုက် တည်းမော့ချရင်း မပြီးချင်ပြီးချင် ပြီးတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူတွေရဲ့ အပြုံးနဲ့ မျက်နှာအမူအရာကို အထူးတလည် အချိန်ပေးလေ့လာခဲ့ဖူးပေမယ့် သူ့ရဲ့ နားလည်ရခက်တဲ့ အပြုံးကိုတော့ ကျွန်တော်အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်အောင် သရုပ်မခွဲနိုင်တာ ဝန်ခံရမှာပါ။

“ရှက်ရှက်နဲ့ ဝန်ခံရရင် သူ့ချစ်သူဆိုတာကို တွေ့ဖို့ ကိုယ်နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ညစောင့် အဘိုးကြီးကို တမင်လွှတ်ပြီး စောင့်ခိုင်းခဲ့တာလည်း အဲဒီ သူ့ချစ်သူဆိုတာကို အမိဖမ်းချင်လို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။”

“ဒါဖြင့် သူ့ချစ်သူကို အစ်ကိုကြီး လုံးလုံးမမြင်လိုက်ဘူးပေါ့”

“ကိုယ်တို့ချင်း အကြီးအကျယ်ပြဿနာမဖြစ်ခင်နေ့အထိ ဆိုပါတော့လေ။ နောက်ဆုံးနေ့မှာတော့ သူ့ချစ်သူဆိုတာကို ကိုယ်လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း တစ်နေရာကနေ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ် ဆိုတာ အမှန်ပဲ”

စကားအဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကြီးဟာ ပုလင်းထဲက လက်ကျန်ကို သူ့ခွက်ထဲ အကုန်လောင်းထည့်လို့ တစ်ချက်တည်း မော့ချလိုက်ပါတော့တယ်။ လမ်းခွဲခါနီးမှာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အတော့်ကို မူးယစ်နေခဲ့ကြပါပြီ။ သူက တပည့်မောင်းတဲ့ ကားအပေါ် ယိမ်းထိုး ယိမ်းထိုးနဲ့ ရောက်ရှိသွားပြီး ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်ဘက်ကို ယိုင်တိုင် ယိုင်တိုင်နဲ့ ဦးတည်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူက မူးသံကြီးနဲ့ လှမ်းမေးပါတယ်။

“ဒါနဲ့ စာရေးဆရာရဲ့ မှန်ပြောင်းဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

“ဈာ”

သူကား ဝေါခနဲ ထွက်ခွာသွားချိန်ကျမှ ကျွန်တော်ဟာ သူ့မေးခွန်း

ရဲ့ဦးတည်ချက်ကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီး အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ အမူးတွေဖြေပျောက်သွားတယ်။

ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော် လောက်ကတည်းက ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်နေခဲ့တဲ့ ပေးပို့သူလိပ်စာမပါသလို လက်မှတ်လည်းထိုးမထားလို့ ဦးနှောက်စားခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသမီးလက်ရေးနဲ့ စာတစ်စောင်ကို ဖြတ်ခနဲသတိရလိုက်တယ်။

စာရေးဆရာရေး . .

အစစ အရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် . . .တဲ့။

အခုတော့။ စာတိုလေးတစ်စောင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်အမည်နဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ ခန့်မှန်းနားလည်လိုက်မိတော့တယ်။ အဲဒီနေ့ကစလို ကျွန်တော်ဟာ အဝေးကြည်မှန်ပြောင်းကို နောက်နှောင်အသုံးမပြုတော့ဖို့ ထုံးဖြတ်ပြီး ဗီရိုထဲမှာ သော့ခတ်သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါတော့တယ်။

(ဒါတွေအားလုံးဟာ အဝေးကြည်မှန်ပြောင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အတွေးတို့ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသမျှ အကုန်ပါပဲ။)

(၈) မာယာ

အဲဒီစကားလုံးကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပဲဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားပေမယ့် နည်းနည်းမှ နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ တကယ်ဆို စကားလုံးတစ်လုံးဟာ ထူမှရင်း အဓိပ္ပာယ်ဆီပဲ ပို့ဆောင်ပေးရမှာ ဖြစ်ပေမယ့်အဲဒီစကားလုံးကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ထူးဆန်းလှပါတယ်။ “မာယာ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုစဉ်းစားဖိုင်း မဆီမဆိုင် ကျွန်တော် ဇာတ်လိုက်ကြီး ပြောခဲ့တဲ့စကားကိုပဲ သွားသွား ယတိရနေမိတယ်။

“ကိုယ် သူနဲ့ လက်ထပ်တော့ သူ့ကိုကွားရှုဖို့ခွင့်ရင် ကိုယ်ပိုင်တဲ့ စည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို နှစ်နာကြေးပေးမယ်လို့ ကတိပြုခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ ကွာရှင်းတော့ ရှေ့နေကတစ်ဆင့် ကိုယ့်စည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို ခွဲပေးလိုက်ရတယ်”

၇၄

၃

နေ့ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြို့သစ်လေးရဲ့ ကတ္တရာလမ်းမ
တွေဟာ ပျော့အိလို့ တံလျှပ်တွေ တရှိန်ရှိန်ထလာတော့တယ်။ ရာသီက ပူပြင်း
ရတဲ့ကြားထဲ ဦးနှောက်တွေ ပွက်ပွက်ဆူဆူအောင် ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားပေမယ့် ဝတ္ထု
ရေးဖို့ဘယ်လို ဝါကျမျိုးမှ စီးဆင်းမလာခဲ့ဘူး။ ဝါကျတွေအစား စကားလုံး
တစ်စုံသာ ကျွန်တော်ရှေ့ကို ဒေါက်ခနဲ ပြတ်ကျလာခဲ့တယ်။

‘လိပ်ပြာလှတဲ့ဂျီလီဟာ သူမအဆင်ပြေတိုင်း
ဘုတာရုံထိပ်ကဆိုင်မှာ အမ်သားဟင်းနဲ့
ကျွန်တော့်ကိုထမင်းကျွေးပါလိမ့်ဦးမယ် . . .’

၁

မြိုးမြီးရွှေတာခွဲရတဲ့ နွေလတွေတုန်းကပေါ့. . . ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်
ထဲမှာ မြန်မာငွေသုံးရာကျပ်လောက်နဲ့ လက်ပတ်နာရီထဲက အချိန်တစ်နာရီ
လောက်ကို စိတ်အေးလက်အေး မြန်းတီးနိုင်တဲ့အခါမျိုးတွေမှာ ကျွန်တော်ဟာ
ဘုတာရုံလေးနားကို ရောက်သွားလေ့ရှိတယ်။

ရထားစီးဖို့မဟုတ်သလို ရထားဆင်းခရီးသည် တစ်ယောက်ယောက်
ကို ကြိုဖို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနားက လွှက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ဖို့ပါ။

မြို့သစ်လေးရဲ့ဘုတာရုံကို ရင်ငွေလှုံ့ပြီးဖွင့်ထားတဲ့ အဲဒီ ညစ်ထပ်
ထပ် လွှက်ရည်ဆိုင်လေးဟာ လွှက်ရည်တစ်ခွက်ကို နှစ်ရာကျပ်သာယူပြီး
(ရထားပေါ်က မကုန်လို့ပြန်သွင်းတဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေကိုတော့) တစ်ထုပ်
တစ်ရာကျပ်သာယူလေ့ရှိတာမို့ ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲကငွေသုံးရာဟာ
လွှက်ရည်တစ်ခွက်အပြင် မုန့်ဖက်ထုပ်တစ်ထုပ်ကိုပါ ကျေးဇူးပြုပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီဆိုင်က ရေခဲခန်းကြမ်းသာသာ ကျဲတောက်တောက်လွှက်ရည်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာအညံ့ဆုံး လွှက်ရည်တစ်ခွက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဝကိုအချွေတာဆုံး ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ နေ့ရက်တွေမှာတော့ အဲဒီကျဲတောက်တောက်လွှက်ရည်တစ်ခွက်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့အာသီသနဲ့ ဆာလောင်မှုတွေကို အတော်ပြေပျောက်စေခဲ့တယ်။ မြီးတော့ လွှက်ရည်နဲ့အတူ တွဲဖက်သုံးဆောင်စရာ ဇာတ်ကောင်စရိုက်အချို့ကိုလည်း အဲဒီခပ်စုတ်စုတ်ဆိုင်လေးထဲမှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ပါသေးတယ်။

ပြောရရင် ..အမြဲတန်းမောင်မိုက်ပြီး ညစ်ထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေတတ်တဲ့ အဲဒီဆိုင်လေးဟာ ဝတ္ထုရေးသူ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာသိုက်ကြီး တစ်ခုပေါ့။ စာရေးလို့မရဘဲ ခေါင်းထဲအခွဲသက်သက်ဖြစ်နေတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီဆိုင်လေးထဲ အချိန်တစ်နာရီလောက် သွားထိုင်လိုက်ရုံနဲ့ ရေးစရာဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တလေကို ခပ်လွယ်လွယ်ရလေ့ရှိတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘူတာရုံလွှက်ရည်ဆိုင်လေးက လက်ဆောင်ပေးလာတဲ့ ဝတ္ထုတိုင်းကိုတော့ ကျွန်တော်ချမရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ နေ့စဉ်ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ မွန်းကြပ်နေရတဲ့ကြားထဲ ထွက်ပေါက်မဲ့ဝတ္ထုမျိုးတွေနဲ့ စာဖတ်သူကို အနှောင့်အယှက်မပေးချင်လို့ပါ။ (ဆင်းရဲတဲ့အကြောင်းရေးမှ ဘဝသရုပ်ဖော် ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အဆိုကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှလက်မခံခဲ့ဘူး။)

ဒါပေမယ့် . . .

လွှက်ရည် ဆိုင်လေးထဲမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာဘဝဆန်ဆန် အကြောင်းအရာတွေနဲ့မကြာခဏ တစ်စားပွဲထဲ အတူတူထိုင်ရလေ့ရှိတယ်။ တစ်ချို့အကြောင်းအရာတွေဟာ ကြားဖူးနေကျအကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်ပြီး တချို့ကတော့ပုံပြင်သစ်တွေပါ။

ဥပမာ . . . ပေါင်စရာမရှိတော့လို့ ခြောက်နစ်အရွယ်ကလေးကို အပေါင်ထားပြီး ညနေအလုပ်က ပြန်လာမှဝင်ရွေးရတယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ အဲဒီလို ဝိုင်းမော်ဒန် ပုံပြင်သစ်တွေကိုကြားရတတ်တဲ့အပြင် စရိုက်ဆန်ဆန် လူတချို့နဲ့လည်း မျက်မှန်းတန်းမိလာတယ်။

အဲဒီလူတွေထဲမှာ (အင်ဂျင်နီယာဂျီလီ) ကတော့ဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့

အဖွဲ့အကျဆုံးပါ။

“ဟိတ် . . . စာရေးဆရာ ဒီကိုလာ . . .”

ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မှောင်ရိပ်ကျကျစားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဂျီလီကကျွန်တော့် ကိုလှမ်းခေါ်ပါတယ်။ ဒီလေသံမျိုးနဲ့ဆိုရင် ဂျီလီတစ်ယောက်သေချာပေါက်ဆူဒြီးနေပြီလို့ ယူဆရတယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ သူမက . . .

“ကဲ စားချင်တာမှာစမ်း စာရေးဆရာ ဒီနေ့ကျွန်မရှင်းမယ်”

လို့ဆိုတယ်။

တစ်ခါတစ်လေ သူမ အချို့ကြီးပွပေါက်တိုးလာခဲ့ရင်တော့ ခုလိုပြောတတ်တယ်။

“ခပ်ညို့ညို့လွှက်ရည်တွေနဲ့ ဝိုက်အလေးမခံစမ်းပါနဲ့စာရေးဆရာရယ်၊ လာ . . . ဘူတာထိပ်ကဆိုင်မှာ အမဲနှပ်နဲ့ ထမင်း သွားစားကြရအောင်”

နက်ခမ်းထူတာကလွဲပြီး ဟောလီဝုဒ်ကဂျီလီနဲ့ ဘာတစ်ခုမှမတူတဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ကျွန်တော်စတင် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကလည်း ဝတ္ထုဆန်လွန်းလှပါတယ်။

မိုးစွေတဲ့တစ်ညနေ လွှက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှာကျွန်တော် ထိုင်နေတုန်း(နောင် ဂျီလီဖြစ်လာမယ့် အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ) ကျွန်တော်ရှိရာ စားပွဲကို တည့်တည့်လျှောက်လာပြီး ခုလိုစကားစတင်လာတယ်။

“ဒီမှာရှင့် ရှင်ကျွန်မယောက်ျားအဖြစ် ခန့်လောက် ဟန်ဆောင်ပေးပါလား။ ရှင်သောက်ထားတာတွေ ကျွန်မရှင်းပေးမယ်လေ”

“ဂျ”

“ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်လောက်ပါဘော်ဒါကြီးချဲ့ လုပ်စမ်းပါ။ ရှင့်ဘက်က ဘာမှပုံပါမသွားစေရပါဘူး။ ကျွန်မ တာဝန်ယူတယ်။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ဟောမှာ လိုက်လာကြပြီ။ လုပ်ပါရှင် တဆိတ်လောက်ကူညီပါနော်”

ရှပ်ရှင်တွေထဲက မောင်မောင်တို့အဖွဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့လူသုံးယောက်

ကျွန်တော်တို့ပိုင်းကို ချည်းကပ်လာတယ်။ ပုံစံတွေက ကျောချမ်းစရာ ဖြစ်ပေမယ့် ဂျီလီကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ကျွန်တော့်ပုခုံးပေါ်က တကယ်မရှိတဲ့အမှိုက်ကိုတောင် လက်ညှိုးလေးနဲ့တောက်ပြီး ဖယ်ရှားပေးနေသေးရဲ့။

“ဘယ်လိုလဲ အမျိုးသမီး အဆင်ပြေမှာလား”

အသက်ကြီးကြီးတစ်ယောက်ကစမေးတော့ ဂျီလီက ပုခုံး တစ်ချက် တွန့်လိုက်တယ်။

“ဟော့ဒီမှာ ကျွန်မယောက်ျားက တားနေတယ်။ မလိုက်ရဘူးတဲ့”

ဘုရားကယ်တော်မူပါ။

ကျန်ကြမ်းလေးဘာလေးရလိုရငြား ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဒီဆိုင်မှာလာ ထိုင်ခဲ့မိတဲ့ကျွန်တော်ဟာ ခုတော့ဖြင့် ခပ်ပျက်ပျက်မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ငွေရှာသူ လင်ယောက်ျားအဖြစ်ရောက်ရှိနေပါပေါ့လား။

“ဘာကွ ခွင့်မပြုဘူးဟုတ်လား တို့လည်း တန်ရာတန်ဖိုးပေးထားတာပဲလေ”

ဒေါသရောင်လက်နေတဲ့ မျက်လုံးသုံးစုံဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်ကို တန်းခနဲကျရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကြောက်လန့်တကြား တံတွေးတစ်ချက် မြို့ချလိုက်မိပေမယ့် (အော်စကာဆုရနိုင်လောက်အောင်) မှင်ကောင်းလှတဲ့ ဂျီလီကတော့ စားပွဲအောက်ကနေ ကျွန်တော့်ကိုလက်ကုတ်ရင်း...။

“ပြောလိုက်လေ ဒါလင်ရဲ့။ ဒါလင်ပဲ ဒီည နေသိပ်မကောင်းလို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးဆို..”

“အင်း... ဟုတ်တယ် ဒီညတော့..”

ပြောရင်း အသံတွေတုန်လာလို့ ဂေရာရင်လိုက်တာပါ။ အဲ့ဒါကိုပဲ မောင်မောင်တို့အဖွဲ့က အမိဖွယ်တစ်မျိုးပေါက်ပြီး

“ဘာလဲ ဒီညအထူးအစီအစဉ်ရှိလို့လား” လို့လှမ်းမေးတယ်။ ကျွန်တော် ခပ်ကြောင်ကြောင်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့... မျက်နှာပျက်သွားကြလေရဲ့။

“ဒါများကွာ လိုရင်းပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဟေ့ကောင်တွေ ရာဇိဉာဏ် မကောင်းဘူး။ လမ်းကြောင်းရှိတယ်တဲ့ ပြန်ကြမယ်”

သူတို့ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်တော်သက်ပြင်းခိုးချလိုက်နိုင်တယ်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ရှင်ကြီးကတော်သားပဲ။ ကျွန်မပေဒင်ဟောလိုက်မယ် ရှင်ကြည့်ရတာစာရေးဆရာဖြစ်ရမယ်”

“ဘယ်ဆိုးလိုလဲအမျိုးသမီးရဲ့ ခင်ဗျားပေဒင်မှန်သားပဲ”

“မှန်ရမယ်လေ။ ကျွန်မကသေချာခန့်မှန်းပြီးပြောလိုက်တာ။ ဘာပေဒင်မှမဟုတ်ဘူး။ ရှင် ဒီဆိုင်လာတိုင်း လက်ထဲမှာဖတ်စရာစာအုပ်တစ်အုပ် အမြဲပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးလိုက်တာ။ ကဲ ကျွန်မကို ကူညီတဲ့အတွက် ရှင်ကိုညစာကျွေးပါရစေ။ ဘုတာထိပ်ကဆိုင်ကို ချီတက်ကြမယ်လေ”

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ဂျီလီလို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကျွေးမွေးမှုကို ကျွန်တော်သိပ်တော့ မသိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူမကို သာမန်မိန်းမသားတစ်ဦးလို သဘောထားနိုင်လာတာမို့ ကျွန်တော်လိပ်ပြာသန့်သန့် စားရဲသောက်ရဲလာသလို သူမနဲ့တစ်ပိုင်းထဲထိုင်စကားပြောရတာကိုလည်း ခံတွင်းတွေ့လာတယ်။

တကယ်တော့ ဂျီလီဟာ အတိတ်ကံမကောင်းခဲ့ပေမယ့် လိပ်ပြာလှတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ငွေကြေးပြတ်လပ်နေတဲ့ ကာလတစ်ခုမှာ သူမကအလုပ်တစ်ခုတောင်ရှာဖွေပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ (အသက်ကြီးကြီးသတိပျောက်ယွင်းနေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို သူ့အကြိုက်တွေလိုက်ပြောပြီး လူနာစောင့်ပေးရတဲ့ အလုပ်မျိုးပေါ့။) သူမရှာပေးတဲ့ အဲ့ဒီအလုပ်ကြောင့် ကျွန်တော်ငွေကြေးစ အတော်လေးရွှင်ပြခဲ့ဖူးပါရဲ့။

ဒါကြောင့်လည်းတစ်ရက် ဂျီလီကအကူအညီတစ်ခု တောင်းလာတဲ့အခါ ကျွန်တော်မဆိုင်းမတွ ကူညီဖြစ်သွားတာပါ။ ကျွန်တော်ကူညီရတဲ့ အပိုင်းက ဟိုးတစ်ခါကလို့ ယောက်ျားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပေးရတာဖြစ်ပေမယ့် အာရင်ပုံစံနဲ့တော့ ကွာခြားလှပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်က လင်သားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး သူမနဲ့အတူလိုက်တွေ့ရမယ့်သူက သူမရဲ့သမီးလိုဆိုလာတာကြောင့်ပါ။

“ကျွန်မသမီးက ခြောက်တန်းရောက်နေပြီ စာရေးဆရာရဲ့။ သူ့စာဒေါ်တွေကခေါ်ပြီး ကျောင်းထားပေးတာလေ။ သမီးကိုခဏခဏသွားတွေ့”

ချင် ပေမယ့် သူ့အပေါ်ကျွန်မအစ်မတွေက သုံးလတစ်ခါလောက်ပဲလာ ခွင့်ပြု တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မသမီးအတွက်ပေးတဲ့ငွေကို လက်မခံကြဘူး။ မသမီး လို့တဲ့။ ကျွန်မလည်း အမေတစ်ယောက်ပဲလေ။ သမီးလေးကို မုန့်ဘိုးအတွဲ ဘာတွေ ပေးချင်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မနောက်ယောက်ျားရပြီး လိမ္မာနေပြီ။ အခုယူတဲ့ယောက်ျားက အလုပ်ကောင်းလို့ သမီးလေးကို ကောင်းကောင်း ထောက်ပံ့နိုင်ပါပြီလို့ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ခေါက်က သတင်းလွှင့်ခဲ့တယ်။ ခုတစ်ခေါက် တော့ ရှင်က ကျွန်မ ယောက်ျားပေါ့ စာရေးဆရာရယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်အလုပ်က ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာနော်။ ဘိုင်ကျတဲ့ စာရေးဆရာမဟုတ်ဘူး။ မေ့မသွားနဲ့အုံး။”

သမီးရှိရာကို အသွားတစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြသွားတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ မမြင်ရသေးတဲ့ ခြောက်တန်းကျောင်းသူကလေးအပေါ် မျက်နှာ ပူရင်း စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ အတော့်ကိုမွန်းကြပ်ရပါတယ်။ လှည့်ပြန်လို့လည်း မကောင်းတာမို့ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ပဲ လိုက်လာခဲ့ရတယ်။

ကလေးက ကျွန်တော့်ကို ပထွေးတစ်ယောက်အဖြစ်မုန်းသွားမလား။ စူးခဲ့တဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်လိုက်မလား။ မမြင်စူးသေးမပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမုန်းကို မခံယူချင်တာတော့အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် လည်း ဟိုရောက်တဲ့အခါ အရာအားလုံးဟာ ချောချောမောမော ပြီးဆုံးသွား တယ်။ မည်းနက်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကလေးမလေးဟာ ပီဘီချစ်စရာလေးပါ။ ကျွန်တော့်ကို အစက “ဦး” လို့ခေါ်ပြီး ပြန်ခါနီးတော့ “ဦးဖေဖေ” လို့တောင် ခေါ် လိုက်ပါသေးတယ်။ ဂျီလီအစ်မတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတစ်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကယ်တင်ရှင်တစ်ယောက်လိုကြည့်လို့ . . .

ကြိုတင်စည်းဝါးရိုက်ထားတဲ့အတိုင်း ဘဏ်က လောလောလတ် လတ် ဝင်လဲလာတဲ့ငွေထုတ်ကို ကျွန်တော်က ဂျီလီကိုထုတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ကလေးမလေးအတွက်မုန့်ဘိုးပေါ့။ (ဘဏ်မှာဝင်လဲရတာကတော့ သူ့မ စုဆောင်းထားခဲ့တဲ့ ငွေစက္ကူတွေဟာ ချွေးနံ့တွေနဲ့အမြဲနွမ်းဖတ်နေတတ်တာ ကြောင့်လို့ သူမကရှင်းပြတယ်)

သိပ်မြောင်လည်ပုံမရတဲ့ဂျီလီအစ်မတွေက ဒီတစ်ခါတော့မမြင်၊ တော့ဘဲ ငွေတွေကို လက်ခံလိုက်ကြတယ်။ ဂျီလီပျော်သွားသလို ကျွန်တော်

လည်း အတော့်ကို စိတ်ကြည်နူးသွားမိပါရဲ့။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အခုဂျီလီ ဝါရိုက်တာလုပ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ တစ်ကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်သာဖြစ်ခဲ့ရင် တယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲလို့တောင် တွေးလိုက်မိပါသေးတယ်။ ဂျီလီအပေါ်ရင်ခုန်ချင်လို့မဟုတ်ဘဲ ကလေးမလေးနဲ့သူ့အပေါ်တွေရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို သာယာသွားမိလို့ပါ။

ဒီလိုနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ဂျီလီရဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ အဓိကဇာတ်ကောင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ မကြာခဏပါဝင်သရုပ်ဆောင် ပေးခဲ့ရတယ်။ နောက်ပိုင်း သုံးလတစ်ကြိမ် မဟုတ်တော့ဘဲ နှစ်လတစ်ကြိမ်၊ တစ်ခါတစ်လေ (သူမ ဝင်ငွေ စကောင်းခဲ့ရင်တော့) တစ်လ တစ်ကြိမ်လောက် ဟန်ဆောင်ယောက်ျား အဖြစ် ကျွန်တော်အငှားလိုက်ရပါရဲ့။

နေဦးဟာ လေရှူးတွေကို တင်ဆောင်ပြီးကျွန်တော်တို့ မြို့သစ်လေး မှီ တွန်းတွန်းတိုက်တိုက်ရောက်ရှိလာတဲ့ ကာလတွေထဲကတစ်နေ့မှာပါ။

ကျွန်တော်ဟာ အဲ့ဒီနေ့ကထူးထူးဆန်းဆန်း မိုးလင်ကတည်းက ဂျီလီကို တွေ့ချင်နေခဲ့မိတယ်။ ခုတလော ဂျီလီ အလုပ်မကောင်းလို့ ငွေ မတောင် မစုနိုင်ဘူးလို့ဆိုတယ်။ ညနေစောင်းတွေမှာသာ ဘူတာရုံဆိုင်လေးဆီ လာလေ့ရှိတဲ့ ဂျီလီဟာ တစ်ချို့ညနေတွေဆို ရောက်တောင်မလာခဲ့ဘူး။

“ဘိုင်ကျနေလို့စာရေးဆရာရေ . . . တစ်ခါတစ်လေကားခတောင် မရှိလို့ထွက်မလာဖြစ်တာ”

ယောက်ျားတွေအပေါ် သရုပ်ဆောင်ကောင်းလှတဲ့ဂျီလီဟာ ကျွန် မတော့်အပေါ်တော့ ဘယ်တော့မှဟန်မဆောင်ဘဲ အမှန်အတိုင်းရင်စွင့်လေ့ရှိ တယ်။

အဲ့ဒီနေ့ကတော့ . . . ကျွန်တော့်မှာလောလောလတ်လတ် စာမူခ အတော် အသင့်ရထားတာမို့ သူမကိုကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ (သူမရဲ့ ဣဇာလေးဆီ မုန့်ဘိုးသွားမပေးနိုင်တာကြာပြီမဟုတ်လား။) ဒါကြောင့် နေ့စောင်းခအောင်တောင်မစောင့်တော့ဘဲ နေမုန့်လွဲတာနဲ့ ကျွန်တော်

ဘူတာရုံဆိုင်ကလေးဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဘူတာရုံဟာ လူအတော်စုံပါတယ်။ လာတဲ့လူတွေရှိသလို မြန်တဲ့လူတွေလည်းများလှပေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ လိပ်ပြာလှသူ အမျိုးသမီးလေးဟာ "မြန်သူ" ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ကျွန်တော်ဘယ်လို ထင်မိမှာလဲ။

တစ်နေ့တစ်ခြား ပိန်လိုလာတဲ့ဂျူလီဟာ ညနေတိုင်ရင် သူမရဲ့ကိုယ်လုံးလေးကိုယ်ခံနဲ့ လို့ ဘူတာရုံလေးဆီ လာလိမ့်ဦးမယ်။

ပါးလှပ်လှပ်ဂျူလီဟာ ယောက်ျားတွေကိုပုံပြင်တွေ ပြောရင်း . .

ကျွန်တော့်ကို "ဟိတ်စာရေးဆရာ" လို့ခေါ်ရင်း . .

သူမ ငွေကြေးအဆင်ပြေတဲ့အခါ သမီးလေးကိုမုန့်တီးသွားပေးဖို့ ဟန်ဆောင်ယောက်ျားအဖြစ်ကျွန်တော့်ကို သရုပ်ဆောင်ခိုင်းရင်း . . မြို့ပတ်ရထားတစ်စီးလို ပုံမှန်လည်ပတ်နေအုံးမှာပါ . .

လိပ်ပြာလှတဲ့ဂျူလီဟာ သူမအဆင်ပြေတိုင်း ဘူတာရုံထိပ်က ဆိုင်မှာ အမဲသားဟင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုထမင်း ကျွေးပါလိမ့်ဦးမယ်။

တကယ့်ကို အဲလိုပဲ ကျွန်တော်ယုံကြည်ခဲ့မိတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း "ရထားကြိုက်လို့တဲ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်အကြိုက်စိတ်ရတာ" ဆိုပြီးလူတွေ အုံးအုံးကျွက်ကျွက်ဖြစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ထိုင်ရာကတောင် ထမကြည့်ခဲ့ဘူး။ သွေးသံရဲရဲမမြင်ချင်တာရယ်။ ဂျူလီဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်တာရယ်ကြောင့်ပါ။ ဒါပေမယ့် ခဏအကြာကျွန်တော်နဲ့ မျက်မှန်းတန်၊ မိနေတဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်သည်လေးရောက်လာတော့ အခု ရထား အကြိုက်စိတ်ကို ရသူဟာ ဂျူလီ ဖြစ်မှန်းသိလိုက်ရတယ်။

ဘုရားကယ်တော်မူပါ။ မဟုတ်ပါစေနဲ့။ တကယ်မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ထုတောင်းရင်း ကျွန်တော်ရောက်ရှိ သွားချိန်မှာတော့ သူမဟာ ညင်ညင်သာသာ အသက်ထွက်ပြီးနေပါပြီ။

ရှုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဇာတ်နာအောင် သမီးလေးတွေချင်တယ်တဲ့ ဒီငွေလေး သမီးကိုသွားပေး ပေးပါတို့ မှာမသွားပါဘူး။ လမ်းသားတစ်နေရာက အလွယ်တကူရှာဖွေတွေ့လို့ ဝုံးလွှမ်းပေးထားတဲ့ တာလပတ်စကြိုအောက်မှာ သူမဟာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းအိပ်မောကျနေပါပြီ။

တစ်ချို့က ဂျူလီဟာသူမရဲ့ အလုပ်အကိုင်မကောင်းတာကြောင့်

ရထားပေါ် ဈေးလိုက်ရောင်းရင်းပြုတ်ကျပြီး ရထားကြိုက်စိတ်ရတာလို့ဆိုတယ်။ တစ်ချို့ကတော့ ဂျူလီမှာ ရောဂါဆိုးကြီးရှိနေပြီး အဲဒီရောဂါ အကြောင်းသူမရဲ့ သမီးလေးမသိရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားတာလို့ဆိုတယ်။

(ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီအဆိုကို ငြင်းဆန်ပါတယ်။) ကျွန်တော့်ရဲ့

လိပ်ပြာလှသူလေးဟာ အဲလိုနည်းမျိုးနဲ့ဘဝကိုအရှုံးပေးလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေလို့ပါ။

ရက်နည်းနည်းကြာတော့ ဘူတာရုံတစ်ဝိုက်မှာ ဂျူလီအကြောင်း ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုပြောတာတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားကြသလို၊ သူမကိုလည်း မေ့ပျောက်သွားကြပေ။ နောက်ထပ်လအနည်းငယ်ကြာချိန်မှာတော့ "ဂျူလီ" ဆိုတဲ့ မကောင်မလေးတစ်ယောက် တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဖူးသလိုမျိုး အားလုံးကိုယ်ဘဝနဲ့ကိုယ်ထက်လက်မောင်းနှင်သွားကြရဲ့။

နွေလတွေဟာ တငွေငွေ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်ဟာ မိုးငွေ သန်းဆယ့်လေးတွေ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေတဲ့ ကြားက အဆောင်းအကာမပါဘဲ ဘူတာရုံလေးရှိရာကိုလျှောက်လှမ်းလာခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ ဘူတာရုံလေးနားကဆိုင်မှာ ကျွန်တော့်မွေးစားသမီးလေးနဲ့ တွေ့ဖို့မျှန်းထားတယ်။ ဧကောင်းတွေ့ဖွင့်တော့မှာမို့ သူမကိုကျောင်းစရိတ်ပေးချင်လို့ပါ။

ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မိန်းမမရဘူးပဲ သမီးတစ်ယောက်ရှိနေတာဟာ ရယ်စရာကောင်းလှပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မရယ်မောနိုင်ခဲ့တာ ယိပ်ကိုသေချာပါတယ်။ ဘူတာရုံမှာ လူတကာစုံတတ်တာကြောင့် သမီးလေး မမရာက်ခင်ကြိုရောက်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်မြေလှမ်းတွေကို ခွပ်မြွန်မြွန် လျှောက်လှမ်းလိုက်တယ်။

ဟန်များတုံ့ညနေခင်းဝတ္ထု

'လောကကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ရတာ
 အတော့်ကို လွယ်တယ်စာရေးဆရာရဲ့။
 အထူးသဖြင့် အံ့ဒီ လူက
 ကိုယ့်မိန်းမ ဖြစ်နေခဲ့ရင်ပေါ့'

၁

နေရောင်ခြည်ဟာ သူ့ရဲ့ဟန်စွယ်ကို ချသွားခဲ့ပြီ။
 နေ့လယ်ခင်းတစ်လျှောက်လုံး ဟော့ဒီမြို့သစ်ကလေးကို အလှူ
 ပြီးပြီးနဲ့ လောင်မြိုက်စေခဲ့တာဟာ၊ သူ မဟုတ်တော့တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ တစ်နေ့
 လုံး အကာအကွယ်တွေအောက်မှာ အရိပ်ခိုနေခဲ့ကြတဲ့ ကျေးငှက်တွေနဲ့
 ဖိပ်တွင်းအောင်းပြီး အပူရောင်နေခဲ့ကြတဲ့ လူတချို့၊ အလျှိုလျှိုထွက်လာ
 ရင်းနဲ့ပဲ မြို့သစ်လေးရဲ့ ညနေဆည်းဆာဟာ လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာတယ်။
 ရုံးကြိုကားတွေ တစ်စီးစနစ်စီးစ ထိုးဆိုက်လာလို့ မှတ်တိုင်မှာ လူ
 စည်စပြုလာသလို လွှက်ရည်ဆိုင်တွေလည်း စားသုံးသူကို ညှို့လင်ဖို့ သူတို့ရဲ့
 ဝတ်စုံအင်္ကျီကို ခပ်ကျယ်ကျယ် တိုးမြှင့်လာကြတယ်။ ညနေခင်း ပြုဇာတ်ထဲမှာ
 ဝတ်စုံအင်္ကျီတွေအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ရပေမယ့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သရုပ်ဆောင်ဖြစ်
 ဖို့ဖြစ်မှန်းမသိရာတဲ့ လူတချို့ဟာ စိတ်ကူးတည်ရာ အတွေးကိုယ်စီနဲ့
 လျှားနေကြပေါ့။

နေ့လယ်ခင်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် စာတစ်လုံးမှ ချမရေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ရာသီက ပူလွန်းလို့၊ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲက စကားလုံးတွေ အငွေ့ပျံသွားပြီထင်ပါရဲ့။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ လက်ထဲက ဘောလ်ပင်ကို ချပြီး ဆည်းဆာရဲ့ ပြုစုထိန်းသိမ်းမှုမှာ အသုံးတော်ခံဖို့ ကျွန်တော်လမ်းမတွေဆီကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ စာရေးဖို့ အကြောင်းအရာတစ်ခုခု ရလိုရခြားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပါ။

ထိုင်နေကျ လွှက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ကျွန်တော်သောက်နေကျ ပေါ့ဆီမိတ်ခွက်ကို ယူလာပေးနေကျ စားပွဲထိုးလေးက ကျွန်တော့်ရှေ့ကို လာချပေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြုနေကျအတိုင်း လွှက်ရည်ကို တစ်ဝိုင်းလုံး ထပ်မသောက်တော့ဘဲ အေးတဲ့အထိ အမေ့ခံထားလိုက်ပါတယ်။

သိပ်တော့လည်း မဆန်းလှပါဘူး။ လောကကြီးတောင် ဖြစ်နေကျ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ပဲ သမားရိုးကျ လည်ပတ်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မနက်က ရေဒီယိုသံနဲ့ အိပ်ရာထဲပြီး “သင့်အတွက်မနက်ဖြန်” ကိုနားထောင်ရင်း၊ အိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေကျ အကြောင်းအရာတွေထက်ပိုပြီး ဘာတွေများဖြစ်ပျက်ခဲ့လို့လဲ။ ခေါက်ရိုးကျိုးအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ပဲ သမားရိုးကျဆန်စွာ ပုံမှန်စီးမြောနေကြရတာပါ။ (အစောပိုင်းကာလတွေတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေကို ဝတ္ထုအဖြစ်ရေးဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ပေမယ့် ချီးမြှင့်လိုက်တာလို့ အပြောခံရမှာစိုးတာနဲ့ မရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။)

ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ခပ်ညံ့ညံ့ လွှက်ရည်ဆိုင် လေးထဲမှာ ထိုင်ရင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို မြစ်ဖျားခံစားဆင်းစေမယ့် ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးကိုမဆို ကျွန်တော်အာသာငန်းငန်း မျှော်လင့်နေမိတော့တယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ တွေးထင်ယူဆချက်သာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် သိပ်မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ရှေ့ကို အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုရောက်ရှိလာတော့မှာပါ။

ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ မြို့သစ်ကလေးဟာ မြို့လည်ခေါင်နဲ့ အလှမ်းဝေးကွာလှတယ်ဆိုပေမယ့်၊ စာရေးချင်သူတစ်ယောက်ကို ကုန်ကြမ်းပြတ်လပ်သွားလောက်အောင်တော့ မခေါင်လှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာတစ်ခုက တွေ့မြင်သမျှတိုင်းကို ဝတ္ထုရေးဖွဲ့လောက်တဲ့ အကြောင်းအရာအဖြစ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မသတ်မှတ်ချင်တဲ့ကိစ္စပါ။

တချို့အကြောင်းအရာတွေဟာ ဝတ္ထုသဏ္ဍာန် ဟန်ဆောင်ထားပေမယ့် တကယ်တမ်းချရေးကြည့်တဲ့အခါ ဦးတည်ချက် ဝေဝါးနေတာမျိုး၊ ဇာတ်သိမ်းခန်းမစုံလင်တာမျိုးတွေ ကျွန်တော်မကြာခင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ၊ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလေလေ၊ ဝတ္ထုအဖြစ် ပြီးပြည့်စုံဖို့ ခက်ခဲလေလေပဲ။ အဲဒီသင်ခန်းစာကို ပြီးခဲ့တဲ့ဆောင်းဦးပေါက်ကာလတွေကတည်းက ကျွန်တော်ရရှိထားခဲ့တာပါ။

နှင်းမှုန်တွေ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲကျဆင်းလာတဲ့ ဆောင်းညချမ်းတွေမှာ ကျွန်တော်ဟာ နွေးထွေးမှုအတုတွေရှိရာကို ဦးတည်လေ့ရှိခဲ့တယ်။ ပူနွေးတဲ့ ဟိုတယ်ခန်းတစ်ခန်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မာတီနီပုလင်းကို မျှော်လင့်ချင်ပေမယ့် များသောအားဖြင့် စည်ဘီယာလောက်နဲ့ပဲ တင်းတိမ်ခဲ့ရတယ်။ ကြမ်းဂျူဘီယာ တစ်ခွက်စ နှစ်ခွက်စလောက် လောင်းဆည့်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပူနွေးလာတတ်ပြီး ဆောင်းညချမ်းကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွားလေ့ရှိတယ်။

အဲဒီကာလတွေမှာ ဘီယာသုံးခွက်စ ငွေကြေးနဲ့ တစ်ညတာ နွေးထွေးမှုကို ကျွန်တော်ဖလှယ်တတ်လာခဲ့သလို၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လည်း ရရှိလာခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ မိတ်ဆွေဆိုတာထက် အသိအကျွမ်း

လို့ပြောရင် ပိုပြီးမှန်မှာပါ။ သူဟာ ကျွန်တော်ထက်ပိုပြီး အသက်ကြီးသလို ကျွန်တော်ထက်လည်း ပိုသောက်နိုင်ပုံပါ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဘီယာ တစ်ဂျားရှေ့ချပြီး အမြဲတမ်းမုန်ကုတ်ကုတ် မျက်နှာနဲ့ ငြိမ်သက်နေလေ့ရှိတဲ့ သူ့ကိုအစပိုင်းက ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ကောင်စရိုက်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးဖြစ်နေလို့ပါ။

ဒါပေမယ့် . . .

တစ်ညမှာတော့ ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး ရီဝေဝေဖြစ်နေတဲ့ သူဟာ ကျွန်တော်ပိုင်းကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

“မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အတူတူသောက်ကြရအောင်။ ဒီပိုင်းကိုကိုယ် ရှင်းပါရစေ”

သူ့ရဲ့စိတ်ခေါ်မှုက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးရှိလှပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ တုံ့ပြန်ပုံကတော့ သိပ်မယဉ်ကျေးခဲ့ဘူး။

“မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ကျွန်တော်က ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိဘူးဗျ။ ပြီးတော့ စကားလည်းနည်းတော့ နောင်ကြီးစိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ်ကစကားပြောဖော်ထက် အရက်သောက် ဖော်ကို လိုချင်တာပါ”

လွှက်ရည်ဆိုင်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ မျက်မှန်းတမ်းမိသူတစ် ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ခက်ခဲပေမယ့် အရက်ဆိုင်မှာတော့ လွယ်ကူ မြန်ဆန်လွန်းလှပါတယ်။ ဘီယာတစ်ဂျား၊ အမြည်းသုံးလေးပွဲနဲ့အတူ သူ ကျွန်တော့်ပိုင်းကို ဧည့်သည်အဖြစ်ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

အဲဒီညက ကျွန်တော် ဘီယာသုံးခွက်ထက် ပိုသောက် မိခဲ့သလို သူလည်းအတော်ရီဝေသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမယ့်စကားကို သူ စတင်လာခဲ့တာပါ။

“လောကကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ရတာ အတော့်ကိုလွယ်

တယ်စာရေးဆရာရဲ့ အထူးသဖြင့် အဲဒီလူက ကိုယ့်မိန်းမ ဖြစ်နေခဲ့ရင်ပေါ့”
“ဗျာ”

“အံ့ဩသွားသလား၊ မအံ့ဩနဲ့ ကိုယ့်ဆရာ၊ မယုံလည်း မရှိနဲ့၊ ကိုယ့် ကိုယ်တွေ့ဖို့ပြောပြတာ”

“ခင်ဗျားမှူးနေပြီ”

“သေချာတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်...သတိတော့ မလွတ်သေးပါဘူးလေ။ ပြီးတော့ . . . ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို မမှတ်မိလောက်အောင်တော့ မဖြစ်သေး ပါဘူး”

သူက ဘီယာတစ်ကျိုက်ကို မော့ချလိုက်ပြီး ကြက်ကြော်တစ်တုံးကို တစ်ညှမ်းညှမ်း မြည်အောင်ဝါးစားနေလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ တစ်ရှူးစနဲ့ ပါးစင်ကို အားရပါးရသုတ်ရင်း စကားစတယ်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က လူတစ်ယောက်ကို ကြိုတင်ကြံစည်ပြီး ပီပီရီရီနဲ့ ကိုယ်သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် မောင်ရင်ယုံပုံမလား။ ကိုယ်ရဲ့ချစ်လှ စွာသောမိန်းမကိုပေါ့။ ဒီနေ့ဆို သူဆုံးတာ နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့မိန်းမကိုဟုတ်လား”

“အစစ်ပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့မိန်းမ။ ကိုယ့်ဘဝကို ငွေနဲ့ပေါက် ပြီးဝယ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ။ ကိုယ်ရဲ့နုပျိုစဉ်ကာလကို အမှောင်ကျစေခဲ့တဲ့မိန်းမ။ အဲဒီမိန်းမကို အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ ကိုယ်သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်”

ကျွန်တော်ရဲ့ ရီဝေမှုတွေလွင့်ပြောက်သွားပြီး ဦးခေါင်းထဲမှာ အချက် ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံလာတယ်။ သူဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ လားလို့ ကျွန်တော် ဇဝေဝေဖြစ်သွားပေမယ့် သူကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးစက် စက်နဲ့ ဆက်ပြောနေခဲ့တယ်။

“သူနဲ့တွေ့တော့ ကိုယ့်အသက်က နှစ်ဆယ်သာသာ၊ မနူးမနပ် သူ ကတော့သုံးဆယ်စွန်းစ၊ ငွေချမ်းသာသလို အတွေ့အကြုံကလည်း ကြွယ်ဝ တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို အမိဖမ်းပြီး ကိုယ့်ဘဝကို အပိုင်သိမ်းနိုင်ခဲ့တယ်။

ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်မိဘနှစ်ပါး ကို ငွေကြေး၊ ကျေးဇူးတရားတွေနဲ့ မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ ချည်ချည်တူးတူး မူးပြီးရော ကာလကို ကုန်လွန်ချိန် ကျမှ ကိုယ်သူ့ကို မချစ်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ တူးတူးခါးခါး မုန်းနေမှန်း သိလိုက် ရတယ် ...

“ဒါပေမယ့် ... အခြေအနေကလွန်နေပြီ။ ကိုယ် သူ့ကို ကွာရှင်း ခွင့်မရ နိုင်သလို အပြင်မှာလည်း ရှုပ်ခွင်မသာအောင် သူ့နှောင်ကြီးတွေက မြဲမြံလွန်းလှတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ နည်းလမ်းကတစ်နည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ကတော့ သူ့ကို ရှင်းပစ်ဖို့ပဲဆိုတော့ . . .”

“ဘယ်လိုရှင်းမလဲ . . .”

“သူ့ကိုသတ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ကျန်တဲ့အချိန်တွေ အကုန်လုံး ထောက် ထဲမှာ ကုန်ဆုံးပစ်ရလောက်အောင်တော့ ကိုယ်မမိုက်မဲဘူး”

ကြိုတင်ကြံစည်ထားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လိုပဲ။ ကောင်းခန်းရောက်မှ စကားကို အချိန်ကိုက်ရပ်လိုက်ပြီး ဘီယာထပ်မှာတယ်။ လန်ဒန်တစ်ဘူနီ၊ ကြက်ကြွပ်ကြော်တစ်ပွဲ ထပ်မှာတယ် ဘီယာတစ်ခွက်ကို အမြှုပ်မထအောင် စိမ်ပြေနပြေပွဲပြီး တဝှပ်ဝှပ်သောက်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ရှည်သည်။ ခံနိုင်မှု ကုန်ဆုံးသွားချိန်မှာတော့။

“ခင်ဗျား သူ့ကိုဘယ်လိုသတ်လိုက်သလဲ”

ရှုပ်ရှင်တွေထဲက ခပ်ညံ့ညံ့ လူဆိုးခေါင်းဆောင်ပုံစံမျိုး နဲ့ သူ လက် ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်တယ်။

“အဲဒါအနှစ်ပဲ မောင်ရင်ရဲ့။ အဓိကသော့ချက်က အဲဒါပဲ ကိုယ်သူ့ကို စိတ်နဲ့သတ်လိုက်တာ”

“ဗျာ ...စိတ်နဲ့”

“ဟုတ်တယ် သူ့စိတ်ကိုလှည့်ဖျားပြီး သတ်လိုက်တာ။ အရင်က ဖာသီ ဖာသာနေရာကနေ အလွန်အကျွံ၊ ဂရုစိုက်ပြုပြီး လှည့်စားလိုက်တာပဲ။ သွေးတိုး၊ နှလုံး၊ ဆီးချို၊ အကုန်လုံး သူ့မှာဖြစ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး ဂရုစိုက်ပြုလိုက်

တယ်”

သူ့စကားကို ရေးတေးတေး နားလည်သ လိုရှိပေမယ့် လုံးစေ့ပတ်စေ့ တော့ သဘောမပေါက်လှဘူး။ သူ့ကကျွန်တော် အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိပုံနဲ့ ခပ်အေးအေးရှင်းပြတယ်။

“သူ ...နေရတာ မအီမသာနဲ့ ခေါင်းတွေအုံတယ် လို့ညည်းရင်၊ သွေးတိုးတာဖြစ်မယ်။ မနေ့ကဝက်သားဟင်း စားတာကိုး ငါ့မိကြော် စားတာ ကိုးဆိုပြီး ဂရုတစိုက်နဲ့ ဆေးတိုက်တယ်။ ဇက်တွေသာတွေဆေးလူပြီး နှိပ်ပေး တယ်။ လေ့ကားမြင့်မြင့်တက်ရမယ့် နေရာမျိုးကျရင် ခြည်းခြည်းတက် မောနေ မယ်။ နှလုံးကခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ယူယပြတယ်။ အချို့တွေ စားတာများ ရင် အိမ်သာထဲမှာ ပရွက်ဆိတ်တွေတွေ့တယ် ဆီးချိုဖြစ်နေဦးမယ် ဆိုပြီး သတိပေးတယ် ဘာစားစား ဘာလုပ်လုပ်စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ဂရုစိုက်ပြုလိုက်တော့ အဲဒီ ဂရုစိုက်မှုကိုသာယာလာတယ်။ တကယ်မရှိတဲ့ ရောဂါတွေကို တကယ် ရှိသလို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီကနေစပြီး သူ့တရောင်ရှောင် ဖြစ်လာတယ်။ ရာသီမရွေး အနွေးထည်ဝတ်ထားရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက် လာတယ်။ ဟိုအစားရှောင် ဒီအစားရှောင်နဲ့ နောက်ဆုံး ရေလုံပြုတ်သာသာပဲ စားရတော့တဲ့ အနေအထားဖြစ်လာတယ်။ သူ့ဆုံးမယ့်နေ့က ခေါင်းမူးတယ် ဆိုလို့ သူ့တူမဝမ်းကွဲ နာစ်မလေးကို အိမ်ခေါ်ပြီး သွေးချိန်ခိုင်းတော့ သွေးနည်း နည်းတိုးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က သွေးအရမ်းတိုးနေတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ အိပ်ရာထဲက မထနဲ့။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မလှည့်နဲ့။ မတော်တစ ဦးနှောက်သွေးကြောတွေ ဘာတွေပြတ်ပြုနေဦးမယ်ဆိုပြီး ယူယပြတယ်။ ညနေပိုင်း ကိုယ့်မိတ်ခေတ္တ တစ်ယောက်လှမ်းခေါ်လို့ ဟိုတယ်မှာ ဘီယာသွားသောက်တယ်။ အိမ်ပြန် ရောက်တော့ သူ့ဆုံးနေပြီး ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သွားတာတဲ့။ မရှိတဲ့ သွေးတိုးက သူ့ဦးနှောက် သွေးကြောကိုဖြတ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

ဇာတ်သိမ်းခန်းရောက်သွားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လိုမျိုး သူ့စကားတွေ အရှိန်လျော့ကျသွားတယ်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟန်ပါပါချလိုက်ပြီး

ခဏငြိမ်သက်နေသေးတယ်။ ပြီးမှ

“သူသေသွားတော့ ကိုယ့်စိတ်တွေ တော်တော်ကို လွတ်လပ်သွားတယ်။ လေးဆယ်ဝန်းကျင်ဆိုတဲ့အရွယ်က ဘဝကိုခံစားဖို့ အကောင်းဆုံးအရွယ်ပဲ။ ကိုယ့်အတွက် အချိန်မီကလေးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ သူ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း ကိုယ့်ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်းပစ်လိုက်တယ်။ ကိုယ်ချက်မီကျတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ် တင်တောင်းပြီး လက်ထပ်ယူလိုက်တယ်။ ဂျေဒ်ရိုက်တယ်။ ဟောလိဝုဒ်ကစားတယ်။ ဘီယာနို ဝီစကီသောက်တယ်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်တစ်လုံး နှစ်လုံးတွက်တယ်။ တရုတ်တန်းသွားပြီး စားချင်တာစားတယ်”

“ခင်ဗျားဘဝ ပျော်စရာကြီးပါလား”

“အမှန်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် .. တစ်နှစ်လောက်ပဲပျော်ရသေးတယ်။ ကျန်းမာရေးက ဖောက်ချင်လာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော်တအံ့တဩမေးလိုက်တော့သူက မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးတယ်။

“နည်းနည်းလေးပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်လိုက်တာနဲ့ လူကမောချင်လာတယ်။ အစားအသောက်လည်း အရင်ကလောက် ဟုတ်တိပတ်တိ မစားနိုင်ဘူး။ မိန်းမကတော့ အဲဒါအသည်းမကောင်းတဲ့ လက္ခဏာလို့ပြောတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ သွေးတိုးချင်တယ်”

သူပုံစံက တကယ့်ကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံမို့ ကျွန်တော်အားပေးစကားပြန်ပြောလိုက်ရတယ်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဗျာ ဒီခေတ်မှာဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေ မပါပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့ပြသလဲ”

“ဘယ်ဆရာဝန်မှမပြဘူး။ ကိုယ့်မိန်းမစမ်းသပ်ပေးတာ။ သူက အရပ်တုန်းက သူနာပြုလုပ်ဖူးတယ်လေ”

“ဒါဖြင့်- ခင်ဗျားအရင်မိန်းမရဲ့..တူမဝမ်းကွဲ . . .”

“ဟုတ်တယ် သူနာပြုအလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မိသားစုကို ရှာဖွေကျွေးမွေးတာမကြည့်ရက်လို့ လက်ထပ်ယူလိုက်တာ အသက်ချင်းကွာပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ်တော်တော် ချစ်ရှာပါတယ်။ ဂရုလည်းဆိုက်တယ်။ အခုလည်း သူအရက်ဖြတ်ခိုင်းလို့ ဖြတ်ပျံ့မယ်ကတိပေးပြီး ဒီနေ့နောက်ဆုံးလာသောက်တာပဲ။ ဘီယာတော့ စာရေးဆရာပဲသောက်လိုက်တော့။ ကိုယ့်အတွက် ဝိုင်းပိတ်ဝီစကီ နှစ်ပက်မှာလိုက်မယ်”

နေရောင်ခြည်ဟာ သူ့ရဲ့မာန်စွယ်ကို ချသွားခဲ့ပြီ။

ခပ်စုတ်စုတ်လွှဲကျရည်ဆိုင်လေးထဲက ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာတော့ ဆည်းဆာက တိမ်တွေပေါ်ကို အနက်ရောင် မှင်ရည်တွေဖြန်းပက်စပြုနေခဲ့ပြီ။ လက်ထဲကဆေးလိပ်တိုကို လွှင့်ပစ်ရင်း ဆောင်းဦးကာလတုန်းက ကီယာဆိုင်မှ စကားလက်ဆုံကျခဲ့ဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးကို ဖြတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိပါသေးတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေမလား။ တကယ်လို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဆိုရင်လည်း အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ဇာတ်ထိမ်းခန်းတစ်စုံတစ်ရာ ပါသင့်ပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်တုန်းကတော့ ဇာတ်ထိမ်းလို့ ယူဆရမယ့် ဝမ်းနည်းဖွယ်သတင်းတစ်ခုကို ဘီယာဆိုင်လေးကတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ကြားသိခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေကြီး သွေးတိုးရာဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဆိုတာပါပဲ။

သူ့ကို ကွယ်လွန်သွားစေတဲ့ သွေးတိုးဟာတကယ်ရှိတဲ့ သွေးတိုးလား။ ဒါမှမဟုတ် တကယ်မရှိတဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှား သွေးတိုးများလား။

ကျွန်တော်နှင့် မြို့ပြဒီဇိုင်းဆရာ

၆၄

ကျွန်တော်လမ်းဖြတ်ကူးခါနီးမှာ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ စုံတွဲတစ်တွဲကို တင်ဆောင်ထားတဲ့ ကားတစ်စီးဟာ ကျွန်တော် ရှေ့ကဝေါခနဲဖြတ်မောင်းသွားလေရဲ့။ အဲဒီကားပေါ်မှာရယ်မောလိုက်ပါသွားတဲ့ အမျိုးသမီးကကော - တစ်ချိန်တုန်းက သူနာပြုတစ်ယောက်များဖြစ်ခဲ့လေမလား။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်အပေါ်စိုးရိမ်တတ်တဲ့ ဇနီးသည်ကို အလွန်အကျွံ စိုးရိမ်တကြီး ဂရုစိုက်မပြုဖို့ ကျွန်တော် ဖျောင်းဖျရပါဦးမယ်။ ပြီးတော့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို မြစ်ဖျားခံစီးဆင်းပေးမယ့် တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း စောင့်မျှော်ရပါဦးမယ်။

တချို့အကြောင်းအရာတွေဟာ...ဝတ္ထုသဏ္ဍာန် ဟန်ဆောင်ထားတတ်ပေမယ့်... တကယ်ချရေးကြည့်တဲ့အခါ...။

ဝိုးချ

'ဦးလ်ချ်ယားလက်တွန်းလှည်းပေါ်၌
 ကျွန်တော်တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်က
 ကလေးကစားစရာ
 ဘိုမရုပ်လေးတစ်ရုပ်သာဖြစ်ပါသည်'

၁

အကယ်၍ ကျွန်တော်သာ ရှေးဟောင်းနှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး
 ရှိရာ လမ်းထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့မရောက်ရှိသွားခဲ့လျှင် (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော်၌
 ညဘက် အိပ်မပျော်သောရောဂါနှင့် စိတ်ကျဝေဒနာ အနုစားတစ်ခု စွဲကပ်
 မနေခဲ့လျှင်... တွန်းလှည်းတစ်စင်း၏ ဝင်ရိုးသံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဤမျှ
 ကထိ အတွေးလွန်ခဲ့မိမည် မထင်ပါ။

သို့သော် . . . ကံဆိုးစွာပင် လွန်ခဲ့သည်လ အနည်းငယ်မှစ၍
 ညဘက်အိပ်မပျော်သော ရောဂါနှင့် စိတ်ကျဝေဒနာတို့ကို ကျွန်တော် တပြိုင်
 နက်တည်း စတင်ခံစားလာရသည်။ ပြဿနာမှာ စာရေးမရခြင်းမှ အစပျိုးခဲ့
 ခြင်းဖြစ်၏။ ပုံမှန်အားဖြင့် ဆိုပါက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှ ပြည့်သိပ်ကျပ်ညပ်နေ
 သော အတွေးကို စက္ကူဖြူဖြူပေါ် ရွေ့လျားစီးဆင်းသွားစေဖို့အတွက် ဆိုလျှင်
 ဖာနောင်အယုတ်ကင်းသော အချိန်နာရီအနည်းငယ်နှင့် မှင်လိုက်ကောင်း
 သောဘောလံပင်တစ်ချောင်းသာ လိုအပ်သည်။ ဟိုတယ်ခန်းမများနှင့် ယစ်ရွေ့
 ရည်ပုလင်များ မလိုသလို လက်တော့ဝံကွန်ပျူတာလည်း မလိုအပ်ပါ။

ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်၊ ဆေးလိပ်သုံးလေးလိပ်နှင့် အချိန်နာရီ
 ဖာနည်းငယ်ဆိုလျှင် လုံလောက်ပါပြီ။ သို့သော် . . . ဝေဒနာ အစပျိုးရက်တွေ
 မှာတော့ ကျွန်တော် ခပ်လွယ်လွယ်နှင့် စာမရေးနိုင်ခဲ့။ ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းထဲ၌

တစ်စုံတစ်ရာက အမြဲအနှောင့်အယှက်ပေးနေသလို ကျွန်တော့်စိတ်တို့ကလည်း အစဉ်အမြဲ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေခဲ့သည်။ တစ်ခုခုကို စိုးရွံ့နေသလိုမျိုး။ တစ်ခုခုကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားနေရသလိုမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံတို့က စာရေးခြင်းအပေါ် စုစည်း၍မရခဲ့။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အိပ်မောကျပစ်လိုက်ဖို့ ဆိုပြန်တော့လည်း ညဘက်တွေမှာ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။

စိတ်ကုဆရာဝန်၏ အဆိုအရတော့ . . . ဒါဟာ စိတ်ကျရောဂါ အနည်းငယ်ဖြစ်ပါသတဲ့။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်လိုက်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း တရားလေး ဘာလေးထိုင်၊ လေးလေးလံလံအကြောင်းအရာတွေကို မစဉ်းစားဘဲ ခေါင်းထဲကထုတ်ထားလိုက်ပါဟု ထိုဆရာဝန်က အကြံပေးပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ဝေဒနာက သက်သာမလာခဲ့။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲဟူသည့် ဘာမှန်းမသိသောစိုးရွံ့မှုကိုလည်း လျော့ပါးမသွားခဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ . . . အိမ်သားများက မြို့သစ်မှ ဘကြီး၏ခြံ၌ ဂေကတမြူတ်သွားနေရန် တိုက်တွန်းလာကြ၏။ လယ်ကွက်တွေနှင့်နီးကာ လေကောင်းလေသန့် ရရှိသော ထိုမြို့သစ်မှ စိတ်ဝေသာနာသည် တစ်ယောက်အတွက် အထူးသင့်လျော်ကြောင်း သံသယဖြစ်စရာမလိုပါ။

ဤသို့ဖြင့် အိမ်ခြေနည်းပါးပြီး ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်ကာ လေထန်သည့်ညများကို ပိုင်ဆိုင်သော မြို့သစ်ကလေးသို့ ကျွန်တော်ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံနှင့် အင်တာနက်ကဖေးမရှိ၊ မိုးလင်းပေါက် စားသောက်ဆိုင်မရှိသော ထိုအရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိကာစည့်တွေမှာ ကျွန်တော်အနည်းငယ်စိတ်ချောက်ချားခဲ့ရပါသေးသည်။ တစ်ချိန်က သူ့ကိုယ်တိုင် လယ်ကွက်တွေ ဖြစ်ခဲ့သော မြို့သစ်လေး၏ လေထန်ညတွေကလည်း တိမ်းတိမ်းမှူးမှူး နိုင်လှသလို စိတ်အားငယ်စရာလည်း ကောင်းလှလေသည်။

အိမ်ခြေနည်းပါးမှုနှင့် လူသံသူသံ တိတ်ဆိတ်မှုတို့က အိပ်မပျော်

သော ကျွန်တော့်အတွေးတို့ကို ပိုမိုပျစ်ခဲစေးထန်လာခဲ့သည်။ တိမ်းမှူးသွေ့ခြောက်သည့် ညအချို့ လွန်မြောက်ပြီး လသာညတစ်ညမှာတော့ ထိုအသံကို ကျွန်တော် စတင်သတိပြုမိလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ ကျလီ ကျလီ ...ကျီ...ကျလီ ...ကျလီ...ကျီ ”

အသံ၏ဆွဲဆောင်မှုက ကြီးမားသော်လည်း ကျယ်လောင်မှုကတော့ နည်းပါးလှပါသည်။ လေတိုက်သံတို့ ငြိမ်ကျသွားပြီး အနားလက်လှုပ်ခတ်သံတို့ တိုးတိတ်သွားသည့် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ထိုအသံက ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

အသံတွေ၏ သဘောကို အချိန်ပေး မလေ့လာခဲ့ဖူးသော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ထိုးခွဲထွက်ပေါ်လာသော ထိုအသံသည် ဝင်ရိုးတစ်ခု၏ အသံဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်ကောင်းစွာခွဲခြားနိုင်ခဲ့သည်။ စက်ဘီး (သို့မဟုတ်) ဆိုက်ကား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်တွန်းလှည်းလို ရွှေ့လျားယာဉ်တစ်ခုခု၏ ဝင်ရိုးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတတ်သောအသံဖြစ်၏။ အသံထွက်ပေါ်ရာအရပ်က သိပ်အနီးကြီးမဟုတ်သလို သိပ်အဝေးကြီး လည်းမဟုတ်ပါ။ အိမ်ရှေ့လမ်းဆီကများလား။

အိပ်ခန်းပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ စူးစမ်းလိုက်တော့ အိမ်ရှေ့ကလမ်းမဆီကလည်း မဟုတ်။ ဝင်ရိုးတစ်ခု၏ လည်ပတ်ပွတ်တိုက်သံထွက်ပေါ်လာရာအရပ်မှာ အိမ်မဆောက်ရသေးသည့် မြို့အလွတ်နှစ်ခြံ သုံးခြံလောက်ခြားနေသည့် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးရှိရာ ခြံဝန်းတစ်ခုဆီမှ ဖြစ်သည်။ သေချာပါသည်။

ရေနံချေး မည်းနက်နေသော နှစ်ထပ်အိမ်ခြံကြီးရဲ့ ချောက်ချားဖွယ်ဆွဲဆောင်မှုကို ညနေကတောင် ကျွန်တော်သတိပြုခဲ့မိသေးတာပဲ။

“ ကျလီ...ကျလီ...ကျလီ...ကျလီ...ကျီ ”

အသံမှာ ထိုမြို့ထဲမှပင် ထွက်ပေးနေကြောင်း သံသယဖြစ်စရာမလိုပါ။ မှန်ဝေပြာလှဲ့သော လရောင်အောက်၌ ကျွန်တော်၏အမြင်အာရုံကို ပိုမိုအားစိုက်ကာ အသံထွက်ပေါ်လာစေသောအရာကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ ပိန်းမန်းအိုးများ၊ သစ်ခွရုံများ၏ ကာဆီးမှုကြောင့် ထိုအရာကို အလွယ်တကူ ရှာမတွေ့ခဲ့။ သို့တိုင် ကျွန်တော်စိတ်မပျက်ပါ။ ကျွန်တော့်လို ညဘက်အိပ်မပျော်သူတစ်ယောက်အတွက် ဤကိစ္စမှာ အပျင်းပြေစရာ ကစားနည်းတစ်ခုပင်

ဖြစ်နိုင်သေးသည်မဟုတ်ပါလား။ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ကျွန်တော် ဆက်လက် ရှာဖွေနေလိုက်၏။

နောက်ဆုံးတော ကျွန်တော်၏ဇွဲကောင်းမှုက ကျွန်တော့်အား ပြန် လည်ဖမ်းမခွဲပါသည်။

ကျွန်တော်၏သိချင်စိတ်တို့ ရုန်းကြွလာစေလောက်အောင် ဝင်ရိုးသံ ထွက်ပေးလာစေသော အရာမှာ ဝိုးလ်ချယား (ခေါ်)ဘီးတပ်တွန်းလှည်း ကုလားထိုင် တစ်ခုဖြစ်ပြီး ထိုဝိုးလ်ချယားကို အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးက တွန်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဆုံး၌ ကျွန်တော်သိခွင့်ရခဲ့သည်။ ဝိုးလ်ချယားပေါ်၌ နောက်ထပ်သက်ရှိလူသား တစ်ဦးရှိသေးလား ဆိုသည်ကို တွေ့ မြင်ရလောက်အောင်တော့ အလင်းရောင်ကော မြင်ကွင်းအနေအထားပါ ကောင်းကောင်းမလှလောက်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် တအံ့တဩနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ငေးကြည့်နေဆဲပင် ဝိုးလ် ချယားရော လှည်းတွန်းသူ အမျိုးသမီးကြီးပါ အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခဏအကြာမှာတော့ အိမ်ကြီးထဲမှ မီးဖိုခုံနီနီ လေး ဖိုတ်သွားပြီး တစ်အိမ်လုံး မှောင်အတိ ကျသွားတော့သည်။

ယင်းမှာ ဝိုးလ်ချယား တွန်းလှည်းသံနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ကြုံ တွေ့ခဲ့ရသည့် ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံ ဖြစ်သလို၊ ညဘက်အိပ်မပျော်သူ တစ်ယောက်အတွက် အိပ်ချင်မြေ သန်းခေါင်ယံ ကစားနည်းတစ်ခု၏ အစ လည်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် မြို့သစ်လေးမှ ကျွန်တော်၏ ခြောက်ကပ် ပြီးစဉ် ဖွယ်ညတွေမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ဖြင့် ရုန်းကြွလာခဲ့ရလေသည်။

“ ဒါဖြင့် ... မောင်ရင် မြင်လိုက်ရတယ်ပေါ့”

“ အင်း ... ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလိုထင်တာပဲ”

ကျွန်တော့်ဘကြီး၏ ဆောက်လက်စပြီးလုပြီးခင် တိုက်အိမ်ကြီး၌ ကျွန်တော်အပါအဝင် ခွေးနှစ်ကောင်၊ ကြွက် အနည်းငယ်၊ ရံဖန်ရံခါ ရောက် လာတတ်သော စာကလေး ငှက်အချို့မှလွဲပြီး အသက်ရှူတတ်သော သက်ရှိ သတ္တဝါဆို၍ မြဲစောင့်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ထိုအဘိုးကြီးမှာ မြဲထောင့်ကားရုံထဲ၌သာ နေလေ့ရှိပြီး ညနေစောင်းပြီဆိုသည်နှင့် အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးများက အရောင်များတောက်ကာ စကားနည်းသွားလေ့ရှိသည်။ ထို

အချိန်မျိုး၌ ကျွန်တော်ရှိရာ တိုက်အိမ်ကြီးဆီသို့ မလာတော့ဘဲ တောအရက် တစ်လုံး၊ ပဲကြီးလှော်အနည်းငယ်၊ ဓာတ်ခဲရေဒီယိုလေးတစ်လုံးတို့နှင့်သာ ပိုထောင်အခန်းကျဉ်းလေးထဲ၌ ငြိမ်သက်နေလေ့ရှိသည်။

ယခုညနေ ကျွန်တော် သူနှင့်ဝိုင်းဖွဲ့မည်ဆိုသောအခါ အဘိုးကြီး တအံ့တဩဖြစ်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော်က ယှဉ်ထောင်အိမ်မည်းကြီးမှ ဝိုးလ်ချယား တွန်းလှည်းကို တွေ့လိုက်သည်ဆိုသောအခါ ပို၍ပင်အံ့ဩနေပါသေးသည်။ တောအရက်ရောင် တစ်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ၎င်း၏ မျက်လုံးများကို မေး စင်းရင်း ...

“ အင်း ... မောင်ရင်လေးမြင်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်မှာပါ။ ကျုပ်တော့ ဒီမြဲရောက်တာ နှစ်နှစ်ကျော် ပြီး တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသေးဘူး။ တစ်ခါ တစ်ခါ ကလေးမလေးရဲ့ ညည်းညူသံလိုလိုတော့ ကြားမိသား”

“ ကလေးမလေးဆိုတာ သယ်သူလဲ”

“ မောင်ရင်တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဝိုးလ်ချယားပေါ်က ဝေဒနာသည် လေးပေါ့။ အိမ်ရှင်မောင်နှမရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံး၊ ပိုလီယိုလိုလို အောက်ပိုင်းဝေ နေတာလိုလို ပြောကြတာပဲ။ အဲဒီအိမ်မှာ အဝတ်သွားလျှော်ပေးဖူးတဲ့ မိန်းမ ကြီးပြောတာက တစ်မျိုး။ တစ်ပတ်တစ်ခါ မြဲသွားရှင်းပေးရတဲ့ မာလီအဘိုးကြီး ပြောတာကတစ်မျိုး။ အမျိုးမျိုးပြောနေကြတာပဲ။ ဒါနဲ့ ... အဲဒီအိမ်က အပျိုကြီး လူပျိုကြီး မောင်နှမကိုရော မောင်ရင်မြင်ဖူးဖို့လား”

အရက်ခွက်ကို လည်ချောင်းသံ ဂလုဂလုဖြစ်အောင် သောက်ချ လိုက်သော မြဲစောင့်ကြီး၏ မေးခွန်းကို ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ အိမ် မည်းကြီးမှ မောင်နှမနှစ်ယောက်အား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တစ်ခါလှမ်းမြင်ခဲ့ဖူးပါ သည်း နှစ်ယောက်စလုံးအိမ်ထောင်မပြုကြသည့် ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အပျိုကြီး လူပျိုကြီးများဖြစ်ပြီး အစ်ကိုက ဌာနတစ်ခုမှ အရာရှိကြီးဖြစ်ကာ ညီမက ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးဟု သိရသည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် နှစ်ယောက်အတူကားတစ်စီးနှင့် လှုပ်ငန်းခွင့်သို့

ထွက်ခွာသွားတတ်ကြပြီး ညနေစောင်းမှ ဈေးဝယ်ခြင်းကာ အိမ်ပြန်လာလေ့ ရှိသည်။ ၎င်းတို့၏ စားရေးသောက်ရေးနှင့် ဝေဒနာရှင်မိန်းကလေး၏ ဝေယျာ ဝစ္စများ ဆွေမျိုးနီးစပ် ဆွဲအနားမကြား (နားကြားသော်လည်း နားအလွန် ထိုင်းသူ) အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးက ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်ဟု ခြံစောင့် အဘိုးကြီးကဆိုသည်။

“အဲဒီမောင်နှမနဲ့ လေးငါး ဆယ်ခါမက စကားပြောဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်... ကျုပ်ကပဲ မစပ်စုတတ်လို့လား မဆိုနိုင်ဘူး။ သူတို့မှာ ညီမရှိတဲ့ အကြောင်း၊ ရောဂါသည်ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း တစ်ခါမှစကားမစပ်မိဘူး။ တချို့ကတော့ ကလေးမရောဂါက ဝဋ်နာကံနာလိုဖြစ်နေတာမို့ ချောများ ရှက်ပြီး မပြောဘဲ တမင်ခုံးဖိထားကြတာလို့ ဆိုကြတာပဲ။ ဒါလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ သူတို့က ပညာတတ်အရာရှိကြီးတွေဆိုတော့ ရှက်ချင်လည်း ရှက်မှာပေါ့လေ”

ခြံစောင့်ကြီး၏ စကားများအရ ရောဂါသည်အမျိုးသမီးမှာ အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးတို့ထက် များစွာငယ်ပြီး အစိတ်သာသာသုံးဆယ်ဝန်းကျင်မျှဖြစ်၍ ရုပ်ရည်ချောမောကြောင်း၊ သို့သော် မည်သူမျှ သေသေချာချာမြင်ဖူးခြင်း မရှိဘဲ ရိုးတိုးချိတ်တိတ်မြင်ရုံဖြင့် ခန့်မှန်းကြည့်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူမ၏ ရောဂါ ဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်သည့်ပုံပြင်တို့ကလည်း မူကွဲတွေ များစွာရှိကြောင်း သိရသည်။

ခြံစောင့်ကြီး၊ အဝတ်လျှော်ပေးသူ အဒေါ်ကြီး၊ ဖာလီအဘိုးကြီးအပြင် အခြားသူအနည်းငယ်ကို မေးမြန်းစူးစမ်းရင်း ကျွန်တော် ဆက်စပ်ပုံဖော်ရရှိသည့် ဇာတ်လမ်းကပင် အနည်းဆုံးနှစ်မျိုးခန့် ဖြစ်နေပါသေးသည်။ ကျွန်တော် သိရသမျှမှာ

(က) အဒေါ်အဝတ်လျှော်သက်ကတော့ ဘယ်နည်းတော့မလဲ ကွယ်။ ကြာ... ကြာလှပေ။ အဲဒီအိမ်မှာ လျှော်တာကတော့ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါးလောက်ရှိရောပေါ့။ အစကတော့ ကိုယ်လည်းဘာသိဘာသာပါပဲ။ တချို့က ညဘက်တွေ ခြံထဲမှာ တွန်းလှည်းတစ်စီးတွန်းတာ မြင်တယ် ပြောကြပေမယ့် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပါပဲ။ လျှော်ဖို့ အဝတ်တွေထဲ လှုပ်လှုပ် အဆင်အသွေးတွေ ပါလာမှသာ သံသယဖြစ်မိတာ။ သူတို့ကတော့ ဘယ်ပြော

လိမ့်မလဲ။ ဟိုဆွဲအ အဘွားကြီးလည်း ဘယ်မှာမေးရမှာလဲ။ သူတို့ချင်းပြောစကား။ အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ ပြောစကားကနေ ဆက်စပ်ကြည့်ရတာ။

ကလေးမက သိုက်ဆက်ကွယ်။ သိုက်ကလာတာမို့ မွေးရာပါ အောက်ပိုင်းက ကြုံလို့ပြီး သေသလိုဖြစ်နေတာပေါ့။ ပိုလီယိုဆိုတာ အလကားပြောတာ။ သိုက်ကမို့ အမှတ်အသားလုပ်ပေးလိုက်တာ။ မွေးတော့လည်း တော်တော်နဲ့ စကားမှမပြောတာပဲ။ ဆွဲအ ပြီတောင်ထင်ကြတာတဲ့။ ဟော... ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း ဒက်ထီဖြစ်မယ့်ဟာချည်းပဲပြောတော့တာ။ မီးသတိထားလို့ ပြောတဲ့နေ့အိမ်မှာ မီးလန့်တယ်။ ထိပေါက်မယ် ပြောတော့လည်း ပေါက်တာပဲတဲ့။ သူတို့အဖေ နယ်မှာ ကားမှောက်ပြီးဆုံးတဲကနေ့ကဆို အဖေတော့ သေပြီလို့ ပြောသတဲ့။

ဖြစ်လာမယ့်ဟာတွေကို ဒက်ထီပြောနိုင်တာ မထူးဆန်းဘူးလား။ ဒါပေမယ့် ပညာတတ်မောင်နှမတွေ အဲဒီ ကောင်မလေးနိမိတ်ဖတ်လို့ပဲ ဖြစ်လာရသလိုလို အယူသည်းကြတယ်။ ဟိုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အပျိုကြီး လူပျိုကြီးတွေဖြစ်လိမ့်မယ့်လို့ ပြောလိုက်သလားမှမသိတာ။ ကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်လန့်လာကြတာပေါ့။ ကြာတော့ ကောင်မလေးစကားကို နားမထောင်ရဲဘူးဖြစ်လာတယ်။

အမှန်တွေ၊ တကယ်ဖြစ်လာမှာတွေကို မကြားရဲဘူးဖြစ်လာတယ်။ ဧည့်သည်လာရင် ရောဂါသည်တစ်ယောက် ရှိနေတာကို သိသွားမှာစိုးပြီး ရှက်တာလည်း ပါမှာပေါ့လေ။ အောက်ပိုင်းသေ လေငန်းရောဂါသည်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ အကြောဆွဲတာတို့၊ စကားမပီသပဲ သွားရည်တွေကျတာတို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်တတ်တာမျိုးမဟုတ်လား။ ဒါကို ဂုဏ်ငယ်တယ်ထင်ချင်လည်း ထင်မှာပေါ့။ ကောင်မလေးကို အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ ထားလိုက်တော့တယ်။ အစာကျွေးဖို့နဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေအတွက် ဆွဲအ အဘွားကြီးခေါ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါမှ ကောင်မလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရမှာ။ ကောင်မလေးပြောတဲ့ နိမိတ်ဖတ်စကားတွေကို မကြားရမှာမဟုတ်လား။ အထိန်းတော်က ဆွဲအနေသူဆိုတော့ သူဘာပြောပြော ပြန်သိစရာအကြောင်းမရှိ။ အပြင်ထုတ်ပေးတာကတော့ လေလေး ဘာလေးရှုရအောင် ထင်ပါရဲ့။ ညဘက်တွေဆိုတော့ လူမမြင်နိုင်လို့ ဂုဏ်ငယ် စရာမလိုဘူးပေါ့ကွယ်။ အဒေါ်စိတ်ထင်တော့ ကလေးမကိုလည်း

သိုက်ကပြန် ခေါ်တော့မှာပါ။ သူတို့ မောင်နှမ ဒုက္ခခံရလည်း ခြောက်လ တစ်နှစ်ပေါ့။ သိုက်ဆက်ဆိုတာက သိပ်ပြီးသက်ဆိုးမရည်ကြဘူးမဟုတ်လား။

(ခ) ကိုရင်နယ် . . . အဲဒီမိန်းမကြီးစကားများ အဟုတ်မှတ်လို့ သူက လမ်းမှာခွေးနှစ်ကောင်ကိုက်တာ မြင်လာရင်တောင် အဲဒီခွေးတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ချင်း တစ်ချိန်ကမတည့်လို့ ကျောင်းတော်မှာ ရန်စရိခွေးလို့ ခွေးချင်းတောင် ကိုက်ကြရသလိုလို တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ပြီး ပြောတတ်တာမျိုး။ ဘာသိုက်ဆက် ပဋ္ဌာန်းဆက်မှမဟုတ်ဘူး။ ဘာပိုလီယို အကြောသေမှ မဟုတ်ဘူး။

ဘယ့်နယ် ...ကိုရင် အံ့ဩသွားသလား။ မအံ့ဩလေနဲ့။ လောကမှာ လူတွေရှိနေသရွေ့ အံ့ဩစရာတွေရှိနေမှာပဲ။ ထူးဆန်းတာမြင်တိုင်း အံ့ဩရမယ်ဆိုရင် ကိုရင်လေးဘဝမှာ အံ့ဩလို့ကို ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ပြောလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီကလေးမက သူတို့ညီမအငယ်ဆုံးဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုအဝတ်လျှော်တဲ့ မိန်းမက အဲဒီအငယ်ဆုံး ညီမ၊ အသက်က သုံးဆယ်ဝန်း ကျင်လို့ ပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ အလကားလျှောက်ပြောနေတာ။ လေဖမ်းပြီး ဒန်းစီးတယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးပေါ့။ နားထောင်မယ့် သူရှိလို့ကတော့ ကြမ်းစိုက်ကို လိပ်ဖြစ်အောင် ပြောတယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုမိန်းမမျိုး။ ဟိုကလေးမ အသက် အစိတ်သာသာ သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်က အရာရှိကြီးရဲ့သမီးများ။

ဘယ်လိုလဲ။ ကြက်သေသေသွားပြီလား။ ရေခဲခွေးကြမ်းလေးသောက်လိုက် ထန်းလျက်လေးလည်း စားလိုက်ဦး။ ဒါပေါ့ သမီးရိုပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လူပျိုကြီးဟုတ်ရမှာလဲ။ မုဆိုးဖိုကြီးပေါ့။ မိန်းမက ဆုံးပြီလေ။ အမျိုးသမီးက ကိုကို့တက်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသမီး။ သူ သေသွားတော့ အမွေတွေအားလုံး သမီးကလေးကို သေတမ်းစာနဲ့ လွှဲပေးခဲ့တယ်။ အခု အရာရှိကြီးတို့ မောင်နှမ စားသောက်နေကြတာ ကလေးမလေးရဲ့ခွဲတဲ့ အမွေတွေရဲ့အတိုးအညွှန်တွေပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်က အမွေထိန်းလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ကားအကောင်းစားကြီးစီးနေနိုင်တာပေါ့။ သူတို့ရတဲ့ လစာနဲ့ဆို ဘယ်ဝယ်နိုင်မှာတုန်း။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအမွေထိန်းတွေရဲ့ခံစားခွင့်က ကလေးမအိမ်ထောင်မကျခင်အထိပဲ အကျုံးဝင်တယ်။ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတာနဲ့ အမွေတွေ

အားလုံး လွှဲပေးလိုက်ရမှာ။ အဲဒီတော့ ... ကိုရင်လေး တွေးကြည့်ပေါ့။ ကလေးမလေးကို ဘယ်အိမ်ထောင်ကျစေချင်တော့မလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူစိမ်းသူစိမ်းတွေနဲ့ အတွေ့ခံချင်တော့မလဲ။ ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်တစ်ယောက်ယောက်ကိုတွေ့ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ သာယာသွားရင် မခက်ဘူးလား။ ကလေးမလေးကို ပီသီကလေးစိတ်အတိုင်းပဲ ရှိစေချင်တော့မှာပေါ့။ ဒီတော့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် ပေးမထွက်တော့ဘူးပေါ့။ အိမ်ထဲမှာပဲ စာဖတ်။ တီဗွီကြည့်။ စားချင်တာစား။ လောကီရေးရာတွေ ကြားဖူးနားထန်နဲ့ နားလည်သွားမှာမို့လို့ အထိန်းတော်မိန်းမကြီးတောင် ဆွံ့အ နားမကြားတဲ့ မိန်းမကြီးခေါ်ထားတာ ကြည့်ပါလား။

ကလေးမက အပြင်မထွက်ရတာကြာတော့ အပြင်ထွက်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ လမ်းလည်းမလျှောက်ရင်း မလျှောက်ရင်းနဲ့ မလျှောက်တတ်တော့ဘူး။ ခြေထောက်တွေ ချညှိနဲ့ပြီး ဆိုင်းသွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် လေညှင်းခံဖို့ ညဘက်တွေ တွန်းလှည်းနဲ့ တွန်းပေးရတာပေါ့။

အမေ့ဘက်ကလို့ ထင်ပါရဲ့။ ရုပ်ရည်လေးကတော့ မဟာဆန်ဆန်ကို ချောတာကိုရင်ရဲ့။ ဒါပေါ့။ တွေ့ဖူးတာပေါ့။ မြက်ရှင်းရင်း အပင်ခုတ်ရင်း သုံးလေးခါမက တွေ့ဖူးတာပေါ့။ သေသေချာချာမြင်လိုက်ရတာမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ရိုးခနဲ ရိပ်ခနဲမြင်ရတာမျိုးပါ။ ဒါနဲ့တောင် ခြုံဖြူချောချောလို့ ပြောနိုင်သေးရင် သေသေချာချာသာမြင်ရလို့ကတော့ သေချာပေါက်ကိုချောမှာပေါ့ ကိုရင်ရဲ့။

ဒါနဲ့ ... ဝါလူက စာရေးတာဆို။ မပင်ပန်းတောင် လက်တော့ညောင်းမှာပဲ။ ဒီမယ် .. ယောက်ျားချင်းမို့ အကြံပေးလိုက်ရဦးမယ်။ အဲဒီကလေးမလေးနဲ့သာ နီးစပ်အောင်ကြိုစမ်းပါ။ ကိုရင်လေး ဒီတစ်သက် လက်မညောင်းရတော့ဘူးမှတ်။

မြို့သစ်လေး၏ လေထန်ညတို့က အားပျော့လျော့ရဲလာကာ နင်းငွေမှုန်ခပ်ပါးပါးတို့ကို စတင်သယ်ဆောင် စပြုလာခဲ့ပြီ။ အိမ်ပြတင်းတို့ နင်းငွေရိုက်ကာ အေးစက်စပြုလာပြီး အုန်းလက်တို့ကတော့ လှုပ်သည်ဆိုရုံမျှသာ

လှုပ်ယမ်းတော့သည်။

အအေးဓာတ်တို့ လွန်လွန်ကျူးကျူးကျရောက်မလာသေးသဖြင့် ဘီးတပ်တွန်းလှည်းတစ်စီး၏ ဝင်ရိုးသံကို ကျွန်တော်စောင့်မျှော် ရင်ခုန်နိုင်ပါသေးသည်။ ကံကောင်းလျှင်ဝင်းဝါနည်ကံသည် မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့မြင်နိုင်ပြီ။ ထို့ထက် ပို၍ကံကောင်းလျှင် အကြည့်ချင်းပင် ဆုံစည်းနိုင်ပါ သည်။

သို့သော်... တစ်ခုတင်ကြို ဝန်ခံရန်ရှိသည်မှာ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးနှင့်ရှူးရမည့်အရွယ်ကို လွန်မြောက်လာခဲ့ပြီးဖြစ်သလို လွယ်လင့်တကူ ရင်ခုန်တတ်သူလည်း မဟုတ်ခြင်းပင်။ ဦးလ်ချဲယားပိုင်ရှင် မိန်းကလေးအား တွေ့မြင်လိုသည့် အဓိကမျှော်လင့်ချက်မှာ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကျဝေဒနာ အား မေ့လျော့ထားနိုင်ရန်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အားမာန် တစ်ခုခု သူမထံမှ ကူးစက်ရယူရန်သာဖြစ်၏။

ဆိုပါစို့... သူမဟာ သိပ်ပြီးစိတ်ပျက်အားငယ်နေမည်ဆိုလျှင် သူမကို အားပေးရင်း (စိတ်ထဲကပဲဖြစ်ပါစေ) ထိုအားပေးစကားများဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်နှစ်သိမ့်ရန်။ အကယ်၍ သူမဟာ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ရဲရဲသည် ဟန်ပန်မျိုး ပေါ်ပေါက်နေပါက ထိုအမှုအရာကို အားကျအတုယူရန်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်မြင့်ကြီးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် ဦးလ်ချဲယားတစ်စင်းကို စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ အိပ်မပျော်နိပ်မှုနှင့် စိတ်ကျဝေဒနာကို မေ့လျော့ထားနိုင်တာကတော့ အလွန်သေချာပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်လကျော်ကျော် အချိန်ကာလကို ပြတင်းပေါက်နားမှာပင် ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အပြာနရောင်ခန်းဆီးလေး တပ်ဆင်ထားသည့် အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်နား၌ သစ်သားကုလားထိုင်တစ်လုံးချပြီး ထိုထိုင်ခုံပေါ်မှာပင် (တစ်စုံတစ်ခု မှားခနဲဖြစ်သွားသည်မှအပ) ကျွန်တော်၏နေ့နှင့်ညတို့ကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။

မြို့သစ်ရောက်ကတည်းက ထမင်းချိုင့်ဆွဲမှာစားပြီး ထိုချိုင့်ကို မြဲစောင့် အဘိုးကြီးက ကျွန်တော်အခန်းထဲအထိ ယူလာပေးပါသည်။ ဆေးလိပ်မီးခြစ်နှင့် အခြားလိုအပ်တာမှန်သမျှ ကျွန်တော်အိမ်သားများက အဆင်သင့် ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ လက်ဖက်ရည်ထွက်သောက်ချင်သော

အခါမှအပ ကျွန်တော့်အတွက် အပြင်ထွက်စရာ အကြောင်းကိုစွမ်းရှိပါ။ (ထို့ကြောင့်လည်း ပြတင်းပေါက်နား၌ အချိန်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။)

ထို့ပြင် ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ထပ်တွန်းအားတစ်ခုက မြဲစောင့်အဘိုးကြီး၏ စကားဖြစ်သည်။

“ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့ အာရုံတွေများပြီး အိပ်မပျော်တာထက်စာရင် တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်စားနေတာ ပိုကောင်းပါတယ်။ စိတ်မပျံ့လွင့်တော့ဘူးပေါ့။ တရားထိုင်တယ်၊ တရားမှတ်တယ်ဆိုတာလည်း ဒီသဘောပဲ။ စိတ်ကိုတစ်နေရာထဲမှာ ပို့ထားတာ၊ စိတ်ဟာယောက်ယက်ခတ်မနေတော့ဘူးဆိုရင် တည်ငြိမ်လာမယ်၊ စိတ်ရေပြင်မှာ အနည်တွေကျလာမယ်။ ဘာအနည်တွေလည်းဆိုတော့ လောဘ ဒေါသ မောဟပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ နေ့နှင့်ညတို့အား ပြတင်းပေါက်ဘေးမှ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကျောက်ချထားလိုက် တော့၏။ (ပထမတစ်လ)။ တစ်ကြိမ်သာ ဝင်ရိုးမြည်သံ တကျွီကျွီကို ထပ်ကြားပြီး ဦးလ်ချဲယား တွန်းလှည်းကိုတော့ ထပ်မံမတွေ့ရပါ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းများ၌လည်း ကျွန်တော် တွေ့မြင်နိုင်သည့် ပျဉ်ထောင်အိမ်မည်းမည်းကြီး၏အပိုင်းရှိ ပြတင်းပေါက်မှန်သမျှ မည်သည့် ပြတင်းပေါက်မှာမှ လူရိုပ်လူယောင်မတွေ့ရ။ ရံဖန်ရံခါ အဝတ်ထွက်လှန်းသည့် အထိန်းတော်အမျိုးသမီးကြီးကိုတော့ နှစ်ကြိမ်ခန့်တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့ထက် ပိုသော အခွင့်အရေးတို့ကို ကျွန်တော်မရခဲ့။

(ဒုတိယလ) ။ အနည်းငယ်အအေးပိုလာသဖြင့် အထိန်းတော်အမျိုးသမီးကြီးပင် အပြင်ထွက်တာ သိပ်မတွေ့ရတော့။ စိတ်ဓာတ်ကျမည်ဆိုလျှင် အခြေအနေက စိတ်ဓာတ်ကျစရာကောင်းသော်လည်း ကျွန်တော်ခပ်လွယ်လွယ် လက်မလျှော့ခဲ့ပါ။ ပြတင်းပေါက်နား၌ အချိန်ပိုပေးနိုင်ရန် အပေါ့အပါးအတွက် ဆီးအိုးကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ယူထားလိုက်သည်။

(တတိယလ၏အစ) . . . ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ အချိန်ပြည့်ကြီးစိုးနေသည်က ဘီးတပ်တွန်းလှည်းကုလားထိုင်တစ်စီး၏ ဝင်ရိုးမြည်သံသာဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မှားခနဲ ငိုက်မြည်းအိပ်ပျော်သွားသည့်ခဏမှာပင် “ကျလီ ကျလီ ကျီ” ဟူသည့် လှည်းတွန်းသံကို အိပ်မက်ကြားယောင်ရင်း အမောတကော လန့်နိုးလာခဲ့ရ၏။ အိပ်ပျက်ညတို့က ကျွန်တော်၏ ပါးရိုးတို့ကို

ချောင့်ကျလာစေကာ မျက်တွင်းတို့ကို ချိုင့်ဝင်လာစေခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ စိတ်အခြေအနေကတော့ ကြည်လင်တက်ကြွနေခဲ့ပါသည်။

ဖွဲ့နပုံကြီးမှု၏ ရလဒ်သည် စိတ်ပျက်ကြေကွဲခြင်းတော့ မဖြစ်သင့်ပါ။

၅

လသာပြီး ဆောင်းလေတို့ ခပ်ပါးပါး ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်လာသည့် တစ်ညမှာတော့ ကျွန်တော်ရက်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည့် ဇွဲရာကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုညက ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်လက်တင်ရစ်၊ ကျွန်တော် ဝိုက်ခြည်းနေခဲ့မိသည်။ အိပ်ချိန်သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိဘဲ (အိပ်မပျော်သည့် ရောဂါကြောင့်) ရက်ပေါင်းများစွာ ကြက်အိပ်ကြက်နိုးသာ နေခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်အနည်းငယ် နိုးချည့်နေခဲ့သည်။ မေးခနဲဝိုက်မြည်းသွားစဉ် ဝင်းပါနညက်သည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်မိန်းကလေးနှင့်ကျွန်တော် စကားလက်ဆုံကျနေခဲ့၏။ ထို့နောက် ခဏကြာတော့ သူမ၏လှည်းလေးကိုတွန်းကာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ သဲလမ်းလေးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝင်းရိုသံက ထွက်ပေါ်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျလီ ... ကျလီ ... ကျီ”

နေပါဦး။ ဒီအသံဟာ ဘယ်ကပါလိမ့်။

ကျွန်တော့် အိပ်မက်ထဲကလား။ ဒါမှမဟုတ် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကများလား။

“ကျလီ ... ကျလီ ... ကျီ”

ဒါ ဘယ်ကအသံပါလိမ့်။ သိစိတ်နှင့် မသိစိတ်တို့ ခေတ္တလွန်ဆွဲပြီး တအောင့်အကြာမှာတော့ သေချာစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံတို့ တခုနီးစုနီး ရှုည့်သွားတော့သည်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါ ဟိုခြံထဲကလာတဲ့အသံပါ။

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ...

ဖြည်းညင်းစွာ ရွှေ့လျားနေသော ဝိုးလ်ချဲနှင့် နောက်ဘက်မှ လှည့်တွန်းသူ အမျိုးသမီးကြီး၏ပုံရိပ်ကို လရောင်အောက်၌ ခပ်ငါးငါး တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဒါဟာ ညပေါင်းများစွာ ကျွန်တော် မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့တဲ့

မြင်ကွင်းအစစ်ပါပဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်အစုံသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေခဲ့၏။ တွန်းလှည်းသည် ကျွန်တော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ဘေးတိုက်ခပ်စောင်းစောင်း တွန်းသွားခြင်းဖြစ်ပြီး ခဏနေလျှင် လမ်းအနေအထားကြောင့် ကျွန်တော်ရှိရာဘက်သို့ သေချာပေါက် ပြန်လှည့်လာရပါလိမ့်မည်။

တစ်လှမ်း။ နှစ်လှမ်း။

နောက်ထပ်သုံးလေးလှမ်းဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ အချိန်မရွေး ပြန်လှည့်လာပေတော့မည်။ ကျွန်တော် အလွန်သိချင်နေခဲ့သည့် အခြေတစ်ခုကို သွားခနဲတွေ့မြင်ရတော့မည့်အပြင် ပုံပြင်တစ်ခု၏ အဆုံးသတ်ကိုလည်း သိခွင့်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် အသက်ရှူ ရန်ကိုပင် ကျွန်တော်မေ့လျော့နေမိသည်။ သူမဟာ ဘယ်အရွယ်လောက် ဖြစ်မှာပါလိမ့်။ နှစ်ဆယ်ကျော်လား။ ဒါမှမဟုတ် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လား။ သူမရဲ့ ရောဂါကရော ပိုလီယိုအကြောသေအနစားလား။ ဒါမှမဟုတ် အလွန်ဆိုးဆိုးခါးဝါး။

ဝိုးလ်ချဲသည် ဖြည်းညင်းစွာ စတင်လှည့်နေပြီဖြစ်၏။

တစ်စက္ကန့်... နှစ်စက္ကန့်...

ကျွန်တော် တမင်အသက်အောင့်ထားလိုက်သည်။

လှည်းသည် တစ်ပတ်တိတ်တိတ်လှည့်ပြီး၍ ကျွန်တော်ရှိရာဘက်သို့ စတင်ရွှေ့လျားလာပါသည်။ ကျွန်တော့်အကြည့်တို့ကို စူးစိုက်လိုက်တော့...

“ မြတ်စွာဘုရား ”

ဘိုမရုပ်တစ်ရုပ်...

ဝိုးလ်ချဲယားလက်တွန်းလှည်းပေါ်၌ ကျွန်တော်တွေ့မြင်လိုက်ရသည်က ကလေးကစားစရာ ဘိုမရုပ်လေးတစ်ရုပ်သာဖြစ်ပါသည်။ လှည်းတွန်းသူအမျိုးသမီးကြီးမှာလည်း ကျွန်တော်ထင်သလို အထိန်းတော်ကြီး မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းဆရာမ အပျိုကြီးဖြစ်နေ၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်စုံနှင့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားအရ အရင်တစ်ခါ ကျွန်တော်တွေ့မြင်ခဲ့သည်မှာလည်း ဤအပျိုကြီးသာဖြစ်ကြောင်း သံသယဖြစ်မရမလို့ပါ။

အပျိုကြီးသည် ကလေးတစ်ယောက်ကိုချောသိပ်သလို တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပါးစပ်လှုပ်ဆိုညည်းရင်း လှည်းတွန်းနေခြင်းဖြစ်၏။

ဘာတွေများ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်။ နားမလည်နိုင်စွာ... တွေ့မြင်နေရ သည့်မြင်ကွင်းအပေါ် မယုံကြည်နိုင်စွာ ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်မိ သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ထူးဆန်းမှုတစ်ခု စတင်ဖြစ်ပွားပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ခူးတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကွေးညွတ်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်လဲ ကျသွားခြင်းဖြစ်၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။

နောက်တစ်ကြိမ်ရပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း ခြေထောက်တို့က ကျွန်တော့်အလိုကို မလိုက်လျောကြ။ အာရုံစိစားမှုကင်းမဲ့စွာ ပြန်လည်ညွတ် ကွေးသွားပြန်သည်။ ထိတွေ့မှု၊ တုံ့ပြန်မှုကင်းမဲ့သလိုဖြစ်နေသော ခြေထောက် တွေကို ကမန်းကတန်းခုံကြည့်လိုက်တော့...။

ဘုရားကယ်ပါ။ ရက်ပေါင်းများစွာ လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့ခဲ့သော ကျွန်တော့်ခြေထောက်တို့က အံ့ဩဖွယ် ပိန်လှီသေးသွယ်နေကြလေသည်။ ပကတိ ပိုလီယိုရောဂါသည် တစ်ယောက်ပမာ။ အောက်ပိုင်းဒေသ လေးငန်း ရောဂါသည် တစ်ယောက်ပမာ။ အရိုးပေါ် အရေကပ်ရုံခြေထောက်များ။ အစီ ဝါတ်။ အသက်ခါတ်ခန်းခြောက်ကုန်ဆုံးသွားသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်ပမာ ခြေ ထောက်များ။

ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်စွာ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်မိ၏ သို့သော် ကျွန်တော်၏အော်သံက ထွက်ပေါ်မလာပါ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု ဖြင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ သွေးလှည့်ပတ်မှုတို့ ရပ်ဆိုင်း သွားကြပြီး မျက်လုံးများပင်ပြာဝေလာပါသည်။ တအောင့်အကြာမှာတော့ ကျွန်တော်သတိလစ်မေ့မြောသွားတော့သည်။

ကျွန်တော် မမေ့မြောခင် စိတ်အတွေးထဲ မြင်ယောင်လိုက်မိတာက ပိုးလ်ချလေးဖြစ်၏။ တစ်စီးမဟုတ်။ နှစ်စီးတိတိဖြစ်ပါသည်။

နာခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်နေတဲ့

မြေကြွက်ကြီးနဲ့ မျက်လုံး တွေထဲမှာ

တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော်တွေ မြင်လိုက်ရတယ်။

အဲဒါကတော့ အသားဟင်းကိုတောင့်တနေတဲ့

အသာငမ်းငမ်းဆာလောင်မှုတွေပါ။

ငွေကြေးပြတ်လတ်တဲ့နေ့ရက်တွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ရသတဏှာ အစွဲကနေ လွတ်မြောက်စေခဲ့တယ်။

အဲဒီကာလတွေမှာ အရည်ကျကျ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၊ ထမင်းကြမ်းတစ်ခဲ နဲ့ တစ်နေ့တာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသလို ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကို ထန်းလျက်နှစ်ခဲ လောက်နဲ့ပြီး ရတာတွေလည်း ရှိခဲ့တယ်။ ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ဖို့ အပွတ် အတိုက်ခံနိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီနေ့ရက်တွေ ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့တာပါ။ တမင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စရာမလိုဘဲ အစမ်းသပ်ခံ ကာလတွေမှာ ကျွန်တော်ဟာ အသားမစားသူ သက်သက်လွတ်သမား တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အသားဟင်းတွေကို စားချင်ပေမယ့် ငွေကြေး အကန့်အသတ် အရ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့ရတာမျိုးပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းမဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ “ဂျက်လန်ဒန်” ကတော့ အသားဟင်းတစ်ခွက်အကြောင်း ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် တဖွဲ့တနွဲ့ရေးသားခဲ့ဖူး တယ်။ သူ့ရဲ့ “အမဲနှပ်တစ်ပန်းကန်” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုမှာ လက်ဝှေ့သမား တစ်ယောက် အမဲနှပ်နဲ့ ထမင်းမစားခဲ့ရလို့ လက်ဝှေ့ပွဲရုံးနိမ့်ရတဲ့အကြောင်း ရေးထားတာပါ။ အစာအာဟာရဟာ လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးရုံမျှမ က အောင်ပွဲတွေကိုပါ ပြောင်းလဲစေနိုင်တဲ့ အကြောင်းစဉ်းစားစရာ ဝတ္ထုအဖြစ်

ကျန်ရစ်ခဲ့ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖူးပေမယ့်အသားဟင်းတွေ အကြောင်း မတွေးခဲ့ဖူးသလို ညစာတစ်နပ်ကိုလည်း တခုတ်တခု မတမ်းတနဲ့ ဖူးဘူး။ တကယ်လို့ ကိုရင်မောင်ကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ကျွန်တော်ဟာ အစာ အာဟာရတွေနဲ့ အရေးပါမှုကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်မိတော့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုရင်မောင် ကျွန်တော့်ဆီက ဟင်းတစ်ခွက်လာချေးငှားရာကနေ အစာ အာဟာရနဲ့ ညစာတစ်နပ်ရဲ့ အရေးပါမှုကို ကျွန်တော်ဆက်စဉ်းစဉ်းစား လာမိတော့တယ်။

ဘဝမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းချေးငှားမှုမျိုးတွေ မကြာခင် ကြုံဖူးပါရဲ့။ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝက ရေသွား ကူးမဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အတွင်းခံဘောင်းဘီလာငှားတာထောင် ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ အခု ကိုရင်မောင်က တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဟင်းတစ်ခွက်လာချေးငှားတာပါ။ တောင်းတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ညနေကျရင် ပြန်ပေးပါမယ့်ဆိုပြီး ငှား တာမျိုးပါ။

ကိုရင်မောင်ဟာ အရပ်ထဲမှာ လက်တိုလက်တောင်း လိုက်လုပ်သူ ဖြစ် ပြီး မိန်းမကတော့ အိမ်တကာလှည့် အဝတ်လျှော်တယ်။ ယောကျ်ားက နေညိုရင်လေငြိတတ်သူ ဖြစ်ပြီး မိန်းမလုပ်သူက စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း ရှိရင် ထမင်မေ့နေတတ်သူပါ။ ဒါကြောင့် သူတို့လင် မယားမချာ အလုပ်ပေးတဲ့နေ့တွေဆို ဟိုအိမ်၊ ဒီအိမ်က ဆန်လေးအစ ငရုတ်သီး လေးအဆုံး ချေးငှားရလေ့ရှိတယ်။

အဲဒီနေ့ကတော့ လကုန်ရက် စာမူထုတ်ထားတာမို့ တစ်ကိုယ်စာ အမဲသားနှစ်ဆယ်သားဝယ်ပြီး စိတ်တိုင်း ကျ ချက်ပြုတ်နေတုန်း ကိုရင်မောင် ရောက်လာတယ်။ ဟင်းနဲ့ရလို့ ဝင်လာတယ်ထင်တယ်လို့ တွေးနေတုန်းမှ သူက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဟင်းတစ်ခွက်လောက် ချေးစမ်းပါဗျာလို့ ပြောလာတာ ပါ။ ညနေပြန်ပေးမယ်ဆိုတာကြောင့် ယတြာ ချေတာလား မေးလိုက်တော့ ...

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်။ အငယ်ကောင်ကို ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေး လိုက်ချင်လို့ပါ။”

ဒီနေ့ သူ့သားရဲ့ကျောင်းမှာ စစ်ဆေးရေးလာမို့ ထမင်းချိုင့်စစ်မှာ မို့ အသားဟင်းတစ်ခွက်၊ အရွက်ကြော် တစ်ခွက်ထည့်ပေးရမယ်လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ သားဖြစ်သူက အိမ်က စားသွားနေကျဖြစ်ပြီး ဒီနေ့လည်း ငါ့ခြောက်ဟင်းနဲ့ တစ်မိသားစုလုံး စားပြီးပြီ လို့ ဆက်ပြောတယ်။

“ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးရမှာ မေ့နေတော့ ငါ့ခြောက်ဟင်းလည်း ချန် မထားလိုက်မိဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာ့ကို လာအပူကပ်တာပါ။ ညနေကျရင် ဆရာ့ ဟင်းကို အရာမယွင်း ပြန်ပေးပါမယ်”

“မလိုပါဘူး ကိုရင်မောင်ရယ်။ ခင်ဗျားသား စားချင်ရင်လည်း ကျွေး လိုက်ပါ ကျွန်တော်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ဟင်းအိုးထဲက ဟင်းသုံးဖတ်လောက်နဲ့ အရည်တော်တော်များများ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ စကားလှအောင် ပြန်မပေးမို့ ပြောလိုက်ပေမယ့် (အပြီး တောင်းသွားတာမဟုတ်ဘဲ ညနေပြန်ပေးမယ်ဆိုတာကြောင့်) စိတ်ထဲက တထင့်ထင့်ဖြစ်နေမိတယ်။ စိတ်ပြတ်ပြီး လှူလိုက်တာမျိုး မဟုတ်တာမို့ ကျွန်တော့်စိတ်က တစ်နေ့လုံး အမဲသားဟင်း အပေါ်တစ်ရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေမိ တယ်။ ကလေးပီပီ ဆော့ကစားရင်း ဟင်းထဲကို ဖုန်တွေဝင်သွားမလား၊ ဆရာမ က ဟင်းနဲ့ လေးမွှေးလိုက်တာဆိုပြီး ယူမြည်းလိုက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကလေး ကိုယ်တိုင် တစ်ဖတ်တလေ နှိုက်စားလိုက်မလား အသားဟင်းတစ်ခွက် အပေါ် စွဲလမ်းမှုက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်စေခဲ့တယ်။

ညနေကျတော့ ကိုရင်မောင် အချိန်မှန်ရောက်လာတယ်။ ယူသွားတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ချိုင့်ပြန်လာပေးတာပါ။ ချိုင့်ကပေါ့နေတဲ့အပြင် သူ့မျက်နှာလည်း မကောင်းတာမို့ အခြေအနေကို ကျွန်တော်ခန့်မှန်းလိုက်နိုင်တယ်။

“ဆရာရေ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်သားက ဟင်းနဲ့မွှေး လွန်းလို့ဆိုပြီး အကုန်စားပစ်လိုက်တယ်။ တောက် ... အိမ်ကလည်း စားသွား လျက်နဲ့ သက်သက်ကျွန်တော့်ကို အရှက်ခွဲတာ”

သူ့စကားကို ကြားလိုက်တော့မှာပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ ရသတဏှာအစွဲဟာ တိခနဲ ပြတ်သွားပြီး စိတ်ပေါ့သွားတော့တယ်။

“ကလေးပဲဗျာ။ ဆာတော့လည်း စားမိမှာပေါ့။ မနက်ကတည်းက သူ့ကို ကျွေးလိုက်ဖို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက် သားပဲ ရပါတယ်”

ကျွန်တော်က ချိုင့်ကိုပြန်ယူရင်း ဘာမှမဖြစ်သလို ပြန်ပြောလိုက်ပေမယ့် အရှိန်ရနေပြီဖြစ်တဲ့ ကိုရင်မောင်က...

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ကတိပျက်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ့ကို အလျော် ပြန်ပေးပါမယ်။ တစ်ရက်ဆရာ့ကို ညစာပြန်ကျွေးမယ်လေ။ အသားဟင်းနဲ့ ကျွေးမှာနော်။” “ဇေ”လည်း ပါစေရမယ်။

ကိုရင်မောင်က အာရှင်နေပြီမို့ ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးလေရဲ့ သူ့စကားကို ယုံကြည်လှလို့မဟုတ်ပေမယ့် မြန်မြန်ပြီးရင် နားအေးတာမို့ ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ရက်အတော်ကြာ သူပျောက်ကွယ်သွားပြီး ကျွန်တော်လည်း သူ့စကားကိုမေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတယ်။ လကန်လဆန်းရက်ကို ကျော်လွန်လို့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဈေးတာရေးနေ့ ရက်တွေ ဖြစ်တဲ့ လလယ်ရက်ကိုတဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်ဟာသက်သတ်လွတ်သမားပြန်ဖြစ်ပြီး “ဇေ”ဝေးလို့လက်ဖက်ရည်တောင်မှန်မှန်မရှိဘဲဖြစ်တော့တဲ့ နေ့ရက်တွေကို ပြန်ရောက်လာတာပါ။ ဗဟာကြော်တစ်ရာဖိုးနဲ့ ည၊ မနက်ဖြတ်သန်းရတဲ့ နေ့ရက်တွေကျမှ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ခါထုန်းက ကျွန်တော်ရဲ့ အမဲသားဟင်းကို ပြန်သတ်ရလာမိသလို ကိုရင်မောင်ကတိစကားကိုလည်း ပြန်အမှတ်ရလာမိတယ်။ အဲ့ဒီရက်မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုရင်မောင်ရောက်ရှိလာတယ်။

“ကျွန်တော့်ကတိအတိုင်း ဆရာ့ကိုအမဲသားဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးဖို့ လာခေါ်တာပါ။ ဆရာညစာမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကြားဖူးသမျှ ကိုရင်မောင်စကားသံတွေထဲမှာ ခုတစ်ခါ ကြားရတာ အချို့ခြိန်ဆုံးပဲလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အေးစက်စက် ထမင်းကြမ်းတစ်ခဲနဲ့ ဗယာကြော်ကို မေ့ထားလိုက်ပြီး ကိုရင်မောင်နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် ထလိုက်လာခဲ့တယ်။

ဆောင်းညက မအေးမြဘဲ အပူငွေ့ကြောင့်မြူတွေဆိုင်းနေတယ်။ ဝါကြန့်ကြန့်ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်လေးတွေ သာရှိတဲ့ ရပ်ကွက်လမ်းကျဉ်းလေး တစ်ခုထဲကို ကိုရင်မောင်က ဦးဆောင်ခေါ်လာတယ်။

“ဟေ့လူမရောက်သေးဘူးလားဗျ။ ဘယ်အထိလျှောက်ရမှာလဲ”
“ရောက်တော့မှာပါဆရာရဲ့။ အမဲနပ်နဲ့ ဇေတစ်ဖြတ်အတွက် ဒီလောက်တော့ ပေးဆပ်ရမှာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို ဆိုင်မှာဝယ်ကျွေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ (ဖရီး) စားရမဲ့ဆီခေါ်လာတာ။ ဟဲ... ဟဲ... ရှေ့က ကွင်းတစ်ခုကိုကျော်ပြီးရင် ရောက်ပါပြီ”

ကျွန်တော်ဟာ ဆာလောင်မှုကြောင့် ဝိုက်ထဲကတကြုတ်ကြုတ် မြည်လာတဲ့အပြင် ဇေတစ်ခွက်ကိုတမ်းတမှု ကြောင့် အာခေါင်တွေတောင် ခြောက်ကပ်လာတယ်။ လျှောက်ခွဲရတဲ့ခရီးကမနီးသလိုကုန် ခွဲတဲ့အချိန်တွေကလည်း မနည်းဘူးလို့ တွေးနေတုန်းမှာပဲ ကွင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ပြီး မီးရောင်လက် လက်ရှိရာကို ရောက်ရှိလာတယ်။

“လာချို့ကိုရင်မောင်။ နောက်ကျလို့ မလာတော့ဘူးလားလို့”
“လာမှာပေါ့ဗျာ။ အသေအချာပြောထားတာပဲ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဝင်ခေါ်နေလို့နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာပါ”

ဝါးကြမ်းတဲပေါ် ကျွန်တော်တို့တက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ စောစောက လူနှစ်ယောက်ကထရပ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ ဒါဆို ကျုပ်တို့ပြန်ပြီ။ ခင်ဗျားတို့အတွက် ထမင်းထုပ်ရော၊ ပုလင်းရော အသင့်ပဲချို့”

ဆင်းသွားသူနှစ်ယောက်ကို ငေးရင်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နားလည်အောင်ကြိုးစားနေတုန်းမှာပဲ ကိုရင်မောင် ကစောစောက လူတွေထားခဲ့တဲ့ ပုလင်းကိုလှမ်းယူပြီး တစ်ခွက်ငဲ့ မော့လိုက်သလို ကျွန်တော်ကိုလည်း လက်သုံးလုံးလောက် ထည့်ပေးလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အာခေါင်တွေ ခြောက်နေတာမို့ ရေတောင်မရောဘဲ ဒီတိုင်း မော့ချလိုက်တယ်။

တစ်ယောက်ကိုနှစ်ခွက်စီလောက်မော့ပြီးမှ သွေးပူပြီးနေ သာထိုင်
သာဖြစ်လာသလို နှုတ်သွက်အာသွက်ဖြစ်လာ တယ်။

“ဘယ်မှာလဲခင်ဗျားရဲ့ အမဲနှစ်”
“ဟော့ဒီမှာလေဆရာရဲ့ အဆင်သင့်ပဲ”

ကိုရင်မောင်က တိုင်မှာချိပ်ထားတဲ့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ထယ့်ပြီးမှ
လိုက်တော့ အမဲသားဟင်းနံ့ကမွှေးခနဲ သင်းပျံလာတယ်။

“ကဲ... အားရပါရသာသုံးဆောင်ပေတော့ ဆရာဇေ၊ ဆရာချက်
သလောက်တော့ ကောင်းချင်မှကောင်းမယ် ဒါပေမဲ့ ကြည့်ရတာတော့ သိပ်
မဆိုးပါဘူး”

ကိုရင်မောင်က သူ့လက်မည်းကြီးနဲ့ အားမနာပါးမနာ အမဲသား၊
တစ်ဖက်ကို ကောက်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း
တေဘယ်လ်မင်နာတွေ၊ ထမင်းဝိုင်းစည်းကမ်းတွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ
သူနည်းတူလက်နဲ့ လှမ်းယူပြီး ဝါးလိုက်တယ်။ ဟင်းချက်က သိပ်အကောစီ၊
မဟုတ်ပေမဲ့ မစားရတာကြာလို့ ထင်ပါရဲ့ အမဲသားအရသာဟာ လျှာထဲမှာ
စိမ့်သွားတယ်။

“နိပ်တယ်မဟုတ်လား အာစရီရဲ့”

“အေးဗျ။ နိပ်သားပဲ။ ဇေကလည်းမှန်၊ လေကလည်း တဖြူဖြူ
ဆိုတော့ ဖိပ်ပဲဗျ။”

ဒီလိုနဲ့ အချိန်နာရီဝက်လောက်မှာ အမဲသားဟင်း၊ ထမင်းနည်း၊
နည်းနဲ့ ဇေတစ်လုံးနီးပါးကုန်ပြီး နှစ်ယောက်သားရီ ဝေဝေဖြစ်လာတယ်။
ကိုရင်မောင်က သူကတိအတိုင်းဇေတိုက်တာလည်း မှန်ပါရဲ့။ အမဲသားဟင်းနဲ့
ထမင်းကျွေးတာ လည်း မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း
ထူးဆန်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုရင်မောင်ကိုလှမ်းမေးလိုက် တယ်။

“နေပါဦးဗျ။ အရက်တိုက်၊ ထမင်းကျွေးတာဘယ် နှစ်ကြောင့်
လွင်တီးခေါင်ထဲက ဇေရပ်လိုလို နေရာကို ခေါ်လာရတာလဲ။ ပြီးတော့ စောစော
က လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ ထမင်းထုပ်နဲ့ ပုလင်းယူပြီးလာစောင့်နေရ တာလဲ။
ဘာလဲ ခင်ဗျားအမျိုးတွေလား”

“ဘာအမျိုးမှမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့လည်း ကျွန်တော့်လို

လာစောင့်ပေးကြတဲ့လူတွေပါ။ သူတို့က ဇန့်ဂျူတီ၊ ကျွန်တော်ကညူဂျူတီ”
“နေပါဦး ဘာကိုလာစောင့်ကြတာလဲ”

ကျွန်တော်မေးလိုက်တော့ ကိုရင်မောင်အသံထွက်ပြီး တဟားဟား
ရယ်လိုက်တယ်။

“ဆရာကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှု တယ်နည်းတာကို။ ဇေရပ်
ပေါ်တက်တုန်းက သတိမထားလိုက်မိဘူး နဲ့တူတယ်။ ဟိုမှာလေ ဆရာ
နောက်ဘက်မှာ”

သူညွှန်ပြရာ ဇေရပ်ဘေးကမောင်ရိပ်ကျကျ နေရာကိုလှမ်းကြည့်
လိုက်တော့မှ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး တွေဖြန်းခနဲ ထသွားလေရဲ့။
မြတ်စွာ ဘုရားလေးတိုင်စင်နဲ့ အလောင်တစ်လောင်းပါလား။

ကျွန်တော်ကျော်ချမ်းသွားပြီး ငဲ့ထားတဲ့ခွက်ကို ခပ်မြန်မြန်မော့ချ
လိုက်ရတယ်။ ကိုရင်မောင်က မထူးဆန်းတဲ့ ဟန်ပန်နဲ့ ကျွန်တော့် ကိုရှင်းပြ
တယ်။

“ဒီရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးတွေက နာရေးရှိတိုင်း ကျွန်တော့်ကို အကူ
အညီတောင်းလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အရက်သောက်ရ၊ ထမင်းစားရ
ဆိုတော့ ကုသိုလ်ရတဲ့အလုပ်ပဲဆိုပြီး လာလာစောင့်ပေးတာ။ ဆရာကို ခေါ်လာ
ချင်ခါမှ နာရေးကတော်တော်နဲ့ မဖြစ်လို့ စောင့်နေရသေးတာ ဆရာဇေ။ ဒီနေ့
မနက်မှ မုဆိုးမအသွားကြီးတစ်ယောက်ဆိုးတာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားတာ။ ကဲ...
မြည်းဦးလေ ဆရာရဲ့။ ဟင်းတွေအများကြီးကျန်ပါသေးတယ်”

သူက ဟင်းထုပ်ကို ကျွန်တော်ရှေ့ အတင်းတိုးပေးပေမဲ့ ကျွန်တော်
က စောစောကဝါးထားတဲ့ တစ်ဖတ်တောင်မျိုး မကျဘဲလည်ချောင်းထဲ
တစ်ဆို့နေ တာကြောင့် လက်ကျန်အရက်နဲ့ မျှောချလိုက်ရတယ်။ ကိုရင်
မောင်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုမျိုး အရွက်ကြော် ခပ်များများဟင်း တစ်ဖတ်
ကို တကျိုကျို ဝါးနေလေရဲ့။

ကျွန်တော်ဟာ ဘေးဘီဝဲယာက အမှောင်ထဲကို စိတ်မသန့်သလို
လှမ်းကြည့်ရင်းပြောလိုက်မိတယ်။

“ကဲ... အခုကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားပြီးပြီဆိုတော့ ပြန်လို့ရပြီလား”
“နေဦးလေဆရာရဲ့။ အလောင်းလာစောင့်ပါတယ်ဆိုမှ အာရုံတက်မှ

ပြန်ကြတာပေါ့”

“ဘာအတွက်လဲဗျ။ ဘယ်သူလာခိုးမှာမှိုလိုလဲ။ အလောင်းကလေးတိုင်စင်နဲ့ အကျအနပ်ဥစ္စာ၊ သူ့ဘာသာထား ခွဲလို့မရဘူးလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင် ဝေပိန်ပိန်အောက်မှာ ကိုရင်မောင့်အပြုံးက လက်ခနဲပေါ်လာတယ်။ သူက ပီဒီယိုတွေထဲက လူကြမ်းမင်းသားစတိုင်မျိုးနွယ်လိုက်တာပါ။

“မဖြစ်ဘူးဆရာရေး။ ကျွန်တော်တို့သာ မရှိရင်တော့ ဟောဟိုသတ္တဝါတွေက အကြိုက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

သူလှမ်းပြရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ချုံပုတ်တစ်ခုနဲ့ဘေးက ဆူဖျိုးနေတဲ့ မြေကြွက်တစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။ မြေကြွက်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြင့်တွေ့အကဲခတ်နေပုံမျိုးပါ။

နာခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်နေတဲ့ မြေကြွက်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော်တွေ မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒါကတော့ အသားဟင်းကိုတောင့်တနေတဲ့ အသားငမ်းငမ်းဆာလောင်မှုတွေပါ။

မြေကြွက်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေက မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ စိမ်းလို့စိုလို့...။

ကိုယ့်ရယ်သံကို ကိုယ်

ပြန်မကြားရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ

ကြာပြီဖြစ်တဲ့သူဟာ

စာတွေမရေးနိုင်ခဲ့တာလည်း

နှစ်ပေါက်နှံပါပြီ

၇၄

ရောင်နီမျှော်တဲ့သူ

၁

ဘဝမှာ စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် နောက်ဆုံးရယ်မော
ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲလို့မေးရင် ချက်ချင်းအဖြေ ပေးနိုင်တဲ့လူ အတော်ရှား
ပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့များ တစ်ယောက်ယောက်က မဆိုင်းမတွအဖြေပေး
လာခဲ့ရင်တော့ အဲ့ဒီလူကို ကံကောင်းတဲ့လူအဖြစ် သတ်မှတ်ရမှာပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရယ်မောခြင်းဆိုတာ ပျော်ရွှင်မှုရဲ့ သင်္ကေတ
တစ်ခုဖြစ်လို့ပါပဲ။ ပျော်ရွှင်မှုဟာ လူသားတစ်ယောက်အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်
တဲ့အရာပါ။

လူတစ်ယောက်ဟာ အချိန်မှန်မှန် အစာစားသလို ကျန်းမာရေး
လိုက်စားသလို၊ အိပ်စက်အနားယူသလို၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းကိုလည်း မကြာမကြာ
ခံစားပေးဖို့လိုတယ်။ ဒါကြောင့်စိတ် ပညာရှင်တွေဟာ တစ်နေ့တစ်ခါရယ်မောဖို့
အကြံပေးခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီအကြံပေးချက်အတိုင်း မလိုက်နာနိုင်
သူတွေ ဘယ်လောက်များများရှိခဲ့ကြပါလိမ့်။

အဲ့ဒီထဲမှာ သူလည်းတစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့တာကတော့
ဘယ်လိုမှဂုဏ်ယူစရာ မကောင်းလှတာအမှန်ပါ။ သူ့ဘဝမှာ လွတ်လွတ်

လုပ်လုပ်ပျော်ပျော်ခွဲဖူးတာဘယ်တုန်းကလဲလို့မေးရင် အဲဒီမေးခွန်းကို ဖြေနိုင်ဖို့ အတော့်ကို အချိန်ယူ ရပါလိမ့်မယ်။

ခပ်ငယ်ငယ်ကလေးဘဝတုန်းကတော့ သူ့လိုကိုယ်လို အနည်း အကျဉ်း ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးမှာဖြစ်ပေမယ့် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ အဲဒီအချိန် ကာလတွေဟာ အိပ်မက်ဆန်စွာပိုင်းတဝါး နိုင်လွန်းလှပါတယ်။

ဒါဖြင့်...ကလေးဘဝကိုကျော်လွန်စလူမှန်းသိတတ်စအချိန်မှာ ရော ဟင့်အင်း ...အဲဒီတုန်းကာလည်းထူးထူးခြားခြားမပျော်ရွှင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါဆို... ရည်းစားထားတတ်ကာစ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်မှာတော့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူး မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအချိန်ကာလတွေဟာ ဘဝရဲ့ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ ရွှေရောင်အတောက်ပဆုံး ကာလတွေပဲမဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ...သူကတော့ခေါင်းရမ်း ငြင်းဆန်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေမှာ သူဟာ မိသားစုရဲ့ စက်ခေါင်းတွဲ နေရာကို ရောက်မှန်းမသိရောက်နေပြီဖြစ်သလို၊ စိတ်ညစ်ခြင်း ဆိုတာနဲ့လည်း အကျွမ်း တဝင်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီတဲ့။

ကျောင်းတစ်ဖက်တက်ရင်းမီးဖိုချောင်က ဆန်အိုးထဲကို ဆန်မှန်မှန် ဖြည့်ခဲ့။ စိတ်ထွက်ပေါက်တွေ လှောင်ပိတ်လာတဲ့အခါ ဝတ္ထုတွေရေးခဲ့။ လောကကြီးကိုမကျေနပ်တဲ့အခါ အဲကြိတ်ခဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းပြီးသွားတဲ့အခါ ဝေရနွေးဝေ့ စက်ခေါင်းကနေ ဒီဇယ်စက်ခေါင်းအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူပြောင်းလဲ မောင်းနှင်ခဲ့ ... နောက်တော့ သူ့အပေါ် အသင့်အတင့်နားလည်တဲ့ ကောင်မ လေးနဲ့လက်ထပ်ခဲ့ ...။

သူ့ဘဝဟာ ရိုက်လို့ကောင်းအောင် စီရင်ရေးသားထားတဲ့ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ညွှန်းတစ်ခုလိုပါပဲ။ ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်ပြီး၊ ပျက်ချိန်တန်ပျက်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာလိုနေမှန်းကိုတော့ သူ ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက် လာတယ်။

“ကို ဘာဖြစ်လို့ မရယ်တာလဲဟင် ကိုနဲ့စတွေ့ကတည်းက ပြုံးတာ ပဲမြင်ဘူးတယ်။ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်တာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး”

သူ့အပေါ် နားလည်တယ်လို့ယူဆထားခဲ့တဲ့ အိမ်ရှင်မရဲ့ အဲဒီ မေးခွန်းလေးကပဲ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကိုတုန်လှုပ်ပြီး အိပ်ရာက လန့်နိုးလာစေ ခဲ့တာပါ။

“ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ဘူး ကြည့်ရတာ ... ကိုယ့် မှာတစ်ခုခုလို နေတယ် ထင်တာပဲ”

“ဘာလဲဟင်”

“ပျော်ရွှင်မှုပေါ့”

“ပျော်ရွှင်မှု ဟုတ်လား ...ကျွန်မဖြင့် အဲဒီကိစ္စကို တစ်ခါမှ မစဉ်းစား ဖူးဘူး”

တကူးတကစဉ်းစားနေစရာမလိုလောက်အောင် သူမရဲ့ဘဝက အဲဒီ အရာတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေခဲ့လို့ဖြစ်မှာပါ။ သူမမှာ ပွင့်လင်းနွေးထွေးတဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေနဲ့မိသားစုဆက်ဆံရေးရှိတယ်။ မချမ်းသာပေမယ့် အသင့်အတင့် စားနိုင်သောက်နိုင်တဲ့ မီးဖိုချောင်စရိတ်ရှိတယ်။ အနားမှာ သူမအထင်ကြီးအား ကိုးတဲ့လင်ယောက်ျားရှိတယ်။

နောက်ပိုင်းသိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားတစ်ယောက်နဲ့ သမီး တစ်ယောက်လည်း ရရှိခဲ့ပါသေးတယ်။

“ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဘဝအတွက်အရေးကြီးလို့လား”

“ကိုယ်တော့အရေးကြီးတယ်ထင်တာပဲ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ဟင်းနဲ့ ထမင်းတစ်နှပ်စားလိုက်ရလို့ တင်းတိမ်သွားသလိုမျိုး... ဘဝမှာ တင်းတိမ်ဖို့ ဆိုတာ ပျော်ရွှင်မှုမရှိဘဲနဲ့ မဖြစ် နိုင်ဘူး။ ပျော်ရွှင်မှုမရှိရင် ကျေနပ်မှုမရှိနိုင်ဘူး။ ကျေနပ်မှုမရှိရင် စိတ်တိုင်းကျမှု ဆိုတာလည်း ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုက ဘဝကို စိတ်တိုင်းကျဖြစ်နေတာလား”

“ကိုယ် မပြောတတ်ဘူး”

“ကိုက ...ဘာဖြစ်လို့ မပျော်ရွှင်ရတာလဲ။ ကိုအတွက် အရေးကြီးတဲ့ အဲဒီပျော်ရွှင်မှုကိုကော ဘယ်လိုရှာမှာလဲ”

“အဲဒါလည်း ...ကိုယ်ပြောတတ်ဘူး”

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘဝကိုခံတွင်းမတွေ့တဲ့ နေ့ရက်တွေသာ တဖြည်းဖြည်းပိုများလာတော့တယ်။

နိစ္စဒုတေသကွတ် အချိန်တွေကနေ ရှောင်ပြေးချင်တဲ့ သူဟာ ရံဖန်ရံခါ မူးယစ်ရီဝေတတ်လာတယ်။ ဝိုးတဝါး ညနေခင်းနဲ့ အသိမဲ့ညတွေဟာ အစေ့အတွက်များလာတယ်။

“ဘဝကို ဖောက်ထွင်းချင်လို့သောက်တာ ...” လို့ ကြွေးကြော်လေ့ရှိတဲ့သူကို “ယမကာဆိုတာအပန်းဖြေဆေး” လို့ လက်ခံထားတဲ့ မိတ်ဆွေတွေက နားမလည်နိုင်ဖြစ်လာကြတယ်။

သူက စိတ်ပါမှစာရေးချင်သူပါ။ ဒါပေမယ့် ... စိတ်မပါတဲ့ နေ့ရက်တွေများလာတဲ့အခါ တဖြည်းဖြည်းစာရေးကျဲလာတယ်။ စကားနည်းလာတယ်။ အပေါင်းအသင်း ရှိလာတယ်။ ဘယ်သူကဘယ်သူ့ကို စွန့်ခွာမှန်းမသိပေမယ့် သူ သတိထား မိချိန်မှာတော့ သူ့နားမှာ အပေါင်းအသင်းတွေက အတော့်ကိုနည်းပါးနေခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းဆိုတာဟာလည်း စာတိုက်ကြီးကအကြွေစေ့ ထည့်ဆက်ရတဲ့ တယ်လီဖုန်းလိုပါပဲ။ တစ်စုံတစ်ရာကို အဆက်မပြတ်ထည့်ပေးနေမှ အဆက်အသွယ်မပြတ်မှာပါ။

ကိုယ့်ဘက်က တစ်ခုခုပေးနေပေမယ့် တစ်ဘက်ကလိုချင်တာနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့အခါ နားလည်မှုလွဲ သွားတတ်မှန်း အဲဒီ အချိန်တွေကျမှ သူသဘောပေါက်လာခဲ့တယ်။ လူမှုရေးဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အသံထွက်မှန်မှန်နဲ့ ရွတ်ဆိုတတ်အောင် အဲဒီနေ့ရက်တွေမှာပဲ ကြမ်းကြမ်းရှုရှု သူသင်ယူခဲ့ရတာပါ။

ဒါပေမယ့် ... သူ့မျှော်လင့်နေတဲ့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှု ဆိုတာကတော့ ပျောက်ဆုံးနေဆဲပါပဲ . . . ။

အဲဒီအရာဟာ ...အမြုပ်တစ်စီထနေတဲ့ မြန်မာစည် ဘီယာခွက်ထဲမှာ မရှိသလို ...

ကာရာဒိုကော ဆောင်းဘောက်စ်ထဲမှာလည်းမရှိဘူး ... ကလပ်ခန်းမရဲ့ အကကြမ်းပြင်မှာ မရှိသလို ...စေ့စို နှုတ်ခမ်းနီဆိုး

ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းထက်မှာလည်း မရှိဘူး...။

အဲဒီအရာဟာ သိမ်ကြီးဈေးလမ်းမပေါ်မှာ မရှိသလို၊ ခေါင်းထွက်ကိုက်ပြီး နှိုးထလာတဲ့ မနက်ခင်းမှာလည်း မရှိဘူး။

အဲဒီအရာဟာ ...

မရှိဘူး ...မရှိဘူး။

မရှိဘူး ... လို့ သေချာလာတာနဲ့အမျှ အဲဒီအရာကို သူပိုပြီးလိုချင် တပ်မက်လာတော့တယ်။ ဘယ်မှာလဲ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်မှု...။ ဘယ်မှာလဲ ... ဘဝရဲ့အနှစ်သာရ ...။

သူတကယ့်ကို အလောတကြီး တွေ့ချင်နေခဲ့တာပါ။ ဒီလိုနဲ့ ...

ခပ်ညှံညှံအပေါစားပြက်လုံးတွေနဲ့ ဘဝကိုရယ်မော ခြတ်သန်းပစ်လိုက်ဖို့ဆိုတာ တကယ့်တကယ်တော့ မလွယ်လှပါဘူး။ ဒါဟာ ... မိမိကိုယ်ကို လိမ်ညာတာဖြစ်သလို ဘဝကို လွှဲမှားစွာချဉ်းကပ်တာလည်းဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် လောကကြီးမှာ အမိပွယ်မဲ့ပြက်လုံးတွေ ဘယ်လောက် တောင်များခဲ့ပြီလဲ။ မနက်မျက်စေ့နှစ်လုံးပွင့် ချိန်ကစလို့ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ နေ့စဉ်ခြတ်သန်းမှုထဲမှာ အပေါစားပြက်လုံးတွေဟာ အချိန်ပြည့်ရိုက်ခတ်နေကြတယ်။

အဲဒါတွေဟာ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်စကားပိုင်းမှာရှိတယ်။ အသံဆောင်းဘောက်စ်တွေထဲမှာရှိတယ် ...

လေလှိုင်းထဲမှာရှိတယ် ...

ဘစ်ကားပေါ်မှာရှိတယ် ...

စက္ကူကြမ်းကြမ်းတွေပေါ်မှာရှိသလို ဒစ်ဂျစ်တယ် နာရီတစ်လုံးထဲမှာ ရှိတယ် ...

ဒါပေမယ့် ...သူ မရယ်မောဖြစ်ခဲ့ဘူး ...

သူ့ရဲ့ ဇနီးသည်ကတော့ သူ့ကိုရယ်မောစေချင်ပုံပါပဲ။

“ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ပင်ပန်းလိုက်တာ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ပစ်လိုက် စမ်းပါ စိတ်ပါလက်ပါရယ်ပစ်လိုက်ရင် ကို နေလို့ ကောင်းသွားလိမ့်မယ်”

ဒါပေမယ့် ...သူ မရယ်မောနိုင်ခဲ့သလိုဟန်ဆောင်ပျော်ရွှင်ကြည့်လို့ လည်း မရခဲ့ပါဘူး။

ကိုယ့်ရယ်သံကိုယ်ပြန်မကြားရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူဟာ စာတွေမရေးနိုင်ခဲ့တာလည်း နှစ်ပေါက်ခဲ့ပါပြီ။ ဘဝကို ခံတွင်းမတွေ့ တိုင်း သူရာမေရီယက်ကျူးလွန်လွန်းလို့ မှတ်ဉာဏ်တွေတောင် ချို့ယွင်းစ ပြုလာခဲ့ပြီ။ အဆိုးဆုံးကတော့ ခွေမျိုးမိတ်ခွေအပေါင်းအသင်းခဲ့စွာ အထီး ကျန်ဆန်လွန်းတာပါ။

ပုံမကျတဲ့ ဆိုင်မှာ ဆံပင်ညှပ်ရသလို၊ ခပ်တုံးတုံး ဘရိတ်ခါးနဲ့ မှတ်ဆိတ်ရိတ်ရသလို။ ဘဝမှာ အဆင်မပြေမှုတွေ များလာတဲ့အခါ တစ်စုံ တစ်ယောက်ဆီမှာ အကြံဉာဏ်ယူသင့်တယ်ဆိုရင် အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက် ဟာ ဝေဒင်ဆရာတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် စိတ်ကုဆရာဝန်ဆီကိုပဲ သူသွားခဲ့တယ်။ စာရေးဆရာ လည်းဖြစ်တဲ့ စိတ်ကုဆရာဝန်ကို သူက ခပ်ရိုးရိုး စကားနဲ့ ခုလိုစတင်လိုက် တယ်။

“ကျွန်တော် နေရထိုင်ရတာမပျော်ဘူးဆရာ”

“စာတွေကော ရေးဖြစ်သလား”

“အဓိကပြဿနက အဲဒါပဲ။ စာရေးဖြစ်နေရင် တော်သေးတယ်။ အခု စာမရေးဖြစ်တော့ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ စကားလုံးတွေနဲ့ ပြည့်ကြပ် နေတယ်”

ဆရာဝန်က သူ့စကားကို စာနာနားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး လိုအပ် တဲ့မေးခွန်း အနည်းအကျဉ်းမေးတယ်။ ပြီးတော့ ဝေဖန်တစ်ခါ ခေါင်းညိတ်ပြန် တယ်။

“ဒါဟာ ... (ဒီပရက်ရှင်) စိတ်ကျရောဂါပါ။ လူတော် တော်များများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဆေးမှန်မှန်သောက် လိုက်ရင် အိုကေသွားလိမ့်မယ်”

ဆရာဝန်ဆီက ဆေးရောင်စုံနဲ့ အားပေးစကားအတော် များများကို

လက်ခံရယူပြီးသူပြန်လာခဲ့တယ်။

သူ့ဇနီးက ဆေးတွေကို အချိန်မှန်မှန်တိုက်ကျွေး သလို၊ သူက လည်း နာလန်ထမီ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အပြင်းအထန်ကြိုးစားခဲ့ပါ တယ်။ စိတ်ဓါတ်ကျတာ သက်သာသွားပေမယ့် စိတ်မပျော်တာနဲ့ စိတ်ပျော်ရွှင် ချင်တဲ့ ဆန္ဒကတော့ နည်းနည်းမှယုတ်လျော့မသွားခဲ့ပါဘူး။

“ခင်ဗျား ... တရားထိုင်ဖူးသလား”

“ဟုတ်တယ်ပဲ မထိုင်ခဲ့ဖူးဘူးဆရာ”

“ဒါဖြင့် ... တရားလေးဘာလေးထိုင်ကြည့်ပါလား။ စိတ်အေးချမ်းဖို့ အတွက်ဆိုရင် ဘာသာတရားကို ချဉ်းကပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

လောကကြီးကိုရော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပါခံတွင်း မတွေ့တော့တဲ့ လူ တစ်ယောက်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးအကြံ ဉာဏ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာတစ်ခုက သူ့ကိုယ်နို့ကက စွဲစွဲမြဲမြဲမလိုက်နာနိုင်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ။ ထိုင်တစ်ချက် ပျက်တစ်ချက် ဘုရားသွားလိုက် စည်ဘီယာဆိုင်ရောက်လိုက်နဲ့ သူ့ရဲ့နေ့ရက် တွေဟာ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေခဲ့တယ်။

“ကျွန်မကတော့ ကိုကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိ တော့ဘူး”

သူ့အပေါ်နားအလည်ဆုံးလို့ ခံယူထားတဲ့ဇနီးသည်က စိတ်ပျက် လက်ပျက်နဲ့ မြီးငြူစပြုလာတဲ့အခါမှာတော့ သူ အကြီးအကျယ် စိတ်ရှုပ်သွား ခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ...သူက ဘီယာဆိုင်ထိုင်ခြင်းကို ဆေးမြီးတိုကုထုံး တစ်ခုလို အသုံးပြုခဲ့တာပါ။ စိတ်တွေကျပြီး ကတည်းက ဇနီးသည်အပါအဝင် အိမ်သားအားလုံးအပေါ် စကားပြောချင်စိတ်တွေကုန်ခမ်းနေသလို၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ကိုလည်းဝန်လေးနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘီယာ အနည်းအကျဉ်းသောက်ထားရင်တော့ စိတ်ဓါတ်တွေတက်ပြီး ပြောချင်ဆိုချင် တွေ့ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာတတ်တာမို့၊ ရံဖန်ရံခါ သူဘီယာဆိုင်သွားလေ့ရှိ တယ်။

ဒါပေမယ့် ...သူ့ဇနီးသည်ကိုယ်တိုင်က သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်အပေါ် နားမလည်နိုင်တော့တဲ့အခါမှာတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓါတ် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ... အဲဒီညက ဘီယာဆိုင်ကိုထပ်မံရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး ခပ်ဆန်းဆန်း လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံဆည်းဖြစ်ခဲ့တာပါ။

၄

အဲဒီလူရဲ့ ထူးခြားမှုကတော့ သူနဲ့ မျက်နှာပေါက်ချင်း အလွန်ဆင်လွန်းနေတဲ့ ထူးခြားချက်ပါ။ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို ခပ်ဝါးဝါး မှန်ထဲကနေ ပြန်မြင်နေရသလိုဖြစ်နေတာကြောင့် တစ္ဆေကောင် လို့ စိတ်ထဲကနေ အဲဒီလူကို နာမည်ပေးလိုက်တယ်။

သူက ခြောင်ကျကျစားပွဲတစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်ထဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်နေတာဖြစ်ပေမယ့် တစ္ဆေကောင်ကတော့ မီးရောင်အောက်က ဝိုင်းကျယ်မှာ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဆူဆူညူညူဝိုင်းဝိုင်းနေတာပါ။

တစ္ဆေကောင်ကို ကြည့်ရတာ စီးပွားရေးအဆင်ပြေပုံရတဲ့ အပြစ်လိုအပ်တာထက်လည်း ဝိုင်းဝန်းလန်းတက်ကြွနေပုံပါ။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ တစ္ဆေကောင်ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ ထပြန်သွားကြတယ်။ တစ္ဆေက တစ်ယောက်တည်းဆက်သောက်ရင်း ဘေးဘီဝဲယာကို လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့ကို မြင်သွားတော့၊ ပြုံးပြီး ရွှင်ရွှင်နဲ့ ထလာတယ်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အဖော်မဲ့နေကြတဲ့အတူတူ ဝိုင်းပေါင်းပြီး ဆက်သောက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား။ ကျုပ် တိုက်ပါရစေ”

ဒီလိုနဲ့ တစ္ဆေနဲ့သူ အလွယ်တကူ အဖွဲ့ကျသွားခဲ့တယ်။ ဘီယာတော်တော်လေးကုန်ပြီး စကားတွေ တော်တော်ပြောဖြစ် ပြီးချိန်မှာတော့ တစ္ဆေကစကားစတယ်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရုပ်ချင်းတော်တော်ဆင်တယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ဘီယာကြိုက်တာခြင်းလည်းတူတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က တက်ကြွသလောက် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ငေးငေး ဝိုင်းဝိုင်းဖြစ် နေရတာလဲ”

တစ္ဆေရဲ့ စကားဆုံးတယ်ဆိုရင်ပဲ ရင်ဖွင့်ဖော်ရှာနေတဲ့သူဟာ သူ့အကြောင်းအားလုံးကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြလိုက်မိတယ်။ ဘဝမှာ မပျော်ကြောင်းစာရေးမရကြောင်း စိတ်ဓါတ်ကျနေကြောင်း လက်ရှိအခြေအနေကို စိတ်ကုန် နေကြောင်းအားလုံး ပဲဆိုပါစို့။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ကတော့ ဆန်ကျင်ဘက်ပဲ။ ကျုပ်က ကိုယ့်ဘဝ

ကိုယ်ကျေနပ်တယ်။ နေရတာလည်းပျော်တယ်။ စိတ်ဓါတ်တက်ကြွလွန်းလို့ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ကြွရောဂါများရနေသလားလို့ တောင် တွေးမိသေးတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နေရာချင်းလဲလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“တကယ်လားဗျ။ ကျုပ်က စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို သိချင်နေတာနော်။ ပြီးတော့လည်း စိတ်ဓါတ်မကျဖူးလို့ ကျကြည့်ချင်နေတာ”

“အလကားပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ရုပ်ချင်းဆင်တယ် ဆိုပေမယ့် တစ်ထပ်တည်းတူတာမှ မဟုတ်ပဲ”

“ဟူနိုင်တဲ့ နည်းတွေရှိချင်ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ (FACE OFF) ကားထဲက ဂျွန်ထရာဗိုတာနဲ့ နီကိုးလပ်လို မျက်နှာချင်း ခွဲစိတ်ပြီး ပြောင်းလို့ရချင်ရမှာပေါ့”

ရုပ်ချင်းတူလည်း အကျင့်စရိုက်ဆိုတာက ရှိသေးတယ်လေ။ ကျွန်တော်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော်မိသားစုက ခင်ဗျားကို အလွယ်တကူ ဘယ်လက်ခံ ပါမလဲ”

တစ္ဆေက တစ်ထပ်တည်းတူအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေရှိမှာပါလို့ ရေရွတ်နေသေးရဲ့။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီညက သူ့ရော တစ္ဆေပါ တော်တော်မူးခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်အချိန်ဆိုင်ထဲကထွက်လို့ တစ်ယောက်ပုခုံးတစ်ယောက် ဘယ်လိုဖက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြမှန်း သူမမှတ်မိ တော့ဘူး။

လမ်းခွဲခါနီး တစ္ဆေက “ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နေရာချင်းလဲရအောင်” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ဂျီကျနေတာလောက်ပဲ ရေးတေး တေး မှတ်မိတော့တယ်။

အဲဒီညသူအိပ်ပျော်သွားတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ တစ္ဆေကိုတွေ့ရတယ်။ တစ္ဆေကောင်ရဲ့ မျက်နှာက မရွှင်မလန်းနဲ့ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်နေလို့ “ဘာဖြစ်တာလဲ” လို့ မေးလိုက်တော့ တစ္ဆေက -

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နေရာချင်းလဲပြီးပြီလေ -” တဲ့

သူက “မဖြစ်နိုင်တာပဲ” လို့ ငြင်းတော့ တစ္ဆေကောင် က “ကျုပ်နောက်မှာ ကြည့်လေဗျာ” လို့ဖြေတယ်။ တစ္ဆေရဲ့ နောက်မှာ သူ့ဇနီး၊ သူ့ကလေး နှစ်ယောက်နဲ့ သူ့မိသားစုဝင် အားလုံးကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဝတ်ပုံစားဆုံကော အသွင်သဏ္ဍာန်တွေကပါ သူနဲ့တုံးကလို မဟုတ်တော့လို့ သူ တအံ့တဩ တုန်လှုပ် သွားမိတယ်။

တစ္ဆေက ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်ပြုံးရင်း သွားကြားထဲက လေသံနဲ့

ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။

“ကျုပ် သူတို့အားလုံးကို ပုံစံပြောင်းလိုက်ပြီလေ”

အိပ်ရာကလန်နီးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေး တွေနဲ့ ရွဲနှစ်နေတယ်။ အိပ်မက်မှန်းသိနေပေမယ့်၊ အိပ်ခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ဇနီးနဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကို စိတ်မချလို့သွားကြည့်တော့ သုံးယောက်စလုံးနှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေကြတယ်။

ဒီတော့မှ သက်ပြင်းရည်တစ်ချက်ကိုချရင်း ရေသောက်ဖို့ ထမင်းစားခန်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရေအေးအေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသောက်နေတုန်းမှာပဲ၊ မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင် အောက်မှာ အိပ်မက်ထဲက တစ္ဆေကို ထပ်တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။

သူဝတ်လေ့ရှိတဲ့ အိမ်နေရင်းအင်္ကျီဖိနပ်ဖိနပ်၊ သူ့လိုမျိုးမပြီးမသင်တဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ရက်ပေါင်းများစွာ မရိပ်ဖြစ်တဲ့ မုတ်ဆိတ်မွှေး နှုတ်ခမ်းမွှေး တွေနဲ့၊ မရွှင်မလန်း မျက်နှာနဲ့၊ ပြီးတော့ သွားကြားထဲကလေသံနဲ့ စကားသံခပ်တိုးတိုးတစ်သံ ..

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နေရာချင်းလဲကြရအောင်”

ရေခွက်ကိုငံထားတဲ့ သူ့ရဲ့ညာလက်ကို မြှောက်လိုက်တော့ တစ္ဆေကောင်က ဘယ်လက်ကို မြှောက်လိုက်တယ်။

“မလဲဘူးကွာ”

သောက်ရေခွက်နဲ့ တစ္ဆေကောင်ဆီ ပစ်ပေါက်လိုက် တယ်ဆိုရင်ပဲ၊ ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ရဲ့ ဝှမ်းခနဲကွဲသံက ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ထွက်ပေါ်လာတယ်။

“ကို ...ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ဇနီးသည်သူ့ အနားကို အပြေးအလွှားရောက် လာချိန် အထိ၊ သူ့ရင်အစုံက ဖားဖိုတစ်ခုလို နိမ့်ချိုမြင့်ချို ဖြစ်နေတုန်းပဲ။

“မှန်ကွဲတာပါ”

“လန့်လိုက်တာကိုရယ် ဘာများလဲလို့”

“ပြုတင်းပေါက် ဖွင့်လိုက်စမ်းပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲကိုရဲ့ အေးကအေးနဲ့”

“ရောင်နီလာပြီလား သိချင်လို့ပါကွာ”

သူ့အသံထဲမှာနွမ်းလျမှုတွေကတော့ အနည်းအကျဉ်း ပါနေဆဲပါ။

ကိန္ဓုကအလွမ်း

အရှက်အကြောက်ကြီးပြီး

ဘာသိဘာသာနေတတ်သူအဖြစ်

သားကသိမြင်ထားတာမို့

ကလေးဆန်တဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်အလုပ်နဲ့

ယှဉ်တွဲတွေ့မသွားပါစေနဲ့

၁

မြို့သစ်ကလေးရဲ့ ဆောင်းနေ့လယ်ခင်းဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာမပါတဲ့ တတိယတန်းစား ဝီစီဒီတစ်ချပ်ကို ထိုင်ကြည့်နေရသလို ပျင်းရိပြီး ငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှပါတယ်။ စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လိုဖြစ်ပြားအိမ်ရှေ့ ထွက်ရပ်နေ ပေမယ့် လည်း နေ့စဉ် တွေ့မြင်နေကျ ရှုခင်းတွေက သူ့စိတ်ကို လန်းဆန်း တက်ကြွမလာစေခဲ့ဘူး။

မိုးလင်းကတည်းက သူ့စိတ်တွေက နောက်ကျိရှုပ်ထွေးနေခဲ့တာပါ။ အရင်က မနက်မိုးလင်း မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်လို့ ဘုရားရှစ်မိုး၊ ပဋ္ဌာန်းရွတ်၊ ကော်ဖီ တစ်ခွက်သောက်ပြီးရင် စာရေးစားပွဲထိုင် စာရေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွား တတ် သလို ဦးကျောက်တွေလည်း ကြည်ရွှင်သွားတက်တယ်။ ဒါပေမယ့်... ဒီနေ့တော့ ထူးဆန်းလှပါတယ်။

အိမ်ရာအနီးမှာ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်စရာမရှိဘဲနဲ့ သူ့စိတ်တွေဟာ အလိုလိုနောက်ကျိရှုပ်ထွေးနေခဲ့တယ်။ ဒါဟာ... အိမ်ရေးမဝလို့များလား။ ဟင့်အင်း ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ညကအိမ်မက်ကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါ။

ညက...မိုးလင်းခါနီးမက်တဲ့ အိမ်မက်တစ်ခုထဲမှာ သူမဟာ သေဆုံးသွားခဲ့ပါသတဲ့။ ဘာရောဂါကြောင့် သေဆုံးမှန်း မသိပေမယ့် အိမ်မက်ထဲမှာ တော့ သူမသေဆုံးသွားမှန်း အလိုလိုသိနေခဲ့တယ်။ ခုတင် တစ်ခုပေါ်လို့ လျောင်းနေတဲ့ သူမရဲ့ ရုပ်ကလပ်ပေါ်မှာ နင်းဆီပွင့်ချပ်တွေဟာ သူမရဲ့ မျက်နှာလေးသာဖော်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံထားတယ်။ သူမဟာ နင်းဆီပန်းတွေကို တရှိုက်မက်မက် နှစ်သက်သူပါ။ ဒါဟာ အိမ်မက်ပဲလို့ သိနေပေမယ့် အဲဒီအိမ်မက်ထဲမှာပဲ သူဟာ ယောကျ်ားတန်မဲ့ ငိုခဲ့မိပါသတဲ့။

အိမ်ရာကနီးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ သူ့အတွက်သုံးယောက်စား ထမင်းကြော်၊ ကော်ဖီဖျော်၊ ဘုရားရှိခိုးနဲ့ အိမ်မက်ကို ခေတ္တမေ့လျော့ သွားခဲ့ပေမယ့် မနက်စာ စားပြီးလို့ စာရေးရုံကလွဲပြီး ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့တဲ့ ခုလို အချိန်မှာတော့ အိမ်မက်ဟာ သူ့ခေါင်းထဲကို ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်မက်ထဲက မျက်လုံးအစုံ မှေးမှိတ်ထားတဲ့ သူမရဲ့ မျက်နှာကလေးကိုလည်း ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိတယ်။

အိမ်မက်တွေကို ပြောင်းပြန်နမိတ်ကောက်ရတယ်ဆိုပေမယ့် သူက တော့ သူမရဲ့ ကျန်းမာရေးကိုသာ ပူပန်နေမိပါသည်။ သူမ နေကောင်း ရဲ့လား မတော်တဆ ဖျားနာပြီး ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းနေလေမလား။ သူမကို သွားတွေ့ချင်ပေမယ့် နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် တွေ့ခဲ့တုန်းကတော့ သူမက နောက်လာမတွေ့နဲ့တော့လို့ အပြတ်ပြောခဲ့တာပါ။

“ကျွန်မကိုခဏခဏ လာမတွေ့ပါနဲ့တော့၊ ဒီမှာနေရထိုင်ရတာ အာလုံးအဆင်ပြေပါတယ်။ သူသာ... ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ အဆင်ပြေအောင်ကြိုးစားပါ။ ကျွန်မအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့”

သူမဘက်က စိမ်းပြတ်နိုင်ပေမယ့် သူကတော့ သံယောဇဉ်ကို အလွယ်တကူ မဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အထူးသဖြင့် နမိတ်မကောင်းတဲ့ အိမ်မက်မျိုး မြင်မက်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ပိုလိုတောင် အနေရခက်လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမရဲ့ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခဲ့မှုနဲ့ ကျောင်းဆိတ်ရက်ဖို့ကလေး နှစ်ယောက်က အိမ်မှာရှိနေလို့ အပြင်ကိုလစ်ထွက်ဖို့ မသာတာမို့ သူ့အသာငြိမ်နေခဲ့ရတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ သူ့ရဲ့ အရိပ်အကဲကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသလိုမျိုး သူ့ခံစားရတယ်။ လေးတန်း

ကျောင်းသား သားငယ်က သိပ်မသိသာလှပေမယ့် ခြောက်တန်းကျောင်းသူ သမီးကြီးကတော့ သူ့ကိုအကဲခတ်နေခဲ့မှန် သိသာလှပါတယ်။

မနေ့က... စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဖုန်းဆက်လို့ ဖုန်းပြန်ပြောရင်း စာပေလောကအကြောင်းစကား ရောက်သွားပြီး ဖုန်းပြောချိန်က ကြားသွားခဲ့တယ်။ ဒါကိုပဲ သမီးကမကျေမနပ် မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်နေရင်း သူ့ဖုန်းပြောပြီးချိန်မှာတော့ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ...

“ဖေကြီး...ဖုန်းပြောတာကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ ရည်းစားနဲ့ ပြောနေတာကျနေတာပဲ...”တဲ့။

သမီးကြီးရဲ့ ငေါက်ဆက်ဆက်ရေရွတ်သံကြောင့် သူ့တအံ့တဩအောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရပေမယ့် စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ပြန်ရှင်းပြလိုက်တယ်။

“ဒီဆရာမက ဒီလိုပဲသမီးရဲ့ ဖုန်းပြောရင် တော်တော်နဲ့စကား ဖြတ်လို့မရဘူး။ သမီးအမေရှိတုန်းက အမေနဲ့ပြောပြီး သမီးတို့အမေနဲ့ပါ အကြာကြီးဆက်ပြောနေတက်တာ...”

သူတို့အမေနဲ့ပါသိတဲ့မိတ်ဆွေမို့ စိတ်ပူစရာမလိုမှန်း သမီးစဉ်းစားမိအောင် စကားထဲ တမင်ထည့်ပြောလိုက်ရတာပါ။ သမီးကြီးက သူ့စိမ်း အမျိုးသမီးတွေနဲ့ တယ်လီဖုန်းကြာကြာ ပြောရင်မကြိုက်သလိုမျိုး ထုတ်ရင်လည်း သဘောမကျပြန်ပါဘူး။ တစ်နေ့က မဝတ်တာကြာတဲ့ ဂျင်အဘင်းဘီကိုဝတ်ဖို့ ဘီဒိုထဲက သူထုတ်လိုက်တော့... ခြောက်တန်းကျောင်းသူကြီးက သူ့မောင်ကို ပြောသလိုလိုနဲ့ မကြားတကြားလှမ်းပြောတယ်။

“တို့...ဖေကြီးက မေမေမရှိမှ ရှိးထုတ်နေပြန်ပြီး...”တဲ့။

ဒါကြောင့် ဘောင်းဘီမဝတ်ရဲတော့ဘဲ ဘီဒိုထဲအသာ ပြန်ထည့်လိုက်ရတယ်။ အရင်က သူ့အကြောင်းမကျေနပ်တာဖြစ်ဖြစ်၊ အတင်းအဖျင်း ဆိုစရာဖြစ်ဖြစ် ရှိရင် သူတို့အမေနဲ့သာ တိုးတိုးတိုးတိုး လုပ်တက်ပေမယ့် သူတို့အမေမရှိတဲ့ ခုလိုအချိန်မှာတော့ သူတို့အဘွားကို သွား ပြောတက်တာမို့ အနေအထိုင်အထူးအသိထားနေရပါတယ်။ သူတို့အဘွား သူ့ရဲ့ အမေက မြေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဆက်ဆက်ထိမခံတက်တဲ့ အဘွားပါ။

“မင်း... အလုပ်များတာလည်း များတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်... ကလေးတွေကိုတော့ ဂရုစိုက်စမ်းပါကွယ်။ အမဲသားဟင်းစားချင်တာချက် မကျွေးဘူး

ဆို... သူတို့ ငါ့လာတိုင်နေကြတယ်”

ပြီးခဲ့တဲ့အပတ် အမေအိမ်သွားတုန်းက ဆုံးမသလိုလိုနဲ့ ဆူလွှတ်လိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့်... ကလေးနှစ်ယောက်တွေမှာ အမှားကင်းအောင် သူတက်နိုင်သမျှ သတိထားနေရတာပါ။

စာရေးဖို့ စာရေးစားပွဲထိုင်ပြီး အံ့ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ ရေးလက်စ စာမူထပ်အောက်က သူမရဲ့ ဓါတ်ပုံလေးဟာ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်ပြုလာတယ်။ ဓာတ်ပုံကိုယူပြီး စားပွဲပေါ် တင်ကြည့်ချင်ပေမယ့် ကလေးနှစ်ယောက်တွေ သွားမှာစိုးတာကြောင့် အံ့ဆွဲထဲထားလျက်နဲ့ ပဲ ငုံ့ကြည့်နေရတယ်။ ဂုတ်ပေါ်ဝဲကျနေတဲ့ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေနဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက သူမဟာ နုပျိုလွန်းလှပါတယ် သူမရဲ့စကားတွေအရ နှစ်ဆယ်မတိုင်ခင်က ရိုက်ခဲ့တာလို့ဆိုတယ်။

အဲ့ဒီပုံကို သူတောင်းတော့ “ဘာလုပ်ဖို့လဲ”... လို့ သူမက တအံ့တကြနဲ့ မေးမြန်းခဲ့ပါသေးတယ်။

“ကြည့်ဖို့ပေါ့”

“အို...လူတစ်ယောက်လုံးအရှင်လတ်လတ် တွေ့နေရဲ့သားနဲ့”

“မင်းနဲ့ တွေ့ခွင့်မရနိုင်တဲ့ အချိန်တွေမှာ ကြည့်ပြီး အလွမ်းမြေ့လို့ရတာပေါ့”

ခုတော့ သူ့ရဲ့ အမြော်အမြင်ရှိခဲ့မှုကြောင့်သာ ဓာတ်ပုံလေးကို ခုလို ထုတ်ကြည့်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ သူ အံ့ဆွဲထဲက ဓါတ်ပုံဆီ လက်လှမ်းပြီး မယူလိုက်ဖို့ ကြံလိုက်ချိန်မှာပဲ၊ နောက်ဘက်က “ဇေဇေ” ဆိုတဲ့အသံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ သူအံ့ဆွဲကို ဝန်းခနဲမြန်ပိတ်ပြီး ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ အမိခံရလှဆဲဆဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှက်ရွံ့အံ့ဩမှုမျိုးနဲ့ နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သားငယ်ကိုတွေ့ လိုက်ရတယ်။

ဘုရား...ဘုရား...သူ့သားလေးက ဓာတ်ပုံကိုများ တွေ့မြင်သွားခဲ့သေးလား။ ဘုရားမလို့ မတွေ့လိုက်ပါ စေနဲ့။ သူတို့အဖေဟာ အရှက်အကြောက်ကြီးပြီး ဘာသိဘာသာနေတက်သူအဖြစ် သားကသိမြင် ထားတာမို့၊ ကလေးဆန်တဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်အလုပ်နဲ့ ယှဉ်တွဲ တွေ့မသွား ပါစေနဲ့။

“သား...အဘွားတို့အိမ်သွားမလို့”

သားငယ်ရဲ့မျက်နှာက ပုံမှန်အနေအထားမို့ သူ့လုပ်ရပ်ကို မတွေ့

ဘူးလို့ ယူဆရပါတယ်။ သူ သက်ပြင်းကို ခိုးချရင်း ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“သားတစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟင့်အင်း မမပါလိုက်မှာ...။ အဘွားက သားတို့ကို ညစာ လာစားဖို့မှာထားလို့၊ ဟိုမှာပဲ ညစာ စားပြီးမှ ပြန်ခဲ့မယ်နော်”

“အေး...သွားလေ”

သမီးကြီးကပါ အနားရောက်လာပြီး၊ ဖေကြီး ဘာမှာဦးမလဲ မေးတော့ သူခေါင်းရမ်းပြလိုက်တယ်။ သူတို့အဘွားအိမ်က နှစ်လမ်းကျော်မှာရှိတာ မို့ လိုက်ဖို့စရာ မလိုဘဲ စိတ်ချလက်ချလွှတ်လိုက်လို့ရပါတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီးချိန်မှာတော့ စာမူထပ်ကို ထုတ်သလိုလိုနဲ့ အံ့ဆွဲပြန်ဖွင့်ရင်း သူမရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကို ဒုတိယအကြိမ် ကြည့်မိပြန်ပါတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာ အိမ်မက်အကြောင်း သတိရလာမိပြီး သူမ အတွက်စိုးရိမ်ပူပန်လာပြန်တယ်။ သူမကို သွားတွေ့လိုက်ရင် ကောင်းမလား။

ဟင့်အင်း...သူမက မလာနဲ့တော့လို့ အပြတ်ပြောခဲ့ပြီးပြီးပဲ၊ ပြီးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်မ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ အိမ်ပြန်လာလို့ သူ့ကို မတွေ့ရင် ကော ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။ ဘယ်သွားတာလဲလို့မေးရင် ဘယ်လိုဖြေ မလဲ။

အို...ဒါကအကြောင်းပြစ်ရာတစ်ခုခုဖန်းတီးလို့ရပါတယ်။ အနည်းဆုံး...ကားဆီသွားထည့်တာပါလို့ ပြောရင်တောင် ဟုတ်မဟုတ် သူတို့သိနိုင်တာ မှမဟုတ်ဘဲ။

ဒါပေမယ့်...အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာကတော့ သူမက မတွေ့ချင်တာပါ။ နောက်လာမတွေ့နဲ့တော့လို့ ပြောပြီးပြီးမဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လာ တာလဲလို့ မာန်မရန်တွေ့နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဒါတော့...ကိုယ်မှ မနေနိုင်တာပဲလေ။ ခေါင်းငုံ့ခံရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ သွားတွေ့တာဟာ နောက်ဆုံးတွေ့တာပဲဖြစ်ရမယ်။ သူမတောင် နေနိုင်သေးရင် ကိုယ်လည်းမတွေ့ဘဲ နေနိုင်ရမှာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကားသော့ကိုယူပြီး သူ့အိမ်ထဲက ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

J

ဆောင်းနေ့လယ်ခင်းက တတိယတန်းစား ဗီစီဒီတစ်ချပ် ထိုင်ကြည့်နေရသလို ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှတယ်။ လေတွေကလည်း ဝတ်ကြေတမ်းကြေ အီးလေဆွတိုက်ခတ်နေကြတယ်။

သူ... ကားတံခါးကို ငြင်ငြင်သာသာ ပြန်ပိတ်ပြီး စကြိုန်လမ်းလေး အတိုင်း လျှောက်ဝင်လာခဲ့တယ်။ သူမတို့ အဆောင်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ ကံကောင်းထောက်မရွာ အဆောင်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ သူမကိုတွေ့ မြင်လိုက် ရတယ်။

သူ့ကိုအတွေ့မှာ သူမရဲ့မျက်နှာလေး ကျေနပ်မှုနဲ့ ဝင်းပသွားခဲ့သလား။ ဒါမဟုတ်... ရောက်လာပြန်ပြီဆိုတဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုနဲ့ ပျက်ယွင်းသွားလေသလား။

ဟင်အင်း...ဘာကိုမှ ခန့်မှန်းလို့မရလောက်အောင်ကို ပကတိတည်ငြိမ်လွန်းလှပါတယ်။ ကြည့်ရတာဖြင့်... သူမဟာ သံယောဇဉ်အားလုံးကို ဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

အဆောင်ရှေ့အထိ မသွားတော့ဘဲ စကြိုန်လမ်းဘေးက ခုံတန်းလျားလေးနားမှာ သူ့ရပ်နေလိုက်တော့ သူမက သူ့ရိုရာကို တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ မွေးနေ့တုန်းက သူ့လက်ဆောင်ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဂန့်ဂေါလုံချည် အညိုရင့်ရင့်မိုင်းမိုင်းကြောင့် သူမရဲ့မျက်နှာက လိုတာထက်ပိုပြီး လူကြီးဆန်နေသလို ထင်ရပါတယ်။ အင်းလေ... သူမ သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီပဲ။ သူတောင်... သုံးဆယ်ငါးစွန်းလို့ လေးဆယ်နား နီးလာခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

“ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

သူမရဲ့လေသံကရော နှုတ်ဆက်တဲ့ဟန်ပန်ကပါ သူ့စိမ်းဆန်လွန်းလှပါတယ်။ မတွေ့တာကြာခဲ့တဲ့ ကာလ နှစ်လကျော် သုံးလနီးပါးဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်တောင် ပြောင်းလဲရင့်ကျက်သွားစေနိုင်သဘာ။

“ကိုယ်... မင်းဆီကိုတမင်လာတာပါ။ နေကောင်းရဲ့လား သိချင်လို့”

“ကောင်းပါတယ်”

“ညဘက်တွေကော... ခိုက်အောင့်တာမျိုး ဖြစ်သေးလား။ အအေးနဲ့ သကြားလုံး ဝယ်ပေးခဲ့ရဦးမလား”

“ဟင်အင်း... ခိုက်မအောင့်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့... ဒီမှာ အားလုံး ပြည့်စုံတယ် ဘာမှမလိုဘူး”

အဲ့ဒီနောက်တော့ သူနဲ့ သူမအကြားမှာ ပြောစရာစကား ကုန်ခမ်းသွားသလို နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတယ်။ တကယ်ဆို... သူမ... သူ့ကို မေးမြန်းဖို့ကောင်းပါတယ်။ နေရေးစားရေးကိစ္စ အဆင်ပြေမပြေ မမေးချင်တောင်မှ အနည်းဆုံးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ နေ့စဉ် ဖြတ်သန်းနေရ မှုတွေ အကြောင်း ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့်... သူမ တစ်ခွန်းမှ မစူးစမ်းခဲ့ဘူး။ တကယ်ကို ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သွားပြီးထင်ပါရဲ့။

“အဆောင်မှူးက အပြင်လူတွေနဲ့ စကားပြောတာ လုံးဝကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခဏနေရင် ကျွန်မပြန်ဝင်တော့မယ်နော်”

တိုးတိုးလေးထွက်ပေါ်လာတဲ့ သူမစကားသံကြောင့် သူ့ကျင်ခနဲ ခံစား လိုက်ရတယ်။ တွေ့ဆုံချိန်ဆယ်မိနစ်မပြည့်ခင်မှာ သူမပြန်ခိုင်းနေပြီပဲ။ သူ အလိုက်သိစွာ ခေါင်းညိတ်ပြီးထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်တော့ သူမက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ အနေအထားနဲ့ ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောသည်။

“နောက်... လာမတွေ့နဲ့တော့နော်”

“စိတ်ချပါ။ ကိုယ်လည်းလာမတွေ့ဘဲ နေမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သားနဲ့ သမီးက ခုတလော နည်းနည်းသူစိမ်းဆန်နေတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို သူတို့အသွားအိမ်ပဲ သွားနေကြတာဆိုတော့... အိမ်မှာက ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းလေ။ ရင်ဖွင့်စကားပြောဖော်ဆိုလို့လည်း ဘယ်သူမှရှိ တာ မဟုတ်ဘူး”

“-----”

သူမက တစ်ခုခုပြောမလိုလုပ်ပြီးမှ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်တယ်။ အင်္ကျီအဖြူဂန့်ဂေါလုံချည်အညိုနဲ့သူမကို စိုက်ကြည့်နေရင်း သူဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ဒီလောက်ကြာကြာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နေရူးတာမှမဟုတ်တာ။ ဒါနဲ့... အခုတစ်ခေါက် တရားစခန်း

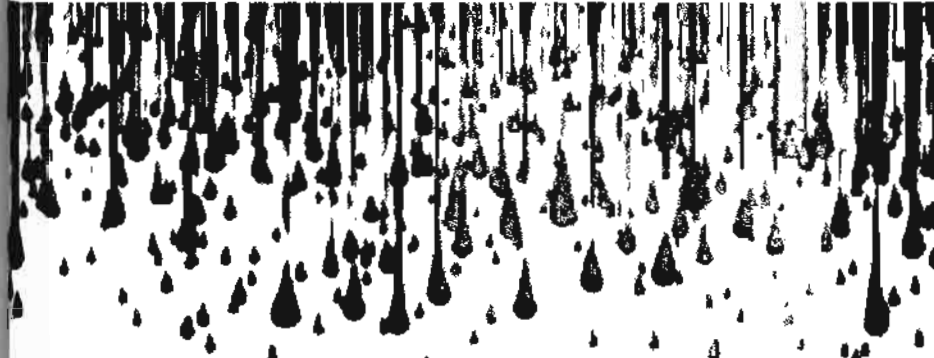
ရွှေနံတော်နှင့် မြို့ပြဒီဇိုင်းအဖွဲ့

၇၄၄

ဝင်တာ တော်တော်ကြာတယ်နော်။ သုံးလက... ဘယ် နေ့ပြည့်မှာလဲ...ဟင်”

၃

ဆောင်းနေ့လယ်ခင်းဟာ ပျင်းမိပြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှပါတယ်။ အဲ့ဒီ
နေ့က သုံးလပတ်တရားစခန်းကနေ သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်ကို
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ကားမောင်းပြန်လာခဲ့တယ်။

ကျောင်းကြီးပေါ်မှာ မောင်မဆော့နဲ့
ဘုန်းကြီးအော့လို့ စိုက်လိမ့်မယ်

ကိုယ့်ရယ်သံကို ကိုယ်

ပြန်မကြားရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ

ကြာပြီဖြစ်တဲ့သူဟာ

စာတွေမရေးနိုင်ခဲ့တာလည်း

နှစ်ပေါက်ခဲ့ပါပြီ

တစ်ရံရောအခါက အင်းစိန်ဒညင်းကုန်းပြည်တော်သာဘက်မှာ အုတ်ကျွတ်နီနီတွေမိုးထားတဲ့ နီညိုရောင်အဆောက်အဦးကြီး တစ်ခုရှိခဲ့ပြီး အဲ့ဒီအဆောက်အဦးကြီးဟာ ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် သင်ယုံကြည်နိုင်ပါရဲ့လား။

အဲ့ဒီကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ သက်သာဆိုင်မှာ မနက်စာထမင်းတစ်နပ် ဟာ မြန်မာငွေသုံးကျပ်သာကျသင့်ပြီး လဘက်ရည် ချိုကျဲကျဲတစ်ခွက်ကိုတော့ ခြောက်ဆယ့်ငါးပြားသာပေးရတယ်ဆိုရင်ကော သင်လက်ခံနိုင်ပါရဲ့လား။

ကျောင်းတော်ကြီးကိုရောက်ဖို့ ရန်ကုန်မြို့ထဲကနေ ဘတ်စ်ကားခ တစ်ကျပ်ခွဲသာလိုအပ်ပေမယ့် ငွေတစ်ကျပ်ခွဲမရှိလို့ မကြာခနကျောင်းပျက် ရတဲ့ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်ကော သင်သဘော တူနိုင်ပါရဲ့လား။

ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့ညှင်းသိုးသိုးကောင်လေးဟာ ကျောင်းလာတဲ့အခါ တိုင်း မျက်လုံးတွေကအိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေတတ်ပြီး၊ သူဝမ်းခိုက်တွေကတော့ အမြဲတန်းဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေလေ့ရှိတယ်။ သူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ထမင်းဗူးယူလာလေ့မရှိဘူး။ ထမင်းတစ်နပ်ကို သက်သာဆိုင်မှာသုံးကျပ် လောက်သာကျသင့်ပေမယ့် သူဝယ်စားတာကိုမမြင်ဖူးကြဘူးလို့ သူ့အတန်း ဖော်တွေက ပြောကြတယ်။

ကောင်လေးဟာ(မကြာခနကျောင်းပျက်တတ်လို့) ကျောင်းဖော်ချိန်

မပြည်တာကြောင့် မိသားစုဆရာနဲ့ငှာနမူးတွေရှေ့မျက်နှာ ငယ်လေးနဲ့ သွားသွားတွေ့ရလေ့ရှိတယ်။ (ရှိုးကောလ်)မပြည့်ရင် စာမေးပွဲဖြေခွင့်မရှိတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ရက်စက်တဲ့ဆရာတွေ မရှိခဲ့တာ ကောင်လေးအတွက် ကံကောင်းတယ်။ ဆရာတွေက သူ့ကိုသနားလို့ ကျောင်းခေါ်ချိန်ဖြည့်ပေးလေ့ ရှိတယ်။

အမြဲတန်းမှိုင်းညှိပြီးအလွမ်းတွေနဲ့ငေးရီနေလေ့ရှိတဲ့ စက်မှုလက်မှု သိပ္ပံကျောင်းတော်ကြီးဟာလည်း ကောင်လေးအပေါ် ဂရုဏာသက်သွားရှာ တယ်ထင်ပါရဲ့။ အခါတစ်ပါးမှာတော့ အလွန်လှပတဲ့ဆွတ်ယုံလှမ်းမောဖွယ် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ကောင်လေးအတွက် သီးသန့်ဖန်တီးပေးခဲ့ တယ်။ ဒါဟာ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့လက်ဆောင်လို့ပြောလို့ရသလို။ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ ကောင်လေးဘဝကိုစိုပြေစေဖို့ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ စေတနာလွန်ကဲမှုအဖြစ်လည်းသတ်မှတ်လို့ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျောင်းတော်ကြီး ကြိုမတွေးမိတာက အဲဒီဇာတ်လမ်း လေးရဲ့အဆုံးသတ်ကိုပါ။

(သူ့ခမြာ အနာဂတ်ကို ကြိုမမြင်နိုင်ရှာဘူးထင်ရဲ့)

အင်းလေ . . . သိပ်တော့လည်း မဆန်းပါဘူး။ ကျောင်းတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်တောင် တစ်နေ့ကျရင် သူ့ဘဝဘယ်လို ဇာတ်သိမ်းရမလဲဆိုတာ အဲဒီတုန်းကကြိုမသိနိုင်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။

သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ကိုပွေ့ပိုက်ပြီး အမြဲစည်ကားသိုက်မြိုက်နေလေ့ရှိတဲ့ကျောင်းတော်ကြီးဟာ တစ်နေ့ကျရင်သွေ့ခြောက် တိတ်ဆိတ်တဲ့အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်လို့ သူ့ကြို မသိခဲ့ဘူး။

သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အစိတ်စိတ်အမွှာမှာပိုင်းဖြတ်ပြီး ပိုဗျာနပိုင် ဒီဗျာနပိုင်တွေအဖြစ်ယုံ့ကျသွားလိမ့်မယ်လို့ သူမစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။

သူ့ရဲ့ပရဂျက်အတွင်းမှာ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ မျက်ရည်ဝဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်တွေဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ် လို့သူမထင်ခဲ့ဘူး။ သူ့ရဲ့ ရင်နှစ် သည်းခြာ ကျောင်းသားကျောင်းသူအချို့ဟာ ကျောင်းမပြီးသေးဘဲ သူ့ဆီက ထာဝရခွဲခွာသွားလိမ့်မယ်လို့လည်း သူ့ကြိုတင်မရိပ်မိခဲ့ပါဘူး။

ပြောရရင် အမြဲတည်တည်ခန့်ခန့်နဲ့ အိမ်ခြေရရနေတတ်တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးခမြာ အနာဂတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှကို ကြိုတင် မသိခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ခမြာကောင်လေးရဲ့ ဘဝကိုသာယာစေဖို့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကိုတမင်ဖန်တီးပေးခဲ့တာပေါ့။

အဲဒီနေ့က အိမ်ခြေကြီးလှတဲ့ကျောင်းတော်ကြီးဟာ သူ့ရင်အုံ တည့်တည့်မိန်းဆောင်လေ့မိးထိပ်မှာ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးကိုဆုံဆည်း စေဖို့ ပစ္စလက်အတတ်တွေကိုသုံးခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့က ဆောင်းနေ့လည်ကြီးမိုးရွာချစေဖို့ဆယ်နှစ်ကြီးပညာ တွေနဲ့ စီမံဖန်တီးခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့က အထက်အညာဒေသက ကောင်မလေးနဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဇာတ်ကောင်လေးတို့ဆုံ ဆည်းမိအောင် ဒေဝတာတွေရဲ့ အကူအညီကို ကျောင်းတော်ကြီးကရယူခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့က ကောင်လေး။ ကောင်မလေးတို့ရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်တွေ တောင်မသိလိုက်ပါဘဲ မိန်းဆောင်ရှေ့မှာ လူချင်းတိုက်မိအောင် ကျောင်းတော် ကြီးကဖန်တီးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က . . .

အဲဒီနေ့က ဆောင်းတွင်းကြီးအချိန်အခါမဟုတ်မိုးရွာခဲ့ပါသတဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့ကောင်လေးမှာ ထီးလေးတစ်လက်တောင်မပါခဲ့ဘူး။ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှထီးလေးတစ်လက်မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးဘူးလို့ နောင်အခါကောင်လေး ကပြန်ပြောပြတယ်။

အဲဒီနေ့က ဝပ်ရှော့မှာလက်တွေ့လုပ်နေတဲ့ စီကင်လေးဟာ (ထောက်ပံ့ကြေး)စတိုင်ပင်ထုတ်ရမယ်ဆိုလို့ ရုံးခန်းရှိရာ မိန်းဆောင်ဘက်ကို ဝမ်းသာအားရပြေးလာခဲ့တာပါ။ လမ်းတစ်ဝက်မှာမိုးတွေရွာချလာတော့ ကောင်လေးဟာ သူ့အရှိန်ကိုပိုပြီးမြှင့်တင်ခဲ့ပါသတဲ့။ မှန်ဆောင် ဘက်ကလာ တဲ့ကောင်မလေးဟာလည်း စတိုင်ပင်ထုတ်ဖို့ပါပဲ။ သူမလည်း ထီးမပါတာမို့

ဆင်ဝင်နားရောက်ခါနီး ဝေါခနဲမိုးရွာချလိုက်တာမို့ ဆင်ဝင်အောက်ကိုအရှိန်နဲ့ ပြေးဝင်ခဲ့တာပါတဲ့။

ဒီမှာတင် ကိုယ်စောင့်နတ်တွေထောင် မတားဆီးလိုက်နိုက် ဘဲသူတို့နှစ်ယောက်ခြေလွတ်လက်လွတ်တိုက်မိကြပါတော့တယ်။ ကောင်မလေးဆီက(ဒရောရင်းလိပ်)နဲ့တီစကွဲပြုတ်ကျပြီး ကောင်လေးကတော့ အိတ်ကပ်ထဲထည့်ထားတဲ့ (ဆိုင်းယင့်တဖစ်ကယ်ကူလေတာ)လေး ပြုတ်ကျသွားခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီဂဏန်းပေါင်းစက်ဟာ ကောင်လေးပိုင်တာမဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းဆီကတုန်းကိုင်ထားတာမို့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးလို့ ကောင်လေးကဆိုတယ်။ ဒါကြောင့်ပြုတ်ကျသွားတာနဲ့ ချက်ချင်းပြေးကောက်ခဲ့တယ်။

ကောင်မလေးကလည်းသူ့ကြောင့် တစ်ဘက်သားရဲ့(ကယ်ကူလေတာ)ပြုတ်ကျတာမြင်တော့ အားနာသွားပြီးချက်ချင်း ငဲ့ကောက်လိုက်ပါသတဲ့။ အကျိုးဆက်ကတော့ (ကယ်ကူလေတာ)ပေါ်ကကောင်မလေးလက်ပေါ်ကို ကောင်လေးလက်ကျရောက် သွားတာပါ။လက်နှစ်ခုထပ်လျက်ဆုပ်ကိုင်ထားကြရင်း နှစ်ယောက်သားတစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် မော့ကြည့်အံ့ဩခဲ့ကြတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ အရာအားလုံးဟာလျင်လျင်မြန်မြန်ဖြစ်ပျက်သွားပါတယ်။

အဲ့ဒီတဒင်္ဂလေးမှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် ချစ်မိသွားကြတယ်လို့ နောင်အခါနှစ်ယောက်စလုံးက ရင်စွင့်ကြတယ်။

များကြာမီ စတိုင်ပင်ထုတ်ပြီးချိန်မှာတော့ အဆွေခင်ပွန်း အဖြစ်ကို ရောက်ရှိ သွားကြတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးဟာ (တစ်ခါတစ်လေ အေးအေးဆေးဆေး)ဆိုတဲ့ နာမည်ဆန်းဆန်းနဲ့လဘက်ရည်ဆိုင်လေးဆီကို ရောက်ရှိသွားကြတယ်။

- “ကျွန်တော်တိုက်မယ်နော်”
 - “အို မဟုတ်တာကျွန်မတိုက်ပါမယ်”
 - “ဒါဆိုနှစ်ယောက်စလုံးမျှရှင်းကြမယ်လေ။မကောင်းစူးလား”
 - “အင်း အင်း အဲ့ဒါကောင်းတယ်”
- စကားဆပ်မိကြတော့ ကောင်လေးက ကောင်မလေးပါနှစ်ယောက်

စလုံးချို့တဲ့ကြတယ်။

ကောင်လေးကအဒေါ်အိမ်မှာကပ်နေပြီး သတင်းစာပို့ တဲ့အလုပ် တစ်ဖက်နဲ့ကျောင်းလာတက်ရတာပါ။ ကောင်မလေးကတော့ အထက်အညာ ဖာတီဖြစ်ပြီး ဆွေမျိုးတွေထောက်ပံ့တဲ့ငွေနဲ့ ကျောင်းတက်ရတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ပညာသင်ထောက်ပံ့ ကြေးစတိုင်ပင်တစ်လ (ခုနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်) ရမယ်ဆိုတော့ ပြောမပြန်နိုင်အောင်ဝမ်းသာသွားပါသတဲ့။ အဲ့ဒါကြောင့် မိုးရွာတော့ ဘာမှမမြင်တော့ဘဲ ပြေးမိပြေးရာစွတ်ပြေးလာခဲ့တာလို့ဆိုတယ်။ ကောင်လေးကလည်း စတိုင်ပင်ဟာသူ့အတွက်အရေးကြီးကြောင်းထောက်ပံ့ ငွေ(၇၅)ကျပ်ကိုလမ်းစရိတ်အဖြစ်သုံးစွဲရင် သူ့ကျောင်းမှန်မှန်တက်နိုင်မှာ ဖြစ်ကြောင်းရှင်းပြတယ်။

(အဲ့ဒီအချိန်က တစ်နေ့ငါးကျပ်လောက်သုံးရင် ကျောင်းသား တစ်ယောက်လုံလောက်တဲ့ကာလပါ။)

ကောင်လေးရှင်းပြလို့ လမ်းစရိတ်မရှိတဲ့ရက်တွေ ကောင်လေး ကျောင်းပျက်ရတဲ့အကြောင်း ကောင်မလေးသိသွားတယ်။

“ဒါဆို မနက်စာထမင်းကျတော့ကော ဘယ်လိုစားသလဲ”
ကောင်မလေးက ဂရုဏာသက်သလိုမေးတော့ ကောင်လေးကရှက် စနိုးနဲ့ခေါင်းငုံ့သွားတယ်။

“မစားဘူး။မနက်အစောကြီးထမင်းကြမ်းစားလာတာ။ညနေအိမ် ရောက်မှညစာနဲ့ပေါင်းစားတယ်။”

“အို ဆာမှပေါ့”
“အကျင့်ဖြစ်နေပါပြီ”
ဒါပေမယ့် ကောင်လေးဆာနေမယ်ဆိုတာကို ကောင်မလေး ရိပ်မိတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း နောက်ရက်တွေ အဆောင်ကတီမင်း ဟင်းကိုမြို့ငုံ နဲ့ထည့်ယူလာပြီး ကောင်လေးနဲ့လာစားတတ်တယ်။ အစပိုင်းမှာ ကောင်လေး ကငြင်းပေမယ့် နောက်တော့လည်းစားဖြစ်သွားတာပဲ။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်းနေ့ရက် တွေမှာတော့ နေ့လည်နေ့ခင်း မုန့်စားလွှတ်ချိန်တွေမှာ မုန့်ဆောင်လေ့ခါးထစ် တွေမှာဖြစ်စေ။ မိန်းမဆောင်အပေါ်ထပ်(ဒရောရင်း)ခန်းနားမှာဖြစ်စေ

ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးကို မကြာခနတပူးတွဲတွဲမြင်ရလေ့ရှိတယ်။

ဒါနဲ့ရောင်တွေမွဲနေတဲ့ သုံးဆင့်ထမင်းမြိုင်လေးထဲက ထမင်းနဲ့ ဟင်းကို ဖွန်းတစ်ချောင်းတည်းနဲ့တစ်ယောက်တလှည့်ခတ် စားနေတဲ့သူတို့ကို အတန်းဖော်တွေကမကြာခနမြင်တတ်ကြတယ်လို့ဆိုတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံးဟာ နွမ်းပါးပြီးချို့တဲ့ကြတဲ့ အပြင် ရုပ်လည်း သိပ်မလှကြတာကြောင့် သူတို့အတွဲဟာ ကျောင်းမှာ ရေပန်းမစားခဲ့ဘူး။ စပ်စုတတ်တဲ့ မြို့ပြကကောင်မလေးတွေတောင် အစပိုင်းသူတို့နှစ်ယောက်ကို သတိမပြုမိခဲ့ကြဘူး။ ရုပ်ရည်ချင်းကလည်း နည်းနည်းဆင်တာမို့ တချို့က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မောင်နှမလို့ထင်ပြီး တချို့က တော့ရိုးရိုး သူငယ်ချင်းတွေ ပါလို့သတ်မှတ်တယ်။

ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေး ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်သက်မှုဟာ ဘာမှန်းမကြုံပြားခဲ့ကြဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ မုန့်စား လွှတ်ခါနီးမှာ ကောင်မလေးရှိတတ်တဲ့ မုန့်ဆောင်(၁၀၅)အခန်းရဲ့တို့ (lab) တို့မှာလာစောင့်နေတတ်တဲ့ ကောင်လေးကိုတွေ့ရလေ့ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ကောင်လေးတွင်ခုံဝင်ရတဲ့ဝပ်ရှော့စ်ဘက်ကိုကောင်မလေးဟာ ထမင်းမြိုင်လေးဆွဲလို့ ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။

ဘယ်သူတွေကမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ နှစ်ခါ ပြန်ဝေးမကြည့်ခဲ့ကြပါဘူး။ ပြောရရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကို ဘယ်ဗီလိန်သမားမှဝင်မလာခဲ့ကြဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တပူးတွဲတွဲခင်တွယ်နိုင်ခဲ့ကြတာပါ။ ပထမနှစ် နှစ်ဝက် စာမေးပွဲပြီးချိန်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက် ခေတ္တခွဲခွာခဲ့ကြရတယ်။ အဲ့ဒီလိုခွဲခွာတော့မှ တစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကိုတစ်ယောက်ပိုသိခဲ့ကြတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့ နှစ်ယောက်စလုံးမျက်စေ့အောက်က အပျောက်မစ်နိုင်အောင် အလွမ်းသယ်ကြရင်း ချစ်သူတွေ အဖြစ်ကိုရောက်ရှိခဲ့ကြတယ်။

“ဒါပဲနော် နောက်နှစ်တွေတော့မခွဲချင်ဘူး”

ဘယ်သူကစပြောတယ်မသိဘူး အဲ့ဒီစကားဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သစ္စာတိုင်ကတိစကားတစ်ခွန်းလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီမခွဲနိုင်ဖူးဆိုတဲ့

စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဆွတ်ယုံဖွယ်အိပ်မက်လေးတစ်ခုကို မွေးဖွားလာစေခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ် ယောက်စလုံးရဲ့အိပ်မက်ကတော့ တစ်နေ့ ကျရင်အိမ်လေးတစ်လုံးကို အတူတူဆောက်ပြီးနှစ်ယောက် အတူနေထိုင်နိုင်ကြဖို့ပဲ။

အဲ့ဒီအိမ်ကလေးဟာ ကျေးလက်တောရွာတစ်ခုမှာရှိနေနိုင်သလို၊ ရန်ကုန်မြို့တော်ဆင်ခြေဖုံးမှလည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ရေနံချေးဝနေတဲ့ နှစ်ထပ်ပျည်ထောင်အိမ်ကျယ်ကြီးဖြစ်နိုင်သလို၊ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲ့ဒီလို အိမ်တစ်လုံးကို သူတို့အင်ဂျင်နီယာနှစ်ယောက်အတူတူဆောက်ကြမှာဖြစ်တယ်။ မြို့ပြကျောင်းသူ သူမက အိမ်ပုံစံဆွဲပြီး စက်မှုဗွမ်းအားကောင်လေးက ကောင်မလေးခိုင်းသူမျှ လိုက်လုပ်ပေးမှာပါ။

“အိပ်ခန်းတွေတော့ များဖို့လိုတယ်နော်”

“ဟင် နှစ်ယောက်ထဲဥစ္စာ။ ဘာလိုအများကြီးထည့်ဆောက်မှာလဲ”

“သားသမီးတွေအတွက်ပေါ့။ နောက် နှစ်နှစ်၊ နောက် သုံးနှစ်။ နောက် ငါးနှစ်ကြာရင် သားသမီးတွေတစ်အိမ်လုံးပြည့် နေမှာလေ။”

“ဟာကွာ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး”

ကောင်မလေးမျက်နှာဟာ ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့သွားတယ်။

ဒါပေမယ့် ခနဲနေတော့ ခုလိုပြောတယ်။

“အိမ်ပုံစံ ပြန်ပြင်လိုက်မယ်လေ။ လေးခန်းလောက်ဆိုဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဟာ စတိုင်ပင်ထောက်ပံ့ကြေးရတဲ့ (တစ်လခုနှစ်ဆယ်ငါးကျပ်) အစိတ်တန်တွေကိုစုကြတယ်။ ကောင်မလေးက လစဉ် အစိတ်တန် သုံးရွတ်စုနိုင်ပေမယ့် ကောင်မလေးလောက် မစိစစ်နိုင်တဲ့ ကောင်လေးကတော့ တစ်ချို့လတွေမှာ အစိတ်တန်တစ်ရွက်၊ တချို့လတွေမှာ အစိတ်တန် နှစ်ရွက် ဒီလောက် ပဲစုဆောင်းနိုင်ခဲ့တယ်။

ငွေကိုင်ကတော့ ကောင်မလေးပေါ့။ လစဉ်လစဉ် စတိုင်ပင်ထုတ်တဲ့ ရက်ရောက်တိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကိုစာရင်းစာအုပ်တစ်အုပ်၊ ဘောလိပ်တစ်ချောင်းနဲ့ တွဲထိုးနေကကြတာကို အေးအေးဆေးဆေးတစ်ခါတစ်ခါလ

လဘက်ရည်ဆိုင်မှာဖြစ်စေ၊ နန်းသီတာထွန်းဆိုင်မှာဖြစ်စေ မြင်တွေ့ရလေ့ ရှိတယ်။

“ဒါပဲနော်။ ကို ရှေ့လတွေ ချွေတာကွာ”

“အင်းပါ အခုဆေးလိပ်တောင်ဖြတ်လိုက်ပြီမဟုတ်လား။ ကုန်စရာ သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ အခု သတင်းစာပို့တဲ့အိမ်တွေလည်း တိုးလာပြီဆိုတော့ ရှေ့လကစပြီး ပိုစုနိုင်မှာပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်နား သွားနားထောင်မယ်ဆိုရင် အဲလိုစကားမျိုးကို ကြားရနိုင်ပါတယ်။

နောက်ပိုင်းကောင်လေးဟာ သတင်းစာပို့ခငွေကိုပါ ကောင်မလေး လက်ဝဲကွပ်အပ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မတွေ့မီတာက သူတို့စုဆောင်း နိုင်တဲ့ ငွေပမာဏဟာ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ဖို့မပြောနဲ့ အိမ်တစ်ခန်းငှားဖို့ တောင်မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာပါ။ အဲဒါထက်ပိုဆိုးတာကတော့ သူတို့လက်ထဲက အစိတ်တန် ငွေစက္ကူတွေဟာ သိပ်မကြာခင်အငွေပျံတော့ မယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စပါ ပဲ။

ဒါပေမယ့် အနာဂတ်ကိုမတွေးမိနိုင်ကြတဲ့သူတို့ကတော့ အစိတ် တန်တွေကိုကျစ်ကျစ်ပါးအောင်ဆက်လက်စုဆောင်းခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီကာလ တွေမှာ ကောင်မလေးရဲ့ အတွေးထဲမှာပျဉ်ထောင်အိမ်သေးသေးလေးတစ်လုံး ကိုမြင်ယောင်နေပြီး ကောင်လေးကတော့ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခန်း ကိုမြင်ယောင်ခဲ့နေခဲ့ပါသတဲ့။ အိမ်ရှေ့မှာ သံဇကာကွက်လေးတွေပါပြီး ဆေး အဖြူသုတ်ထားမယ်။ လသာတဲ့ညတွေမှာထိုင်ဖို့ ဒါနီးအဖြူရောင်တစ်ခုလည်း လုပ်ထားမယ်လို့ ကောင်မလေးက စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတယ်။ သူမရဲ့ အိမ်ပုံစံ ဟာ မကြာခင်နုမြင်ရတာကြောင့် ဖျက်ရာတွေပေပွနေပေမယ့် ဒါဟာ သူတို့ အတွက်တော့ ရတနာသိုက်မြေပုံလေးဖြစ်တယ်လို့ နှစ်ယောက်စလုံးက နားလည်ထားကြတယ်။

ကောင်လေးဟာ ပထမနှစ်တစ်နှစ်လုံး တွင်ခုံတွေဝင်ရတဲ့အပြင် ဂဟေဆော်တာလည်းသင်ခဲ့ရတယ်။ ဂဟေဆော်ဖို့ (ဝယ်ဒင်း)ချောင်းတွေ ထုတ်ပေးပြီး မဆော်ဖြစ်တဲ့ရက်တွေ၊ ပိုတဲ့ရက်တွေမှာ အဲဒီဝယ်ဒင်းချောင်း လေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ အဲဒီအခါ အမျှော်အမြင်ကြီးလှတဲ့

ကောင်လေးဟာ သူ့ကိုယ်တာ ဝယ်ဒင်းချောင်းလေးတွေကောင်မလေးကိုသွား အပ်တတ်တယ်။

“နောင်အခါ အိမ်ဆောက်ရင် ဒါတွေလိုချင်လိုလာမှာပေါ့။ သိမ်းထား နော်”

ကောင်မလေးက ကောင်လေးစကားကိုတသွေမသိမ်းနားထောင်ပြီး ဂဟေဆော်တဲ့ဝယ်ဒင်းချောင်းလေးတွေသိမ်းထားတတ်တယ်။ သူမတို့ အတန်းထဲမှာ မဆလာစပ်နည်းအုတ်စီနည်းတွေသင်ရတဲ့အခါ မြို့ပြကျောင်း သူကောင်မလေးဟာ သူ့အိမ်လေးဆောင်ရင် ဘယ်လိုစပ်မယ်။ အုတ်ဘယ် လိုစီမယ်လို့လည်း စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ပါသေးတယ်။

တကယ်တော့ ကောင်လေးကောကောင်မလေးပါ သူတပါး အထောက်အပံ့နဲ့ကျောင်းတက်နေကြတာဖြစ်သလို အဆောင်နဲ့ အဒေါ်အိမ် မှာ မှီခိုတွယ်ကပ်နေကြရတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်လေးတစ်လုံး ပိုင်ရင်ဆိုတဲ့အိပ်မက်ကိုနှစ်ဦးသဘောတူ မက်ခဲ့ကြတာပါ။ ဖြစ်နိုင်ချေနည်းပါး လှပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီအိပ်မက်ကိုအတူယုံကြည်ခဲ့ကြတယ်။ အတူရင်ခွန်ခဲ့ကြ တယ်။ စတိုင်ပင်ထုတ်ပြီးတိုင်း အခုဘယ်လောက်စုမိပြီလို့ တွက်ချက်ရင်း ပီတိဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ပီတိကသိပ်ကြာကြာတော့ မခံခဲ့ကြဘူး။

သူတို့ဒုတိယနှစ်အရောက်မှာ ကြေကွဲဖွယ်သတင်းဆိုးတစ်ခုကို သူတို့နှစ်ယောက်ကြားခဲ့ကြတယ်။

အဲဒါကတော့ သူတို့လက်ထဲကအစိတ်တန်ငွေစက္ကူတွေဟာ တန်ဖိုး ကင်းခဲ့ပြီးအငွေပျံပျယ်လွင့်သွားကြပြီဆိုတဲ့သတင်းပဲ။

တရားမဝင်ငွေစက္ကူများအဖြစ် ကြေညာခြင်းတို့၊ ရေဒီယို ရုပ်မြင် သံကြားကထွက်လာတဲ့အသံတွေဟာ သူတို့ရဲ့ရင်အစုံကို ကျည်ဆံတွေလို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ တရားမဝင်ဘူးတဲ့လား။ သူတို့စုဆောင်းထား ခဲ့ကြတဲ့ငွေစက္ကူတွေဟာ တရားမဝင်ဘူးပေါ့။ မြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ

တော်ဘက်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ရိုက်နှိပ်ထားတဲ့ငွေစက္ကူတွေဟာ တရားမဝင် တော့ဘူးပေါ့။

ဒါဟာ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ။ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံ ဟက်တက်ကွဲအောင် ဘယ်သူတွေကများ ညက်နီညက်နက်နဲ့ စိမ့်ဆောင်ရွက် ခဲ့ကြပါသလဲ။

အဲ့ဒီသတင်းကြားတော့ကောင်မလေးဟာ အစိတ်တန် ငွေစက္ကူ အထပ်လိုက်ကိုကိုင်ရင်း ကျူကျူပီအောင်ငိုရာပါတယ်။ ကောင်မလေးကတော့ မျက်ထောင်ကြီးနီပြီး အံတကြိတ်ကြိတ်တက်တစ်ခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

“ဖြစ်ရလေကွာ၊ ဖြစ်ရလေကွာ၊ ဘာလို့များ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။”

အဲ့ဒီနောက်တော့အပြောင်းအလဲတွေဟာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကိုဖြစ် ပွားပါတော့တယ်။

ကျောင်းတွေအားလုံးပိတ်လိုက်ရတယ်။

နေရာတိုင်းမှာ သပိတ်စခန်းလေးတွေပေါ်လာခဲ့တယ်။

ကျောင်းတော်ကြီးဟာ သူချစ်တဲ့ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေနဲ့ ခွဲခွာရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အုံ့ပိုင်းတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့တယ်။ နေ့လည် နှစ်နာရီလောက်မှာတော့ ကောင်မလေးအဆောင်ရှေ့ကို ကောင်မလေး ရောက်လာတယ်။ တစ်လုံးတည်းသော သံသေတ္တာကို နှစ်ယောက်အတူမလို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတယ်။ အဆောင်ပိတ်လိုက်တာဖို့ ကောင်မလေး ကိုလာခေါ်တာပါ။

နေရာဒေသတိုင်းမှာ ဆူပူမှုတွေကမီးလျှံလို တောက်လောင်နေခဲ့ ကြပါပြီ။

ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ လူကြီးတွေက ဘာကြောင့်များ မစဉ်း စားမိခဲ့ကြတာလဲ။

နေပူပူမှာ အင်းစိန်ဒညင်းကုန်းကားကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ကောင်မလေး နဲ့ကောင်မလေးတွေ့နေမိကြတယ်။

ကောင်မလေးခမြာ အညာပြန်ဖို့ လမ်းစရိတ်မရှိတော့တာမို့ ကောင်မလေးကအဒေါ်အိမ်ကိုခေါ်သွားရတာဖြစ်တယ်။ မိဘတွေခမြာလည်း သူတို့သမီးကို အချိန်မှီလာခေါ်ရလောက်အောင် အခြေအနေမပေးတော့ဘူး

မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်က အဒေါ်အိမ်ကိုပဲ ကောင်မလေးကို ခေါ်လာခဲ့ပေမယ့် သူတို့ကံခေလိုက်ပုံက အဒေါ်အိမ်ကလည်းကောင်မလေး ကို လက်မခံနိုင်ဘူး လို့ငြင်းပါသတဲ့။

အခြေအနေတွေက မကောင်းဘူးမဟုတ်လား။ ခုလိုခေတ်ကျပ်ထဲ မှာ အစာအိမ်တစ်လုံးကို ဘယ်သူမှ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင် မထားနိုင်ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ပဲ မိဘတွေရှိရာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်ကိုခက်ခက်ခဲခဲခေါ်သွားခဲ့ရပြန်တယ်။

အဲ့ဒီကာလက လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးတွေအားလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်နေချိန်မို့ သူ့ဇာတိရောက်အောင်နှစ်ရက်ခွဲလောက် အချိန်ယူပြန်ခဲ့ရတယ်။ အိမ်ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပဲ ခရီးပန်းလာတဲ့ကောင်မလေးဟာ အပြင်း အထန်ဖျားပါတယ်။

သူမဟာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ဖြစ်တောက်ပူပြီး အဖျားတက်ရင်း ကယောင် ကတန်းညှီးတယ်။

“ကျွန်မတို့ အစိတ်တန်တွေ ကျွန်မတို့ စုထားတဲ့ အစိတ်တန် တွေပြန်ပေးပါရင်”

“အိမ်ဆောက်ဖို့စုထားတဲ့ငွေလေးတွေ ပြန်ပေးကြပါ”

ကောင်မလေးရဲ့ ညှီးညူသံကြားတော့ ကောင်မလေးဟာ ဆိုနှင့် ကြေကွဲလာပြီး အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပီအောင်ဆုပ် ထားလိုက်တယ်။

နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ကောင်မလေးဆုံးပါတယ်။

ကောင်မလေးအသုဘချပြီးနောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဆံပင်စုတ်ဖွား ညှင်းသိုးသိုးနဲ့ကောင်မလေးဟာ သူ့ဇာတိကနေပျောက် ခြင်းမလှပျောက်သွား တော့တာပါပဲ။

တချို့က ကောင်မလေးဟာကောင်မလေးနဲ့ကတိထားခဲ့သလို အိမ်လေးတစ်လုံးဆောက် ဖို့ငွေရှာသွားတာဖြစ်မယ်တဲ့။

တချို့ကတော့ ကောင်မလေးဟာ သူ့ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ထုတ်ဖို့ တနေရာရာကို ထွက်သွားတာ ဖြစ်မှာပါလို့ ဆိုပါတယ်။

တချို့က ကျောင်းသားတပ်မတော်ထဲမှာ ကောင်မလေးကိုတွေ့ခဲ့ကြ တယ်လို့အခိုင်အမာပြောကြတယ်။ ထိုင်းက မြန်မာသံရုံးဝင်စီးတုန်းကတောင်

ကောင်လေးပါတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

တစ်ချို့လည်း တတိယနိုင်ငံတစ်ခုကတစ်ခုနှင့် အနောက်နိုင်ငံကို ရောက် ရှိသွားခဲ့ပြီး အတိုက်အခံအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ ဒါရိုက်တာဖြစ်နေ သလိုလိုပြောကြတယ်။တိုင်းပြည်ကြီးပွင့်လင်းမြင်သာတဲ့အခါ သူပြန်ရောက် လာမှာပါတဲ့။

တချို့ကတော့ (ABSDF)ပြောကိစ္စပိုင်း ပါချောင်စခန်းမှာ ပယောဂ တွေဖြစ်တုန်းက ကောင်းလေးဟာထောက်လှမ်းရေးကပါ လို့စွပ်စွဲခံရပြီး အသက်ပေးဆပ်ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုကြပြန်တယ်။

အရေးအခင်းတုန်းက ကျောင်းမှာပစ္စည်းတွေပျောက်လို့ ဌာနမှူး တွေအပါအဝင် ဆရာဆရာမတွေ ပစ္စည်းစိုး စိုက်လျော်ခဲ့ရတယ်။ အရေး အခင်း ပြီးတော့ ဆရာတချို့အလုပ်ထွက်ပြီး နိုင်ငံခြားထွက်ခွာသွားကြတယ်။ စက်မှုဥစ္စာအားက ဆရာဦးမောင်မောင်စိုးလည်း စက်မှုမှာ အလုပ်သွားလုပ်ခဲ့ တယ်။ အပြန် ထိုင်းကိုဝင်တော့ ဆဲဗင်းအလဲဗင်းနားက ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကောင်လေးကိုတွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ အခိုင်အမာဆိုပါတယ်။

ကျောင်းတုန်းကလို ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ဝေးဝေးရီရီ မျက်နှာလေးနဲ့ ကောင်လေးဟာ ကျောင်းအကြောင်းမမေးသလို သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း လည်း မမေးခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် တိုင်းပြည်အကြောင်း စကားစပ်မိချိန်မှာတော့ စကားတစ်ခွန်းပြောပါသတဲ့။

“ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက ခေါင်မိုးနဲ့ပြဿာတွေ ရွှေပိန်းချထားပေမယ့် အခင်းအကန့်တိုင်လုံးတွေက ခြစားပြီး ဘုန်းဘုန်း လဲတော့မယ့် နိုင်ငံကြီးဖြစ် နေပြီ။တိုင်းပြည်ပြုကျမသွားအောင် ဆရာတို့တစ်ဇက်တစ်လမ်းကကျညီပါဗျာ”

နောက်ကော ဆရာ နောက် ဘာထပ်ပြောသေးသလဲလို့ အားလုံးပိုင်း မေးတော့ ဆရာဦးမောင်မောင်စိုးကခေါင်းရမ်းတယ်။ ခနနေတော့ သူပျောက်သွားတာပဲ။ ဆဲဗင်းအလဲဗင်းထဲဝင်သွားသလား၊အပြင်ကိုထွက်သွား သလား သတိမထားလိုက်မိဘူး လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

ဘယ်သတင်းမှန်မယ်လို့ အသေအချာမပြောနိုင်ပေမယ့် ကောင်လေးဟာ နှစ်တွေတန်တလျားရှည်လျားသွားတာတောင် သူ့ဇာတိမြို့ လေးကိုပြန်လည်ရောက်ရှိမလာခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။သူချစ်တဲ့စက်မှု

သိပ္ပံကြီးဆီကိုလည်း တစ်ခေါက်တစ်ခါတောင် အလည်ပြန်ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ ကျောင်းတော်ကြီးသာ စကားပြောတတ်ရင် (မင်း အခု ဘယ်ရောက်လို့ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ကောင်လေးရေ) လို့ တမ်းတမ်းတတ ညီးတွားနေမှာ သိပ်ကိုသေချာပါတယ်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဆီမှာတော့ ကောင်မလေးမြေ့ချတဲ့နေ့က ကောင်လေးလှူဒါန်းသွားတဲ့ငွေစက္ကူတွေကို ခုချိန်ထိ သိမ်းထားတုန်းပဲ။ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာ အဲဒီငွေစက္ကူတွေဟာ လှူဒါန်းစဉ်ကတည်းက အသုံးပြုလို့ မရတော့တဲ့ အစိတ်တန်ငွေစက္ကူ တွေပါ။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကို ပွေ့ပိုက်ပြီး အမြဲစည်ကားသိုက်မြိုက်နေတတ်တဲ့ကျောင်း တော်ကြီးဟာ ဥပ လောကီကစလို့ သွေ့မြောက်တိတ်ဆိတ်တဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။

ကျောင်းတော်ကြီးကို ကျောင်းတော်ကြီးအဖြစ်ကနေ အနားပေးခံခဲ့ ရတယ်။

သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာလည်း အစိတ်စိတ် အမှာမှာခွဲစိတ်ခံလိုက်ရ ပြီး ဟိုဌာနပိုင်ဒီဌာနပိုင်တွေအဖြစ်ပျံ့ကျသွားခဲ့ပြီ။

တစ်ချိန်တုန်းက အမြဲစည်ကားတက်ကြွနေတတ်ပြီး နိုင်ငံသား ကောင်းအင်ဂျင်နီယာလောင်းလျာတွေမွေးထုတ်ပေးတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးဟာ ခုတော့ နှလုံးကြော့ပြီး နာကျည်းတိတ်ဆိတ်နေရှာတယ်။

သူ့ရဲ့ပရိုဂရက်အတွင်းမှာ ရွေးမြေ့ကြော့ဖွယ်အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ မျက်ရည်ဝဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်တွေဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ သူ့ကြိုမသိခဲ့ဘူး။ သူ့ရဲ့ ရင်နှစ်သည်ခြောကျောင်းသားကျောင်းသူအချို့ဟာ ကျောင်းမပြီးသေးဘဲနဲ့ သူ့ဆီကထာဝရခွဲခွာ သွားလိမ့်မယ် လို့လည်း သူ့မြော့ ကြိုတင်မရိပ်မိခဲ့ပါဘူး။

ကျောင်းသားတွေကင်းမဲ့ပြီးတိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးနား နေထိုင်သူအချို့ကတော့ စတိုင်ပင်ထုတ်ပေးတတ်တဲ့ လကုန်ရက်တွေမှာ

ကျောင်းကြီးထဲက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ထွက်လာတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတတ်တယ်လို့ဆိုကြတယ်။ သူတို့ဟာ အစိတ်တန်အသစ်လေးတွေကို ကိုယ်စီရေတွက်ရင်း တစ်ခါတုန်းကရှိခဲ့ဖူးတဲ့ (တစ်ခါတစ်လေအေးအေးဆေးဆေး) လဘက်ရည်ဆိုင်ရှိရာဘက်ကို လျှောက်သွားတတ်တယ်လို့လည်း တဖွဲတနွဲ့ပြောတတ်ကြပါသေးတယ်။

တကယ်လို့ကောင်လေးသာ ခုချိန်ထိသက်ရှိထင်ရှားရှိနေအုံးမယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မိခင်ကျောင်းတော်ကြီးအကြောင်းကိုလည်း သိခဲ့မယ်ဆိုရင် ဆွေးမြေ့ရီဝေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ အဝေးကိုမျှော်ငေးရင်း ဧကကြွနာကျင်တဲ့ အသံနဲ့ ခုလိုမျိုး ရေရွတ်နေမှာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကျောင်းတော်ကြီးကို ပြန်ပေးပါ။
ကျွန်တော်တို့ချစ်တဲ့ကျောင်းတော်ကြီးကို ပြန်ပေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိခင်ကျောင်းတော်ကြီးကို ပြန်ပေးကြပါဗျာ . . . လို့။
တစ်ရံရောအခါက အင်းစိန်ဒညင်းကုန်းပြည်တော်သာဘက်မှာ

အုတ်ကျွတ်နီနီတွေမိုးထားတဲ့ နီညိုရောင် အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုရှိခဲ့ပြီး အဲ့ဒီအဆောက်အဦးကြီးဟာ ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် သင်ယုံကြည်နိုင်ပါရဲ့လား။

အဲ့ဒီကျောင်းတော်ကြီးကနေ အင်ဂျင်နီယာလောင်းလျာတွေကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် သင်လက်ခံနိုင်ပါရဲ့လား။

ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါတုန်းက စက်မှည့်ပွဲ (ဂျီတီအိုင်) ကျောင်းတော်ကြီးကိုရော လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ကိုပါ ခုချိန်ထိ သတိရနေမိတုန်းပါ။

၂၆.၀၉.၁၅

(၁၂.၁၂.၁၅)တွင်ကျရောက်သော
ဂျီတီအိုင်နှစ်တရာနှစ်ဆယ်ပြည့် အမှတ်တရ